

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/07 • 23 Şubat 2007 • 50 YKr

**Kapitalizm çifte sömürü,
baskı ve eşitsizlik demektir!**

**Özgürlük ve eşitlik için
8 Mart'ta alanlara!**

İÇİNDEKİLER

İsrail başbakanının Türkiye ziyaretiÖ	
Siyonist İsrail'le işbirliği pekiştiriliyor..	3
Gül'den sonra Büyükanıt da	
Washington'un huzurunda.....	4
Ordu ve hükümet arasında Güney	
Kürdistan gerilimi... ..	5
Dinci gericiliğe ve düzenin laiklik	
sahtekarlığına karşı işçi sınıfının sosyalist	
iktidarı için mücadeleye!	6
Katliamın 30. yılında kontrgerilla ile	
hesaplaşmak için 1 Mayıs'ta Taksim'e! .	7
Katil müteahhitlerin davaları	
zamanaşımıyla aklandı!.....	8
Milliyetçilik versiyonları ve düzen	
medyası	9
8 Mart etkinliklerinden.	10
8 Mart yaklaşırken emekçi kadınlara	
yönelik çalışmamız üzerine....	11
“Ev kadınlarına sigorta hakkı!”..	12-13
İşçi-emekçi eylemlerinden..	14-15
Haluk Gerger ile Ortadoğu'daki son	
gelişmeler üzerine konuştuk...	
“ABD'nin bütün bir yönelimi çılgınca bir	
sürüklenişin dinamiklerini üretiyor...”	
(Orta sayfa).....	16-17
Dışişleri Bakanı Washington'dan sonra	
Suudi Arabistan'da!	18
ABD-İsrail boykotu devam edecek!..	19
Avrupa Parlamentosu CIA'yla suç	
ortaklığını tescil etti	20
Yükselen bir kapitalist güç: Sosyal-	
emperyalist Çin	21
TİB-DER Genel Kurulu gerçekleşti... .	22
Eylem ve etkinliklerden..	23
Dünyanın tüm dillerini konuşuyoruz....	24
Sempozyuma hazırlık... ..	25
Gül'den sonra Büyükanıt da	
Washington'un huzurunda.....	26
Bültenlerden	27
Bir dizi iki anket.	28
Bültenlerden.....	29
Basından.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/07 ● 23 Şubat 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

İşçi ve emekçi kadınların 8 Mart yürüyüşü, bu yıl da, finale yaklaşmış bulunuyor. İstanbul Kadıköy'de 4 Mart günü yapılacak mitingle sonuçlandırılacak bu yılki etkinliklerimizin haberleri, birkaç sayıdır iç sayfalarımızda yer alıyor. Bu haberlerde ve farklı değerlendirme yazılarında yer bulan bir başka konu, 8 Mart faaliyeti mitingle sonuçlanacak olmasına rağmen, öne çıkarılan talepler uğruna mücadelenin hız kesmeden sürdürülmesi gerekliliğidir.

Bu 8 Mart için öne çıkarılan talepler daha kadınlara özgü ve genel istemler üzerinden formüle edilse de, başta ülkemiz ve bölgemizdekiler olmak üzere, işçi ve emekçi kadınlar bu uluslararası mücadele gününe kan kokuları içinde girmekte. Başta Irak ve Filistin olmak üzere, bölge halkları emperyalizm ve siyonizm tarafından kana boğulmaya devam ediyor. Iraklı, Filistinli kadınlar bir 8 Mart'ı daha kan ve gözyaşıyla karşılamaya hazırlanıyor. Ama onlar, aynı zamanda, emperyalist/siyonist saldırganlığa karşı direnişin ön saflarında yer almak suretiyle, tarihsel anlamına en yakın şekliyle karşıyorlar mücadele gününü.

Önümüzdeki yakın sürecin, İran'ın emekçi kadınlarını da benzer bir direnişin ön saflarına çağıracağı biliniyor. Emperyalist savaş makinesinin yalan üretim merkezleri, dün Irak'a karşı olduğu gibi, bugün de İran'a karşı faaliyete geçmiş durumda. Molla rejiminin ağır şeriat koşulları altında çifte baskı ve sömürüye maruz bırakılan İranlı kadınların, dün Şah rejimine karşı mücadelede olduğu gibi, bugün emperyalizme karşı mücadele içinde özgürleşmesi kaçınılmazdır. Mollalar, iktidarlarını pekiştirebilmek için silahlı kadınları silah zoruyla örgütsüzleştirmek, etkisizleştirmek zorunda kalmıştı. Emperyalist haydutlarınsa böyle bir şansları dahi bulunmuyor.

Türkiyeli egemenlerin, emperyalizmin hizmetinde Ortadoğu'da kızıştırılan yeni paylaşım savaşında piyonluk yapması, Türkiyeli işçi ve emekçi kadınların kaderini komşu ve kardeş halkların kadınlarıyla birleştirmektedir. Türkiyeli kadınlar, halkların kardeşliği şiarıyla birlikte,

çocuklarının emperyalist orduların emrinde savaşa sürülmesine karşı düşünce ve tavırlarını da ortaya koymalıdır. Emperyalist savaşların önlenmesi, biraz da, savaşlardan en fazla zarar gören kadınların aktif karşı duruşlarıyla mümkün olacaktır. Kadınları emperyalizmin ve emperyalist savaşların karşısında konumlandırmak görevi ise, işçi ve emekçi kadınlara düşmektedir.

Parti değerlendirmeleri-1

Parti değerlendirmeleri-2

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

İsrail başbakanının Türkiye ziyareti...

Siyonist İsrail’le işbirliği pekiştiriliyor

Tayyip Erdoğan’ın resmi davetiyle Türkiye’ye gelen İsrail Başbakanı Ehud Olmert, üst düzey devlet erkânıyla kapsamlı görüşmeler yaptı. Siyonist şef, Başbakan Tayyip Erdoğan, Cumhurbaşkanı Necdet Sezer, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül ve patron örgütlerinden TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklioğlu ile görüşmeler yaptı.

Sermaye medyası siyonist şefin ziyaretini “hafife” alan bir tutum sergiledi. Bazıları ise sanki İsrail Başbakanı Harem üş-Şerif’te yapılan kazılarla ilgili rapor vermeye gelmiş gibi bir hava yaratmaya çalıştı. Ziyaretin asıl amacını ise, geziyle ilgili açıklamasında bizzat siyonist Başbakan kısaca özetledi. “İlişkilerin siyasi, ekonomik ve enerji alanlarında daha ileri taşınmasını hedeflediklerini” belirten Ehud Olmert, ziyareti sırasında bu çerçevedeki somut projeleri görüşeceklerini söyledi. Bu listeye silah alımı projelerini de eklediğimizde tablo genel çerçevesiyle ortaya çıkıyor.

Harem üş-Şerif üzerine demagoji

Siyonist şefin ziyaretinden birkaç gün önce ırkçı rejim Harem üş-Şerif’te yeni bir kazı başlattı. Hem provokasyona hizmet eden hem de Filistin topraklarını parça parça gaspetmeyi hedefleyen bu tür girişimler, İsrail devletinin yeni iğrenç hesaplar peşinde olduğunu gösteriyor. İsrail’in bu küstahça girişimi başta Filistin olmak üzere tüm Arap dünyasında tepkilere yol açtı, bazı ülkelerde ise kazılara karşı protesto eylemleri yapıldı.

Bu gelişmeler yaşanırken siyonizmin işbirlikçisi “müslüman başbakan” Tayyip, Filistin halkına olmasa da Harem üş-Şerif’e “sahip çıkan” pozisyonlar takınmaya başladı. Yakın dostu Ehud Olmert Ankara’ya gelme hazırlığına başladığında sahneye çıkan Tayyip Erdoğan, “Ben yaptım oldu şeklinde bir politika izlemeye hiç kimsenin hakkı yoktur” demiş, Harem üş-Şerif’te devam eden kazı çalışmalarına son verilmesini istemişti. Tayyip bu konudaki hassasiyetlerini, Ankara ziyareti sırasında Ehud Olmert’e aktaracağını da ifade etmişti.

Siyonist meslektaşıyla kapalı kapılar ardında yaptığı uzun görüşmenin ardından basın karşısına çıkan Tayyip, Harem üş-Şerif’e verdiği “önemi” bir kez daha gündeme getirdi. İsrail Başbakanı’yla yaptığı

Ankara’daki soysuz işbirlikçi takımı, “Harem üş-Şerif’e sahip çıkıyoruz” pozları takınarak toplumu oyalarken, kapalı kapılar ardında kotardıkları anlaşmalarla ırkçı-siyonistlere verdikleri çok yönlü desteği pekiştiren adım atıyor. Bu destek, bölge haklarını hedef alan emperyalist zorbaların saldırılarına dolaysız destek vermek anlamına da geliyor.

“pazarlık” sonucu Türkiye’nin oluşturacağı teknik bir heyetin Kudüs’e gidip olayı yerinde incelemesine karar verdiklerini ilan eden Tayyip’in imdadına her zamanki gibi sermaye basını yetişti. Yalan makinesi medyanın katkılarıyla öyle bir hava yaratıldı ki, sanki Olmert-Erdoğan görüşmesinin temel gündemini Harem üş-Şerif’te devam kazı oluştuyordu.

Harem üş-Şerif’teki kazıların bu tarzda gündeme getirilmesi, esas amacın Filistin halkının cellatlarıyla geliştirilen kirli ilişkilerin üzerine “Harem üş-Şerif örtüsü” çekme gayreti olduğunu gösteriyor.

Siyonizme hizmet emperyalist saldırganlığa hizmettir!

İsrail Başbakanı’nın Türkiye ziyareti, Ankara-Washington trafiğinin yoğunlaştığı günlere denk geldi. Bu çakışma tesadüf değil elbette. Zira Bush liderliğindeki neo-faşist çetenin emriyle üçlü şer ekseni oluşumuna katılan her iki devlet de ABD emperyalizminin Ortadoğu’daki temel dayanakları arasındadır ve neredeyse attıkları her adım Washington’daki efendinin bilgisi ve onayına tabidir. Bu da merkezinde “İran’a saldırı” olan görüşme trafiğinin aynı bütünün parçalarından ibaret olduğunu gösterir.

Kıblenin Washington olması, Türk ve Yahudi burjuvalarının özel çıkarları olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Muhakkak ki, Ankara-Tel Aviv işbirliğinin geliştirilmesinden iki ülkenin egemenleri

de yararlanıyor. Örneğin son dönemde Türk burjuvazisinin öne çıkan kaygısı, Yahudi lobisinin aktif katkılarıyla Ermeni soykırımı yasa tasarısının ABD kongresinde onaylanmasını engellemektir. İsrail’le geliştirilen mali, siyasi, askeri işbirliğinde de farklı çıkarların gözetildiği muhakkak. Bölgesinde halen büyük ölçüde yaıtılmış olan İsrail için ise Türkiye’yle işbirliğinin çok yönlü yararları olduğu biliniyor.

Siyonist başbakan, ilişkilerin ekonomik, siyasi ve enerji alanında ileri taşınmasından söz etti. Bunlara tank modernizasyonu ihalesi ve İran’a karşı saldırgan tutuma Türkiye’den talep ettiği destek de eklenmelidir. İsrail’in, Türk Kara Kuvvetleri’nin M-60 tank modernizasyonu ihalesini almak istediği, Ehud Olmert-Vecdi Gönül görüşmesinin de esasen bu konu üzerinde odaklandığı biliniyor. İran’ın nükleer silah geliştirmesinden duyulan “kaygı” da Ankara’daki işbirlikçi takımı birçok vesileyle dile getirdi/getiriyor.

Siyonist meslektaşıyla yaptığı görüşmelerin ardından gazetecilerin İran’ın nükleer programıyla ilgili sorularını yanıtlayan Tayyip Erdoğan, Lübnan, İran ve Irak’ta Türkiye’nin attığı adımların ortada olduğunu ifade ederek şunları ekledi: “*Yani insani amaç dışında nükleer enerjinin zenginleştirilmesine olumlu bakmadığımızı bugüne kadar hep yinedik, söyledik. Bugün de yine aynı noktadayız. Ki biz de insani amaçlı olarak yarın böyle bir yatırımı ülkemizde yapacağız. Şu anda hazırlıklarını yapıyoruz. Ama bunun dışına çıkması ve böyle bir zenginleştirmeye gidilmesi olayına ülke olarak, bölgesel olarak olumlu bakmadığımızı yine söylüyoruz.*”

Tayyip Erdoğan’ın, nükleer silah deposu İsrail’in başbakanıyla görüştüktan sonra bu sözleri sarfetmesi gülünçtür. Hizmet ettiği ABD-İsrail ikilisi dünyayı nükleer silahlarla tehdit ederken, Tayyip kalkıp İran’ın yıllar sonra yapacağı varsayılan nükleer silahlara karşı olduğunu söylüyor. Tabi sermaye medyasının tezgâhında biçimlendirilen “gazeteci” taifesinden de hiçbirisi kalkıp İncirlik Üssü’ndeki 90 atom bombasının akıbetini sorma cesaretini gösteremiyor.

Başbakanın sözleri, işbirlikçi Türk sermaye rejiminin de nükleer silah elde etme hevesinde olduğunun ilanındır aynı zamanda. Bu arada Tayyip Erdoğan, Ehud Olmert’in ziyaretinin iki ülke ilişkilerine ciddi katkı sağlayacağına inandığını dile getirmeyi de ihmal etmedi.

Ankara’daki soysuz işbirlikçi takımı, “Harem üş-Şerif’e sahip çıkıyoruz” pozları takınarak toplumu oyalarken, kapalı kapılar ardında kotardıkları anlaşmalarla ırkçı-siyonistlere verdikleri çok yönlü desteği pekiştiren adım atıyor. Bu destek, bölge haklarını hedef alan emperyalist zorbaların saldırılarına dolaysız destek vermek anlamına da geliyor. Zira halkları köleleştirme projesinin temel hedeflerinden biri, “büyük İsrail” düşünün gerçekleşmesine zemin hazırlamaktır. Dinci-gerici parti dahil, Türk sermaye rejimi bütün taraflarıyla bölgeyi yangın yerinde çevirecek bu projenin hizmetindedir.

Emperyalist/siyonist güçlerin işlediği ağır suçlara ortak olan, giderek bu ortaklığı pekiştiren işbirlikçi egemenlerin bu pervasızlığına biran önce dur demek lazım. Bu sorumluluk ilerici-devrimci güçlerin, işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların omuzlarındadır.

Gül'den sonra Büyükanıt da Washington'un huzurunda...

İşbirlikçiler yeni suçlara ortak olmaya hazırlanıyor!

Son günlerde sermaye devleti yetkilileri yoğun bir dış gezi ve konuk ağırlama trafiği içinde. Rejimin temel kurumlarının tümü sözkonusu trafiğin bileşenleri arasında. Ortadoğu merkezli bu yoğunluğun ucu Washington'a kadar uzanıyor. Dahası savaş kundakçılarının ikametgahı Washington, yoğunluğun düğümlendiği merkezdir. Bu uğursuz hareketlilik de, Irak bataklığına saplanan halkları köleleştirme projesine yeni çıkış yolları aramakla doğrudan bağlantılıdır.

Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün Washington dönüşünün hemen ardından Amerika yollarına düşmesi, Ankara'daki görevlilerin Washington-Tel Aviv merkezli projeye atfettikleri önemi göstermektedir.

Sorun, Washington'daki efendiye taleplerin iletilmesinden ibaret mi?

Resmi açıklamalara, basın huzurunda verilen demecilere veya medyadaki “görevli”lerin yorumlarına bakılırsa, ordunun başındaki general, Türkiye'nin bazı hassasiyetlerini iletmek ve ABD rejiminden bu yönde somut adımlar atmasını istemek için Washington'a gitti. Bilindiği gibi bu hassasiyetler Ermeni soykırımı tasarısının kabulünün engellenmesi, PKK'ye karşı büyük bir askeri saldırı ve Kerkük kentinin Güney Kürdistan sınırlarına dahil edilmesinin engellenmesi şeklinde özetleniyor.

Burjuvazi adına devleti yönetenlerin bu konularda belli hassasiyetler taşıdığı biliniyor. Her ne kadar bu sorunlar pazarlık konusu olsa da, militarist kurumla peşinden giden sermaye kesimleri, bu sorunların “çözümü” konusunda halen savaş kundakçılarından destek istemektedirler. Destek isterken, 60 yıla yakın süredir “NATO'nun ikinci büyük ordusu olarak” ifa ettikleri hizmetin listesini masaya seriyorlar. Hizmet aşkının zedelenmemesi için istenen desteğin sağlanması gerektiği hatırlatılıyor.

Bush liderliğindeki savaş çetesinin, NATO'nun ikinci büyük ordusundan yeni dönemdeki beklentileri göz önüne alındığında, Ankara'daki görevlilerin dillendirdiği taleplerin tümüyle kulak arkası edildiği söylenemez. Hatta mümkün olduğu ölçüde bir takım taleplerin kısmen de olsa karşılanmaya çalışıldığı gözlenmektedir. Nitekim Washington'da basın toplantısı düzenleyen Yaşar Büyükanıt da bunu dile getirme ihtiyacı hissetmiştir.

Fakat bu kadarı hiç de isteklerin tek yanlı olduğu savını doğrulamıyor. Kaldı ki, böyle bir iddia saçmadır. Washington'dakilerin efendi olduğu hesaba katıldığında, isteklerin veya dayatmaların hangi yönden geldiğini anlamakta bir güçlük yoktur. *Radikal* gazetesinden Murat Yetkin, konuyla ilgili yazısında şu ifadeleri kullanıyor: Genelkurmay Başkanı'nın görüşeceği kurumlardan birinde görevli bir Amerikalı, Türk katılımcılardan Türkiye'nin beklentilerini dinledikten sonra şu basit soruyu sordu: “Hep Türkiye'nin beklentilerini konuştuk. Peki ABD'nin beklentileri konusunu hiç kendinize sordunuz mu?” İşte meselenin düğüm noktası burasıdır;

Amerika'nın Türkiye'den beklentileri ya da dayatmaları!

Neden Türk devleti için “seferber” oldular?

Türk Genelkurmay Başkanı, ABD'li askeri yetkililerin yanısıra haydutbaşı Bush'un yardımcısı ve neo-faşist çetenin başı kabul edilen Dick Cheney, Savunma Bakanı Yardımcısı Eric Edelman, ulusal güvenlik başdanışmanı Stephen Hadley, temsilciler meclisi ve Yahudi lobisinin önde gelen isimlerinden Tom Lantos gibi kişilerle de görüştü. Bu görüşmelerin “rutin” olmadığını, pekçok çevre tarafından dikkat çekici bulunduğunu sermaye kalemşörleri de dile getirdi.

Yaşar Büyükanıt'la görüşen savaş kışkırtıcılarının şeflerinin, Ermeni soykırımı tasarısının ABD kongresinden geçmesini engellemek için harekete geçtiği öne sürülüyor. Açıklandığına göre harekete geçenler bunlarla da sınırlı değil. Halkların dökülen kanıyla günden güne palazlanan silah tekelleri, İsrail savunucusu Yahudi lobisi ile bazı Yahudi dernekleri, Pentagon ve CIA şeflerinin de aynı yönde çaba harcamaya başladığı söylenmektedir.

Bu bileşen dikkat çekicidir. Zira adı geçen kişi veya kurumların tümü, büyük-Ortadoğu/büyük İsrail projesinin ne pahasına olursa olsun uygulanmasını, dahası bu uğurda sınırsız yıkım ve kitlesel kıyımlardan kaçınılmaması gerektiğini savunmaktadır. Böylelerinin, pazarlık yapmadan Türkiye için kılını kıpırdatması bile sözkonusu olamaz.

Suç zincirine yeni halkalar eklemeye hazırlanıyorlar

Washington'dan destek talep eden genelkurmay başkanlığının, neo-faşist çete ile Yahudi lobisinin önüne bazı dosyalar koyduğu belirtilmektedir.

Sözkonusu dosyalarla Türkiye'nin ABD, Ortadoğu ve İsrail için taşıdığı önemin altı çiziliyormuş. Yapılan açıklamaya göre Yaşar Büyükanıt'ın ziyaretinden bir hafta önce Genelkurmay, Tom Lantos ve Yahudi lobisinin diğer üyelerine bir bilgi notu yolladı. Türkiye ve İsrail arasındaki askeri işbirliğinin tarihini aktaran bilgi notunda, halihazırda İsrail ve Türkiye arasında devam eden askeri işbirliği projeleri de sıralandı. Bilgi notunun Yahudi asıllı vekiller üzerinde etkili olduğu ve bazı vekillerin Ermeni soykırım tasarısı aleyhine döndüğü belirtiliyor.

ABD savaş kurmayları önüne konan dosyalarda ise, NATO'nun ikinci büyük ordusunun sadakatle sürdürdüğü yarım asrı aşan hizmetler listesinin sıralandığı belirtiliyor. Tabii Türk ordusunun halen dünyanın birkaç bölgesinde NATO işgal gücü olarak “görev” yaptığı da hatırlatılmış. Tam da bugünlerde Afganistan'daki NATO işgal gücüne birkaç yüz Türk askerinin daha gönderileceği açıklandı. Oysa Yaşar Büyükanıt daha önce Afganistan'a tek bir Türk askerinin bile gönderilmeyeceğini öne sürmüştü.

Suç ortaklığını belgeleyen dosyaların Washington'da masaya serilmesi, Türk burjuvazisi ve onun devletinin yeni suçlara ortak olmaya hazır olduğunun göstergesi sayılmalıdır. Bu dosyaların verdiği mesaj, “biz sizinle her suçu işlemeye hazırız, ancak sizin de talep ettiğimiz desteği sağlamanız gerekiyor” şeklinde tercüme edilmektedir. Bu ise, egemenlerin bazı kırıntılar karşılığında emperyalist/siyonist saldırganların tam hizmetine gireceği anlamına gelmektedir.

Bu, egemen sınıflarla hizmetkarlarının tercihidir. Devrimci-ilerici güçlerin, Türkiye işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halklarının tercihlerinin farklı olduğuna kuşku yoktur ve bu fark ancak emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerine karşı kararlı bir mücadelenin yükseltilmesiyle ortaya konulabilir.

Ordu ve hükümet arasında Güney Kürdistan gerilimi...

Gerçek mi, danışıklı oyun mu?

Ordu-hükümet gerilimi geçtiğimiz haftanın da başat konusu durumundaydı. Bu kez gerilimi yükselten neden, Güney Kürdistan yönetimi ile diyalog kurulup kurulmayacağına ilişkin tutum farklılığıydı. ABD ziyaretinin sonunda konuşan Büyükkant, kendisine bu konuda sorulan bir soruya sert bir üslupla “PKK’ye destek veren güçlerle konuşulmaz. Hükümet istiyorsa konuşur” biçiminde bir yanıt verdi. Aynı konuda konuşan Erdoğan ise, “gerekirse görüşürüz” diyerek tavrını ortaya koydu. İşte bu tutum farklılığı etrafında her zaman olduğu gibi bir tartışma oluşturuldu. Saflar yeniden belirginleşirken hararetin düzeyi yükseldi.

Halihazırda bu tartışmada orduyu destekleyen taraf, hükümeti kendisine yabancı güçlerce dikte edilen bir “gayri-millî programı” uygulamakla suçlarken, ordunun Büyükkant şahsında ortaya koyduğu mücadeleye alkış tutuyor. Ordunun eteklerinde bu minvalde saldırgan bir siyaset izleyen bu güçlere hükümet cephesinden verilen yanıt ise, farklı gibi duran politik tavırların birbirine karşıt olmaktan çok tamamlayıcı olduğu ve bu durumdan bir polemik çıkarmanın yanlış olduğu biçimindedir.

Esasında durumun gerçeğe en yakın izahını da bu açıklama sunmaktadır. Çünkü, Büyükkant’ın iddiası ve tavrının gerçeklerle bir ilgisi bulunmamaktadır. Dahası, onun bu tutumu, ortada duran gerçeklerin kabaca ters yüz edilmesine dayandığı ölçüde ikiyüzlüce ve sahtekarcadır da. Çünkü Büyükkant, diyalog kurmama gerekçesi olarak sunduğu PKK’nin siyasal varlığının tanınması iddiası, Güney Kürdistan yönetimi için olduğu gibi ABD için de geçerlidir. Öyle ki, bizzat ABD’nin kendisi PKK sorununun atılacak bir takım siyasal adımlara paralel olarak çözümlenebilir bir sorun olduğunu kendilerine dayatmaktadır. Fakat Yaşar Büyükkant Kürt yönetimine karşı bu denli gözü dönmüş bir düşmanlıkla saldırırken bu konuyla ilgili ABD yönetimine karşı tek söz etmemekte, dahası ABD’ye yönelik bir takım sert suçlamalar karşısında kendisini de siper etmektedir.

Diğer taraftan Kürt yönetimiyle ilişki kurulup kurulmayacağı tartışmasını anlamsız kılacak ölçüde, Türkiye ile Güney Kürdistan arasında ilişkiler çok yönlü ve çok kapsamlıdır. Örneğin ilişkilerin en yoğun olduğu alanların başında gelen ekonomik ve ticari ilişkilerin büyüklüğü 10 milyar doları bulmaktadır. Dahası bu ekonomik büyüklükten, en büyük paylardan birini de Ordu kuruluşu Oyak almaktadır. İşler bu durumdayken Büyükkant’ın üst perdeden savurduğu “diyalog kurmayız” sözleri, boşa atmaktan başka bir anlam taşımamakta ve sahtekarlık olarak tanımlanmayı hak etmektedir.

Peki generallerin bu tür bir sahtekarlığa başvurmalarının nedeni ne olabilir? Gerçekten hükümet sözcülerinin iddia ettiği gibi ortada, kararı önceden alınmış bir danışıklı kavga mı söz konusudur? Durumun hiç değilse bir ölçüde böyle olma olasılığı yüksektir. Çünkü esasında ortada hem savrulan iddiaların aksine ve hem de iddiayı savuranları sahtekar kılacak çapta somut olgular bulunmakta, bu olgular da gündeme taşınan sorunun son derece yapay olduğunu göstermektedir. Diğer taraftan mesele PKK’nin askeri varlığı ve bu varlığın desteklenmesi temelinde gerekçelendirilmekteyse de, Türk devletinin tehlikeyi bu askeri varlıktan ziyade Kürt sorununun kontrol edilemez dinamiklerinde gördüğü malumdur. Bu temelde de esas sorun Kürt sorununun güçlü dinamiklerinden biri olarak Güney Kürdistan’ın devletsel kuruluşunu ve gelişimini engellemek, ya da buradan doğacak tehlikeyi en aza indirebilmektir. Başka bir ifadeyle Güney Kürdistan’daki gelişmelerin Kuzey’deki ulusal dinamikler üzerindeki etkilerini bertaraf edebilmektir.

Bu açıdan bakıldığında yürütülen bir danışıklı dövüşse (buna iyi polis-kötü polis oyunu da denebilir), bu dövüşün hedefinde Güney Kürdistan yönetimi olduğu açıktır. Belli ki, bir yandan geline yerde yok sayılması ve engellenmesi mümkün olmayan Kürt devletinin varlığı kabullenilmekte, fakat diğer taraftansa bu devleti alabildiğine zayıf tutmak ve Irak’tan kopuşunu engellemek için bir takım yönelimlerinden (özelde Kerkük) alıkoyulmaya çalışılmaktadır. Kürt yönetimi ordunun sopasıyla terbiye edilerek hükümetin açık tuttuğu kapıdan pazarlık masasına oturmaya zorlanmaktadır.

Bu noktada çerçeveyi genişletmek yoluyla başka sonuçlara varmak da mümkündür. Böyle yapmak da gerekmektedir, çünkü, ABD yollarında ve Pentagon kapılarında yürütülen bu kavganın mutlak suretle

ABD’nin Ortadoğu siyasetiyle yakından bağlantısı olmalıdır. Bu bağlantı kurulmadan ve çerçeve tüm bunları içerecek kadar büyütülmeden siyasal tablonun anlaşılması hep eksik kalacaktır. Gerçekte ciddi fikir ayrılıkları ve karşıt tutumlar içerisinde olan düzen siyasetinin bu iki gücünü, bir danışıklı dövüş içerisinde bir araya getiren gücün iradesine ve amaçlarına bakmak, bize ihtiyaç duyduğumuz çerçeveyi sunacaktır.

ABD emperyalizminin hedefi malum, Ortadoğu’ya, dolayısıyla enerji kaynaklarına ve yollarına egemen olmaktır. Bu doğrultuda yürüttüğü savaşın Irak’tan sonraki halkası İran’dır. Her ne kadar Irak bir batağa dönüşmüşse de, bu onu savaş yaymaktan da alıkoymayabilir. Böyle bir durumda ABD’nin Ortadoğu’daki temel dayanakları olabilecek güçler Türkiye-İsrail ve Irak batağında dayanabilecek kuvvette bir toprak parçası olarak Güney Kürdistan’dır. Buradan bakıldığında İran’a yönelik bir Amerikan saldırı planının işlerliği için bu güçlerin birlikteliği ve birlikte savaş cephesine sürülmesi kaçınılmazdır. Dolayısıyla, bu savaş koalisyonu bu güçler arasında tam uyumu, diyalogu ve arada ciddi pürüzler yaratan sorunlardan kurtulmayı gerektirmektedir. Öyleyse, ABD’nin uşaklarını huzuruna alarak dikte ettirdiği diyalog ve işbirliği planının hedefinde böylesi hesaplar olma olasılığı son derece yüksektir.

Tekelci burjuvazinin Güney Kürdistan’a yönelik yaklaşımı da zaten hemen hemen aynıdır. Tekelci burjuvazi, Güney Kürdistan’daki devletsel oluşumun reddedilmeyecek bir gerçek olduğunu, bu gerçeği yok saymanın ve gelişimini durdurmanın imkansız, dahası böyle davranmanın ülkedeki Kürt sorununu daha da büyüteceğini, yapılması gerekenin Güney Kürdistan’a düşman olmak yerine onun hamisi olarak çıkmak olduğunu, eğer böyle yapılırsa Türkiye’nin bir bölge gücü haline gelebileceğini dile getirmektedir. Bu düşünce, generaller tarafından ileri sürülen görüşler yanında oldukça ılımlı gibi dursa da gerçekte ABD emperyalizminin dümeninde yayılmacı ve saldırgan bir siyaseti öngörmektedir.

Kabaca ifade edersek devlet yönetimindeki etkinlik alanlarının korunması ve paylaşımı konusunda kavgalı durumda olan hükümet ve ordunun, üzerinde ortaklaştıkları çizgi, ABD emperyalizminin ve tekelci burjuvazinin bu türden çıkarları ve hesapları üzerine kuruludur ve danışıklı dövüşün de bunun gerekleri doğrultusunda yürütülme olasılığı da son derece yüksektir. Zira, kurulu düzenin gerçek yönetenleri ve karar vericileri asıl olarak bu güçlerdir.

Bununla birlikte, son tartışma vesilesiyle bir kez daha görülmüştür ki, düzen siyasetindeki bölünme o denli derindir ki, bir takım hesaplar uğruna gerçekleştirilen oyunların denetim altında tutulması ve yönetilmesi bile çok zordur. Bu, dış politikanın iç politika alanı ile olan güçlü ilişkisini ortaya koymaktadır. Düzen cephesi iç siyasal bölünmüşlüğüne son vermeksizin dış politikanın gerekleri konusunda rahat davranamayacaktır. Öyle ki, dış politik sorunlar iç politikadaki bölünmüşlüğü daha da arttırmakta ve bu da dış politika alanında çok daha ciddi sorunlara yol açarak kendisini göstermektedir.

Tüm bunlardan devrimci güçler payına çıkarılması gereken temel görev ve sorumluluk, bir kez daha bağımsız devrimci politik bir odak olarak hareket etmek ve pratik görevleri omuzlamak olacaktır.

İzmir: “Katil Olmert ülkemizden defol!”

İsrail Başbakanı katil Olmert’in Türkiye’ye gelişi, *İzmir Emperyalizm ve Siyonizm Karşıtı Birlik* ile ESP, Alınteri ve Partizan tarafından düzenlenen ortak bir eylemle protesto edildi.

15 Şubat Perşembe günü Konak Kemeraltı girişinde yapılan eylem saat 13:00’te başladı. “Katil Olmert ülkemizden defol!” pankartının açıldığı eylemde, dün olduğu gibi bugün de emperyalistleri ve işgalcileri topraklarımızda

istemiyoruz denilerek emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadelenin süreceği vurgulandı.

Eylemde sıklıkla, “Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!”, “Filistin’de intifada, Irak’ta direniş kazanacak!”, “Kahrölsun AB-ABD emperyalizmi!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Dinci gericiliğe ve düzenin laiklik sahtekarlığına karşı

İşçi sınıfının sosyalist iktidarı için mücadeleyle!

Düzen cephesi yine laiklik tartışmalarını kızıştırmaya başladı. Takvim seçimlere ilerlerken, kitleler, laik/dinci kutuplaşmasında saf tutmaya çağrılıyor.

Son tartışmalardan biri de, Meclis Başkanı Arıncı ile Cumhurbaşkanı Sezer’in laiklik tanımları üzerinden yürütülüyor. Arıncı laikliği “din ve vicdan özgürlüğü” şeklinde tanımlarken, Cumhurbaşkanı “din ve vicdan özgürlüğü değildir”le başlayan ve Arıncı’ya yanıt niteliğinde bir tanımla katılıyor sürece. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler cephesinden sorun, hangi tarafın laikliği daha doğru tanımladığı değil kuşkusuz. Her iki tanımla da çağrılan saf düzenin safları olduğu ölçüde, doğruluğu tanımlarda değil uygulamalarda aramak gerekiyor.

Elbette, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin dinsel gericiliğe kökten karşı olması gerekiyor. Ancak, bu karşıtlıkla oluşturulacak saf, düzene ait başka gericiliklerin safi olamaz. İşçi sınıfı, farklıymış gibi gösterilen bu iki tanımla ortaya konan burjuva laikliğine toptan karşı çıkmak durumunda. Çünkü, bugüne dek yapılagelen ve şimdi de yapılmakta olan, dinin ve laikliğin, aynı burjuva gericiliği tarafından ve aynı amaçla, kitleleri kandırıp birbirine karşı saflaştırmak, dolayısıyla, asıl sorunlarını, gerçek düşmanlarını unutturmak amacıyla kullanılmasıdır.

Türkiye Cumhuriyeti, laikliği, dinin devlet tarafından ve sadece devlet eliyle kullanılması olarak algılamış ve uygulamıştır. İlkokul kitaplarına koyduğu tanımın aksine, din ile devlet işlerini ayırmamış, Diyanet adı altındaki kurumlaşma ile, tüm dini etkinlikleri devletin tekeline toplamaya çalışmıştır. Halen süregiden tartışma/çatışmaların bir yerinde de bu konudaki kimi başarısızlıkları yatmaktadır. 80 yıllık cumhuriyetin tüm çabalarına rağmen, hala, devletten habersiz ve bağımsız dini etkinlikler sürdürülebilmektedir. Kurulması ve kullanılması her ne kadar devlet denetiminde de olsa, dinci partilerin varlığının belirli bir rahatsızlık verdiği ortadadır. Devlet, dinin kullanılmasını, örneğin, ‘laikliğin kalesi’ CHP eliyle yapmayı tercih eder. Ya da örneğin, laikliğin ‘güvencesi’, ‘koruyucu ve kollayıcı’ gücü ordunun, Türk-İslam sentezci darbeci generalleri eliyle.

Ancak, kimin eliyle olursa olsun, çok fazla kullanıldığında ipin ucunun nasıl kaçırılacağı da ortadadır. Burjuvazinin laik cumhuriyeti, yoksul çocuklarına afyon niyetine ortalığı imam hatip lisesine boğarken, böylece lalilik, hatta cumhuriyet düşmanı bir kitlesel fanatizmin yolunu düzlemiştir. Burjuvazinin laik cumhuriyetinin, ülkeyi 80 yılda getirdiği nokta özetle şudur: Onların yönetimi altında bu ülke, tarikatlerin cirir attığı; laik cumhuriyet partileri meclise zor girerken, ancak üçü beşi bir araya gelerek hükümet kurabilirken, dinci partilerin ezici oylarla ve tek başlarına hükümet kurabildiği; adım başına kondurdıkları camilerin çeşitli cemaatler tarafından paylaşıldığı, minberlerinden şariat yeminleri ettirildiği; sokakları takkeli-cüppeli, saçlı-sakallı, çarşafli-türbanlı ucubelerin doldurduğu bir yer haline gelmiştir. Bu tablo, o çok “modern” burjuvalarımıza, Koçlar’a, Sabancılar’a rağmen değil, tam da onların istek ve iradeleriyle ortaya çıkmıştır.

Emperyalizm işbirlikçisi bu kodamanlar, ABD’nin “yeşil kuşak” projesine dahil olurken, ABD’nin

Afganistan’da Taliban’da, Hizbullah’ta ulaşacağı sonuçlar hakkında, elbette kafa yorma ihtiyacı duymadılar. Kuşkusuz kafa yorup bugünkü sonuçları tahmin etseler de sonuç değişmezdi. Çünkü sosyalizmden, işçi sınıfının devrimci eylemliliğinden öylesine korkuyorlardı ki, dinci gericilikle kıyas bile kabul etmez. Bugünkü sonuçları tahmin etseler de yine aynı tercihi yapar, aynı yolu yürürlerdi.

Düzen tarafından ayartılıp düşman saflarında birbirlerine karşı konumlanmamaları için, laiklik tanımına, bir de işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden yaklaşmakta yarar var. Burjuvazinin anlayış ve uygulaması orta yerde durduğuna göre, işçi sınıfının laiklik anlayışı nedir ve iktidarında uygulama biçimi nasıl olacaktır?

Bu soruları yanıtlayan çerçevede bir propagandayla, işçi sınıfı ve emekçiler düzenin bugünkü oyunlarına karşı uyarılmalı, aynı zamanda, dinci gericiliğe karşıtlık adına düzenin belirlediği saflara yönelenler de işçi sınıfının, sosyalizmin saflarına çağrılmalıdır.

İşçi sınıfının devrimci partisi, programının ‘Acil demokratik ve sosyal istemler’ bölümünde, ‘inanç ve vicdan özgürlüğü’; ama aynı zamanda, “*Din ve devlet*

işlerinin tam olarak ayrılması, Diyanet’in dağıtılması, devletin dinsel kurumlara her türlü yardımına son verilmesi, gericilik yuvası tarikat ve cemaatlerin dağıtılması, mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son” verilmesi taleplerini öne çıkararak, laikliğin, devrimci proletarya tarafından nasıl tanımlandığını ortaya koymuştur.

Din ve vicdan özgürlüğü, bireysel -ama sadece bireysel- anlamda, proleter devletin güvencesi altında olacaktır. Diğer yandan, ondan kitlelerin afyonu olarak yararlanma niyet ve tutumunda bir sömürücü sınıf yönetiminde olmadığı için; ve proletarya, geçmiş yüzyılların kötü mirası anlamında bu afyon zehirine karşı bilimi çıkaracağından, dinci gericiliği devlet olarak kendisi kurumlaştırmak şöyle dursun, her türlü kurumlaşma girişimine karşı gereken her türlü önlemi alacağından; emekçi kitleler açısından artık dinci gericilik diye bir problem, esas itibarıyla, kalmayacaktır.

Ezilen halklar gerçek laikliği işçi sınıfının sosyalist iktidarı altında tanıyabilir. Dinci gericiliğin her türlü sapkınlığından, işçi sınıfının sosyalist iktidarıyla kurtulabilir.

İstanbul gençliğinden faşist saldırganlığa karşı eylem...

“Faşizme karşı omuz omuza!”

13 Şubat günü Mustafa Kemal Üniversitesi’ne bağlı Meslek Yüksek Okulu’nda okuyan üç Kürt öğrenciye faşistler tarafından saldırılmış, öğrenciler ağır yaralanarak hastaneye kaldırılmıştı. İskenderun Devlet Hastanesi’nde tedavi altına alınan öğrencilerden Metin Kurt aldığı bıçak darbeleri nedeniyle kan kaybindan ölmüştü.

Yapılan faşist saldırıyı ve Metin Kurt’un katledilmesini protesto etmek için bir araya gelen üniversite öğrencileri 21 Şubat günü Yıldız Teknik Üniversitesi ana kapısı önünde bir basın açıklaması yaptılar.

YTÜ içinden çıkan ve diğer üniversitelerden gelen öğrenciler saat 13.00’de ana kapı önünde buluşarak “YÖK, polis, sivil faşist işbirliğine son! Kahrolsun faşizm!” pankartını açtılar. Basın açıklamasını okumak için Beşiktaş’a yürüyeceklerini söyleyen öğrencilerin önu ana kapı önünde kolluk güçleri tarafından kesildi. Yürüyüşe izin verilmeyeceği söylendi. Polis barikatı kurulması üzerine beklemeye başlayan öğrenciler “Öğrenciye değil çetelere barikat!”, “Katil polis üniversiteden defol!” sloganlarını attılar ve polisin tutumunu protesto etmek için 10 dakika oturma eylemi yaptılar. Oturma eylemi sırasında “Gün Doğdu”, “Çav bella” ve “Beyazıt Marşı” söylendi.

Öğrenciler adına ana kapı önünde yapılan açıklamada şunlar söylendi: “*Dün üniversitelerde, muhalif, devrimci, demokrat öğrencileri siyasi kimlikleri nedeniyle satır çekip yaralayanlar bugün Hrant Dink’e kurşun atanlarla aynı kişilerdir, aynı zihniyetin ürünleridir. Şimdi de Metin’i katlettiler. Soruyoruz: Neden? Çünkü Metin muhalif bir Kürt öğrencisiydi. Katiller, kimliği belirsiz kişiler değildir. Ogün Samast’ın doğrudan Alperen*

Ocakları tarafından yetiştirildiği açık olduğu gibi Metin’in katillerinin de Atatürkçü Düşünce Dernekleri ile olan ilişkisi bilinmektedir. Ülkü Ocakları, Kuvayi Milliye gibi gerici örgütlenmeler şovenizm ve milliyetçilik haykırılarıyla halkları düşmanlaştıracak faşist söylemlerle beslenmektedirler. Bu katil ocaklarının merkezi hemen YTÜ’nün karşısında bulunmaktadır. Birçok faşist saldırının ordan örgütlendiğine, saldıranların ordan çıktığına ve saldırı sonrası oraya kaçtıklarına defalarca tanıklık ettik...”

Tüm faşist saldırılara, açılan soruşturmalara, tutuklamalara rağmen onlara asla dikensiz bir gül bahçesi sunmayacaklarını ifade eden öğrenciler “Dün hepimiz Ermeni’ydik, bugün hepimiz Kürd’üz” diyerek basın açıklamasını bitirdiler.

Eylem sırasında sıklıkla “Türk-Kürt-Ermeni, yaşasın halkların kardeşliği!”, “Hepimiz Metin’iz, hepimiz Kürt’üz!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Katliamın 30. yılında kontrgerilla ile hesaplaşmak için

1 Mayıs'ta Taksim'e!

1 Mayıs yaklaşıyor. Sermayenin işçilere, emekçilere ve ezilen halklara dönük saldırılarını yoğunlaştırarak sürdürdüğü, diğer yandan bölgede emperyalizme uşaklık zincirine yeni halkalar eklemeye hazırlandığı bir dönemde, 1 Mayıs'ı karşılamaya hazırlanıyoruz.

Bundan bir süre önce toplanan DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu, 1 Mayıs 1977'de Taksim'de sermayenin kontrgerilla çeteleri tarafından gerçekleştirilen katliama dikkat çekti. 1 Mayıs 1977 katliamının DİSK'in tarihinde özel bir yeri olduğunu vurgulayan DİSK Başkanlar Kurulu, “77 Katliamı'nın ardındaki gerçeklerin ortaya çıkartılması ve sanıklarının yargılanması” talepleriyle 2007 1 Mayıs'ının Taksim'de, özüne ve geleneklerine uygun bir biçimde kutlanmasını karar altına aldı.

DİSK Başkanlar Kurulu'nun almış olduğu bu karar elbette olumlu ve anlamlıdır. Fakat bu kararın kağıt üzerinde kalmaması, 1 Mayıs'ın Taksim'de sınıfsal ve devrimci özüne uygun bir biçimde kutlanması ve kontrgerilla ile hesaplaşma iradesinin ortaya konulabilmesi için yapılması gereken şeyler vardır.

Öncelikle, 1 Mayıs 1977 katliamının failleri konusunda net olmak gerekmektedir. Bu katliamın NATO güdümlü kontrgerilla organizasyonunun en kirli ve kanlı icraatlarından biri olduğu, o dönem güçlü bir biçimde yükselmekte olan işçi ve emekçilerin mücadelesini dizginlemek ve sindirmek, bu amaç çerçevesinde kitlelere korku salmak üzere tezgahlandığı bilinmektedir. Tıpkı çok sayıda ilerici aydının katledilmesi gibi... Tıpkı dönemin önemli sendika liderlerinden Kemal Türkler'in öldürülmesi gibi... Tıpkı “faili meçhul” cinayetlere, “bin operasyon”lara hedef olan binlerce ilerici ve devrimcinin katledilmesi gibi... Ve tıpkı en son Hrant Dink'in katledilmesi gibi...

DİSK yönetimi eğer sadece geçmişi duygusal boş sözlerle anarak nostalji yapmakla yetinmeyecekse, 1 Mayıs 1977 katliamının failleriyle gerçekten hesaplaşmak istiyorsa, yapılması gereken ilk iş,

sermayenin hizmetindeki kontrgerilla çetelerini doğrudan hedef tahtasına oturtmak olmalıdır. “Katliamın ardındaki gerçeklerin ortaya çıkartılması ve sanıkların yargılanması” gibi yuvarlak laflar bir kenara bırakılmalı, 2007'de 1 Mayıs alanlarına “Kontrgerilla dağıtılsın!” talebiyle çıkılması hedeflenmelidir.

Yapılması gereken budur; geçmişte katliamlara karşı “faşizme ihtar” mitingleri düzenleyen DİSK'in yaptığı da budur. Fakat “faşizme ihtar” eylemlerinin üzerinden uzun yıllar geçmiştir. 1970'lerin DİSK'i ile bugünkü DİSK arasında uçurum vardır. Sendikal anlayış, örgütlenme ve mücadele yeteneği planındaki mevcut tablosu, DİSK'in bugün benzer bir tutum almasını engelleyecek niteliktedir. “Kontrgerilla dağıtılsın!” talebiyle Taksim'e çıkmayı bir kenara bırakalım, bugünkü DİSK Başkanlar Kurulu'nun 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararının arkasında sonuna kadar durabilmesi dahi şüphelidir. Böyle bir niyet taşınsa bile, DİSK'in mevcut durumu ve sorunları buna izin vermemektedir.

Mevcut tablo karanlık görünse de, 2007 1 Mayıs'ını özüne uygun bir biçimde Taksim'de kutlamak, sermaye düzeni ve eli kanlı çeteleri ile militan bir hesaplaşma gününe çevirmek herşeye rağmen başarılabilir. Bunun için işçi sınıfına ve onun tarihsel misyonuna inanan, 1 Mayıs'ın devrimci özünü sahiplenen bütün ilerici-devrimci güçlere önemli görevler düşmektedir.

DİSK bu çerçevede bir rol ve sorumluluk üstlenecekse eğer, öncelikle kendi zayıflıklarıyla hesaplaşmak durumundadır. Sendikal anlayış, mücadeleye ve örgütlenmeye bakış gibi noktalarda kendini yenileme ve aşma çabası içine girebilmelidir. DİSK'in kuruluşunun 40. yılı vesilesiyle doğan tartışma ortamı bunun için önemli kolaylıklar da sağlamaktadır. DİSK'in sorunlarının tartışılması, geçmişe methiyeler düzmekle, duygusal nostaljilerle sınırlı kaldığı takdirde değişen hiçbir şey olmayacaktır. Tartışmalar mevcut sorunlara somut çözümler eksenine kaydırılmalı, buradan mesafe alınmaya

çalışılmalıdır.

DİSK, 1977 katliamının sorumlularıyla hesaplaşma, 2007 1 Mayıs'ını Taksim'de kutlama konusunda gerçekten samimi ve kararlı ise, bunu mümkün kılmak için atması gereken adımlar genel planda bellidir. İlk iş olarak, hem kendi tabanındaki hem de kendi tabanı dışındaki işçileri bu sürece pratik olarak katma çabası içine girmelidir. Zira tabandan örgütlenmeyen, taban örgütlenmesinin gücüne ve enerjisine yaslanmayan bir eylem planının etkili sonuçlar üretmesi imkansızdır.

Önemli bir diğer nokta ise şudur: Eğer DİSK söyleminde samimi ise, 1 Mayıs kutlamalarına hazırlıkta son yıllarda düştüğü devrimcileri dışlama hatasını tekrarlamamak durumundadır. DİSK devrimcilere sırtını dönerek ne '77 katliamının sorumlularıyla hesaplaşabilir, ne de bunun için Taksim'e çıkabilir. Sermayenin karşısına dikilebilmek için, katliamların hesabını sorabilmek için, 2007 1 Mayıs'ını bir kazanıma çevirebilmek için DİSK yüzünü devrimci harekete dönmek zorundadır. Dahası DİSK devrimcileşmek zorundadır. DİSK için bunun dışında bir yenilenme ve ileri çıkma alternatifi bulunmamaktadır.

Elbette, hem tabanla, hem de devrimci hareketle birleşmek ancak mücadele alanlarında mümkündür ve en sağlıklı olanı da budur. Önümüzdeki bahar döneminin yoğun mücadele gündemi ve bir bütün olarak 2007 yılı bunun için önemli fırsatlar barındırmaktadır. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nden 21 Mart Newroz'a, oradan 1 Mayıs'a, aynı süreçte gerçekleşecek bir dizi işçi emekçi eylemlerine kadar bütün fırsatlar birleşik mücadelenin geliştirilip yükseltilmesi için etkin bir biçimde kullanılmalıdır.

8 Mart'ın, Newroz'un, 1 Mayıs'ın ve bir bütün olarak 2007 yılının kazanılması da, “D”İSK'in yeniden DİSK olabilmesi de bu konuda ortaya konulacak çabaya bağlı olacaktır.

BDSP
(Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu)

Katil müteahhitlerin davaları zamanaşımıyla aklandı!..

Katil devlet için zamanaşımı geçerli olmayacak!

‘99 depremlerinde, tümüyle sistemin ve devletin ihmali ve umursamazlığı yüzünden onbinlerce insan ölmüştü. Sermayenin devleti, sadece ölüme sebep olmakla değil, deprem sonrası tutumuyla da nasıl bir işçi ve emekçi düşmanı olduğunu kanıtladı. Onbinlerce ölümün yaşandığı bölgeye yardım için günlerce kılını kıpırdatmadı. Ama, bu acılı durumdan istifade, mezarda emeklilik yasasını çıkarmak üzere alelacele meclisi toplamayı ihmal etmedi.

Devletin bu tutumu, elbette, öncelikle depremzedeler olmak üzere, en geniş işçi ve emekçi kitleler tarafından sorgulandı ama yargılanamadı.

Yargıya taşınanlar, hırsız ve katil müteahhitlerden bir kısmıydı sadece. Davalar yıllardır sürüyor/süründürülüyor. Bu kadar süründürmenin sebebi de nihayet ortaya çıktı. Düzen, başka pek çok konuda yaptığı gibi, deprem konusunda da tetikçi katillerini aklamamanın bir yolu olarak, zamanaşımını kullanacaktır. Zaten bir kısmı daha baştan davaları düşürülmek suretiyle, bir kısmı da bölgede yapılacak deprem konutları ihale edilerek aklanmıştı. Önceki yaptığı konutları yıkılıp binlerce cana mezar olan bu hırsız ve katil müteahhitlere yaptırılan deprem

konutları da, daha içine bile girilmeden dökülmeye başlamıştı. Deprem sırasında, ‘unutmayacağız, unutturmayacağız!’ şiarıyla reyting peşinde koşan düzen medyası, bu konutlar şimdilerde ne durumdadır, duyurmamayı tercih ediyor. Ancak, o günkü halleri göz önüne alındığında bugünkü durumlarını tahmin etmek hiç zor olmasa gerek.

Ondan önce de pek çok büyük deprem yaşanan ve büyük felaketlerle sonuçlanan ülkemizde, en son büyük yıkıma yol açan Marmara depremleri nedeniyle, devletin pek çok cepheden ve ağır biçimde suçlanması, bir takım göstermelik tedbirler almasını gerektirdi. Bir deprem konseyi kuruldu örneğin. Bu konseyle, bir yandan kitlelere ‘bakın, duysanız değiliz, bir şeyler yapmaya çalışıyoruz’ mesajı verilmeye çalışıldı. Ama öte yandan, asıl, depremin ardından tepkilerini açıkça ifade etmeye başlamış olan bilim adamlarını susturmanın bir aracı olarak kullanılmak istendi. Konseydeki kimi isimler, depremle ilgili bilgilerin uluorta ve kamuoyu önünde konuşulmaması/tartışılmaması gereğini savundular. Fakat yeterli olmadı. Konuşmaların ve devlete yönelik suçlamaların önünü almayı başaramadılar.

Hatta, konsey içinde bile bir ağız birliği, bir bütünlük sağlayamadılar. Zaten zaman kitlelerin öfkesini de yatıştırmıştı. Yaralar sarılmasa da kabuk bağlamış; iş, güç, yaşam telaşı derken, insanlar deprem suçlarından daha az söz eder hale gelmişti. Sonuçta zaten işlevsiz kalan Konsey dağıtıldı.

Deprem bilimcilerin sürekli uyarısını yaptıkları büyük İstanbul depremi hala bekleniyor. Ancak bu arada, büyük depremi asla unutturmamaya çalışırcasına, ülkenin dört bir yanından sık sık deprem haberleri gelmeye devam ediyor. Aslında yıkım ve felaket haberi için deprem olması da gerekmiyor. Çürük yapılar ve her hangi bir nedenle yıkılmaları adeta bir devlet politikasıymış gibi, binalar durduk yerde çökmeye, insanlar ‘durduk yerde’ ölmeye devam ediyor. En son en küçük sarsıntıda yerle bir olacağı bilinen İstanbul Zeytinburnu’nda bir bina çöktü. Son anda fark edilip boşaltılmasa onlarca cana mezar olacak binadan buna rağmen 2 ölü çıkarıldı.

Beklenen İstanbul depremi için, devletin, önlem kapsamında en küçük bir hazırlığının bulunmadığı biliniyor. Bırakın insan canı için yatırım yapmayı, göstermelik dahi olsa yasal tedbirlere bile gidilmiyor. Çünkü sorun tek başına devletle başlayıp biten bir sorun değil, bir sistem sorunudur. Yasal önlemler alınacak olursa eğer, bundan kimi şirketler zarar görebilecektir. Öncelikle de inşaat firmaları. Zamanaşımına götürülen davalar da göstermektedir ki, yargı kurumu dahil, kapitalist devlet ve düzen baştan ayağa insanlık düşmanı kesilmiştir. Kapitalist kar insan yaşamından önce gelmektedir. Onun korunması uğruna her türden cinayet işlenebilmekte, insanlar, onbinlerle hesaplanacak tarzda toplu ölümlere mahkum edilebilmektedir. Soykırım eğer, belirli bir kesimin toplu olarak ve planlı hesaplı biçimde katliyse, soykırım iddiaları karşısında pek hassas davranan sermayenin devleti bu suçu işlemeye devam etmektedir ve edecektir.

Marmara depremleri, yapılaşma tarzının da etkisiyle onbinlerce cana mal oldu. İstanbul depremi ise, yine yapılaşmanın da etkisiyle yüzbinlere malolacak. Bunu görebilmek için gerçi uzman olmaya gerek yok ama, konunun uzmanları böyle söylüyor. Önlem, önlem diye bağıryorlar, ama önlem alma imkanına sahip tek güç, yani devlet, önlem adına belki bir miktar ceset torbası teminine gidiyor. Esas olarak da, deprem sonrası beklenen tepkileri bastırmaya yönelik ‘polisye önlem’ler görüşülüp kararlaştırılıyor.

İstanbul’un en kötü semtlerinde, en berbat binalarında yerleşik işçi ve emekçi kitleler de, beklenen depreme yönelik kendi önlemlerini almak zorundalar. Çocuklarını binbir zorlukla doyurmaya çalışan bu insanların binalar konusunda yapabileceği bir şey bulunmadığına göre, onların önlemi de devletininkiyle paralel olmalıdır.

Bunun dışında, deprem felaketleri yaşamamak için alınacak en kalıcı önlem, felaketlerin tek sorumlusu konumundaki sermaye devletinden kurtulmak olacaktır. Depremlerde kitleler halinde ölmemek, sağlam ve sağlıklı konutlarda yaşayabilmek için, bunu programlaştıran tek sınıfın, proletaryanın devrimci sınıf iktidarı kurulmalıdır

Gençlikten faşist saldırganlığa karşı eylem...

“Faşist katillerden hesap soracağız!”

Geçtiğimiz hafta Hatay Dörtyol’da Metin Kurt isimli öğrenci Kürt olduğu için, Atatürkçü Düşünce Derneği üyesi üç faşist tarafından katledilmişti.

Faşist saldırıyı protesto etmek amacıyla 17 Şubat günü Taksim Tramvay durağında bir araya gelen ilerici devrimci gençlik güçleri (**Ekim Gençliği, SGD, YDG, EHP Gençliği, GD, ÖGD, DPG, AKİ, Emek Gençliği, ÖDP, TÜM-İGD ve Öğrenci Kolektifi**) “Türk-Kürt-Ermeni, Yaşasın halkların kardeşliği! Kahrolsun faşizm!” şiarlı pankart açtılar. Eylemde katliam lanetlendi, faşizme karşı halkların kardeşliği dile getirildi.

“Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Bir bebekten bir katil yaratan karanlığı sorguluyoruz!” dövizlerinin açıldığı eyleme 100’ü aşkın kişi katıldı.

Yapılan basın açıklamasında şunlar söylendi: “Üniversitelerde satır çekenler önce Hrant’ı sonra Metin’i katletti. Bu sefer kurşunlar, bıçak darbelerine dönüşmüştü! Bu sefer cinayet, İstanbul’un orta yerinde değil de Hatay’ın en işlek caddesinde işlenmişti! Bir ay önce katledilen bir aydıdı, dört gün önce katledilen ise bir üniversite öğrencisiydi. Bir ay önce katledilen bir Ermeni’ydi, dört gün önce Kürt’tü”.

“Metin, üniversite öğrencisi bir Kürt genciydi. Zihinleri şovenizmle zehirlenmiş, yürekleri milliyetçilikle karartılmış gençler tarafından katledildi. Biz gençliğe düşen görev halkların kardeşliği şiarını yükseltmek ve halkların düşmanlığından beslenenlere karşı bir set

olmaktır. Gücümüzü tarihsel haklılığımızdan alıyoruz ve hiçbir tehdit, hiçbir katliam bizleri yıldırılmaz. Buradan tekrar tüm gençleri faşizme karşı halkların kardeşliği için mücadeleyi büyötmeye çağırıyoruz. Hrant katledildiği zaman hepimiz Ermeni’ydik, bugün Metin’i katlettiler hepimiz Kürt’üz. Hangi halk katlediliyorsa, sömürülüyorsa biz o halkız”.

Yapılan açıklamadan sonra Avusturya İşçi Marşı ve Beyazıt Marşı hep bir ağızdan söylendi. Eylem boyunca sık sık “Faşist katillerden hesap sorduk, soracağız!”, “Kahrolsun MGK, MİT, CİA, kontrgerilla!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Faşistlerin ipleri sermayenin elinde!”, “Hepimiz Metiniz, hepimiz Kürt’üz!”, “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelelerimiz” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Yüzbinlerin yürüyüşünü güçlendirerek sürdürmek tek çözüm yoludur!..

Milliyetçilik versiyonları ve düzen medyası

Hrant Dink’in cenaze töreni, “milliyetçilik” tartışmasını gündemin ön sıralarına yerleştirdi. Çünkü Dink cinayeti gerici ve şoven milliyetçi ideolojinin bir ürünüydü. Doğal olarak buna tepki duyan kitle de, üzerindeki milliyetçi- şoven etkiyle hesaplaşmasının bir adımı olan tarihsel eylemiyle ona ağır bir darbe vurdu. Halen cinayet üzerinden bir ay geçmiş bulunmasına rağmen, tarafların sosyal ve siyasal konumuna uygun düşen tepkileri derinleşerek sürüyor.

Hrant Dink’in öldürülmesinden sonra yürütülen tartışmaların dikkat çeken bir yanını, burjuva medyanın, cinayetin yüzbinlerce emekçi, genç ve aydın tarafından protesto edilmesi ve böylece düzenin ideolojik cephesinde açılan gediğin kapatılması, tahkim edilmesi için girişilen karşı kampanya oluşturuyor. Karşı kampanya organizatörleri, “cenazede Türk bayrağı taşınmaması”ndan, “Hepimiz Ermeni’yiz” sloganının ayrımcılık ifadesi olduğu”ndan söz etmektedirler. Büyük bir ikiyüzlülükle “ayrımcılık”tan söz edenler, seksen yıllık imha, inkar ve asimilasyon politikalarının tescilli savunucusudurlar. Onlar, Türkiye’de yaşayan herkesin Türk olmak gibi bir zorunluluğu olduğu anlayışını dayatan ve bunu kabullenmeyenleri bölücü ve hain olarak dışlayan bir gerici-ırkçı “kültür”ü egemen kılmaya çalışanlardır. Emperyalizmin ve sermaye düzeninin çıkarlarının yönlendirdiği politikaların beslediği “zehirli politik kültür”ü, cenazeye katılan kitleye mal edecek kadar “yavuz hırsız”dırlar. Kuşkusuz ki, onları Hrant Dink’in cenazesinin kaldırılmasından bir gün sonra karşı kampanya düzenlemeye iten temel etken, emekçi kitlelerin ırkçı milliyetçiliğe, linçlere, kontra provokasyonlarına, gizli-açık devlet operasyonlarına karşı tepkilerinin daha kitlesel harekete geçmesinin önünün açılabilceği “tehlikesini” görmeleridir.

Karşı kampanya, iki kesim tarafından ve başlıca iki biçim altında sürdürülüyor: MHP-BBP-Kızıllemacı’ların oluşturduğu birinci kesim, Dink’in cenazesinde atılan sloganlarla taşınan pankartları gerekçe göstererek “Hepimiz Türk oğlu Türküz!” diyerek şovenizmi açıkça savunuyorlar.

Doğan Holding’e bağlı gazete ve televizyon kanallarının bazı yazar ve yorumcularının oluşturduğu ikinciler ise, liberal demokrat bir görünüm de vererek ve birincilerin aşırı ırkçı politikalarıyla belirli farklılıklarını ortaya koymayı da ihmal etmeyerek, daha inceltilmiş biçimde Dink’in cenazesinin yüzbinler tarafından sahiplenilmesini yine şoven milliyetçi bakış açısıyla değerlendiriyorlar. Oktay Ekşi, Ertuğrul Özkök, Taha Akyol bu konumda bulunuyorlar. Bunlar, Hrant Dink cinayeti bağlantılı olay ve gelişmeleri yorumlarlarken öncelikle, sermaye düzeni ve devleti tarafından izlenmiş ve kendilerince de benimsenmiş politikaların olaylardaki rolünü gizliyorlar. Yanısıra, olup bitenleri psikolojik sorun ve bozukluklarla izah etmeye çalışıyor, ayrıca emperyalistlerin Ermeni sorununu istismar politikalarını örtbas etmeyi öne alıyorlar.

Burada *Radikal Gazetesi*, “özel harp” vurgusuyla dikkat çekse de, olaylar arasındaki iç bağlantılara yaklaşımı ve önerdiği çözümle ikinci kesimde konumlanıyor. Örneğin, İsmet Berkan’ın, Mersin’den hareketle yazdığı “*Başbakan’a sorular*” başlıklı yazıda (14 Şubat 2006-*Radikal*) bir yandan özel harpçi örgütlenmeyi işaret ederken, diğer yandan özel harpçi milliyetçiliğin karşısında MHP’yi bir güvence saymaktan kendini alıkoyamıyor. İ. Berkan, “*Öyle bir milliyetçi-ırkçı yoğunlaşma var ki MHP bile durumdan tedirgin*” diyor.

MHP’yi bile tedirgin eden bir milliyetçilik varsa, çözüm, “makul” bir milliyetçilikte aranabiliyor! Liberal korku ve panik, MHP’nin “makul milliyetçilik” vitrinini meşrulaştırıcı bir etken oluyor. Bir başka deyişle, ölümü gösterip sıtmaya razı olmamız isteniyor. MHP’ye atfedilen bu misyon, açıktır ki, öteden beri kotarılmaya çalışılan “MHP’yi merkez partisi yapma” çabasına omuz vermektir. Oysa, MHP’yi bile tedirgin ettiği var sayılan “özel milliyetçilik” arasında niteliksel olarak hiçbir farklılık yoktur. Kontrgerilla devletin körüklediği milliyetçiliğin MHP tarafından engellenmesini beklemek, ölüden gözyaşı beklemekle aynıdır. Engelleme bir yana, MHP de bu zeminden beslenmektedir. Bugün yaptığı da budur. Şu gerçeğin altı çizilmelidir ki, “emekli” subay ve polislerin oluşturduğu kontrgerilla çeteleri karşısında MHP’yi çare göstermek, bilinçli bir planın parçası değilse, Türkiye’deki milliyetçiliğin devletçi niteliğinden habersiz olma saflığıdır.

Bir süredir devam eden milliyetçilik tartışmalarında sorunun gözden kaçırılmaya çalışılan temel bir boyutu, milliyetçiliğin veya şovenizmin toplumda ‘kendiliğinden’ oluşan bir dalga olmadığı, devletin kontrgerilla birimlerinin bizzat içinde olduğu bir yapılanma üzerinden örgütlenip yönlendirilmeye çalışıldığı gerçeğidir. Bugün “Benim milliyetçiliğimi onunkıyla karıştırma” diyenlerden “ulusalcıyız” diyenlere, “kültür milliyetçisiyiz” diyenlerden “Atatürk milliyetçiliği”ne kadar çeşitli cinsten milliyetçi- şoven tayfanın hepsi de katil “Oğün-Yasin milliyetçiliği”yle alakalı olmadıklarını iddia edip duruyorlar. Ama açıktır ki, aralarındaki biçimsel fark ne olursa olsun, hepsini buluşturan ortak payda, sermaye devleti ve onun “güvenliği” üzerinden tanımladıkları “düşman” kavramını eksen alan şoven

bir milliyetçi konumdur. Hepsinin hareket noktası da, devletin geleneksel kırmızı çizgileridir. Besbellidir ki, bu ülkedeki milliyetçiliğin bütün sürümleri devletin resmi ideolojisinden beslenmiştir. O “tek millet”çi ideolojik çerçeveden beslenmeyen hiçbir milliyetçilik türü yoktur. Bu ırkçı-milliyetçiler, “Biz ‘Ne mutlu Türküm diyene’ diyoruz, Türk doğmaktan bahsetmiyoruz, kafatasçı değiliz” diyorlar. Fakat “Türk doğmayanı Türkleştirme” icraatlarını örtbas etmeye çalışıyorlar. Hepsi de devlet milliyetçiliğinin yansımalarıdır. Bu nedenle, “özel harekât milliyetçiliği” tanımını haketmektedirler. Çetecilerin, tetikçilerin, mafya çakallarının hemen hepsinin “milliyetçiyim, devlet düşmanlarının kafasını koparırım” demesi boşuna değil. Susurluk örgütlenmesi de, Şemdinli bombacıları da, bugün Oğün Samast’a kadar uzanmış bir zincirin halkaları olarak bu milliyetçi şoven zemine yataklık eden kontrgerilla birimleridir. Bu durum, milliyetçi ya da ‘ulusalcı’ çevrelerin, Hrant Dink cinayetinde açıkça ortaya çıkan ve JİTEM’e, Emniyet’e uzanan ilişkileri örtbas etme çabalarının nedenini de açıklamaktadır.

Bugün, işçilerin sınıfsal çıkarlarının bilincine varmasına engel olan milliyetçilik, sermayenin sınıfı kontrol etmesinin en etkili araçlarından birisidir. Milliyetçilik, işçi sınıfının gözbağdır. Bu salt Türkiye’de değil, dünyanın tüm ülkelerinde böyledir. İşçi sınıfına hiçbir gelecek vaat edemeyen, yapısal sorunları nedeniyle kitleleri işsizlik-yoksulluk sarmalıyla bunalan sermaye düzeni sorunların kaynağını dışarıya havale etmektedir. Dışarının kim olduğu ise döneme göre değişmektedir. Ancak Türkiye söz konusu olduğunda, milliyetçi dalganın düzen içi çatışmanın önemli bir boyutu olduğu da görülmelidir. AB üyelik sürecinde tekeli burjuvazi tam destek verirken, ordu destekli kimi devletçi-milliyetçi kesimler AB sürecine şüpheyle yaklaşmış ya da biraz daha ileri giden kimileri “vatan satılıyor” çığlıkları atmışlardı. Bunun gerisinde cumhuriyet tarihi boyunca elde ettikleri kendilerine özgü konumlarını kaybetme telaşı yeralmaktadır. Yoksa vatan dedikleri şeyin onların arpalıklarından başka bir şey olmadığı biliniyor.

Elbette bu kesimler özel konumlarını kaybetmeme çabasındalar ve genel olarak toplumu manipüle etme olanaklarına sahipler. Milliyetçi-şoven histeri bunun için biçilmiş kaftan. Emperyalistler tarafından şu veya bu niyetle gündeme getirilen ancak Türk devletinin inkarda ısrar ettiği Ermeni soykırımı, Kıbrıs işgali, ve ABD’nin Irak’a müdahalesiyle farklı bir minvalde akan Kürt sorunu, ihtiyaç duydukları olanakları bu kesime fazlasıyla sağlamaktadır.

Yaşananlar, milliyetçiliğin hiçbir türünün işçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından tercih edilemeyeceğini göstermektedir. Bir milliyetçilik versiyonunu diğerlerine göre “kötünün iyisi” gösterenler, eğer bilinçli bir gerici planın parçası değilse sıfır numara bir liberal saflık içindedirler.

Bugün ağırlaşan sorunlar karşısında, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin birleşik, kitlesel ve militan bir mücadele hattına acilen ihtiyaçları var. Kuşkusuz ki bu, kendiliğinden gerçekleşmeyecektir ve yüzbinlerin yürüyüşünü güçlendirerek sürdürmek tek çözüm yoludur.

8 Mart faaliyetleri ve etkinliklerinden...

Tempolu bir faaliyet ile 8 Mart'a hazırlanıyoruz!

Mamak'ta 8 Mart etkinlikleri

Bir yandan bölgemizde yaşayan emekçi kadınların karşı karşıya kaldıkları sorunları tespit etmek amacıyla başlattığımız anket çalışması sürerken diğer yandan çeşitli materyallerimizle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne atfettiğimiz Şubat ayı etkinlik programımızı yüzlerce eve birebir ulaştırmaya devam ediyoruz.

Etkinlik programımız kapsamında 17 Şubat Cumartesi günü saat 12:30'da Mamak İşçi Kültür Evleri Kadın Komisyonu olarak "Birlik ve Dayanışma Aşuresi" düzenledik. 150'yi aşkın emekçinin katılımıyla düzenlenen "Birlik ve Dayanışma Aşuresi"nde Mamak İşçi Kültür Evleri Kadın Komisyonu adına bir konuşma yapıldı. Sömürünün, sosyal yıkım saldırılarının arttığı, sistemin saldırılarının yoğunlaştığı bir süreçte sermaye düzenine karşı bir arada durmanın yakıcı olduğu vurgulandı. Ardından "Kadınlarımızın yüzleri" isimli belgesel gösterildi. Aynı gün gerçekleştirmeyi hedeflediğimiz "Yozlaşma ve Kadın" başlıklı seminer ise programın yoğunluğundan kaynaklı başka bir tarihe ertelendi.

8 Mart'a yönelik hazırladığımız program çerçevesinde 18 Şubat'ta bir etkinlik gerçekleştirdik. Emekçilere, Mamak İşçi-Gençlik Kültür Evi tiyatro topluluğunun hazırladığı "Vatan Kurtaran Şaban" isimli oyunu sergiledik. Haldun Taner'in yazdığı ve düzenin kültür-sanat anlayışının teşhir edildiği oyun, Mamak İGKE tiyatro topluluğu tarafından yoğun bir emeğin ürünü olarak ilk defa sahnelendi.

Saat 15:00'te Mamak İKE'de gösterilen oyuna emekçilerin ilgisi ve katılımı anlamlı oldu. 60 kişinin katıldığı tiyatro gösteriminin ardından emekçilerle birebir sohbet ettik. Özel sayılarımızı, etkinlik programımızı ve diğer materyallerimizi verdik.

8 Mart yaklaşırken yoğun bir tempoyla çalışıyoruz. Kampanyamızın sonunda emekçi kadınların sorunlarını ve taleplerini eylem alanlarına yansıtmaya çalışacağız.

Mamak İKE çalışanları

8 Mart çalışmalarımız sürüyor!

8 Mart çalışmalarımız sürüyor. Faaliyetimiz panellerle, film gösterimleri ve anket çalışmasıyla hızlanarak büyüyor. Önümüzdeki haftasonu gerçekleştireceğimiz şenliğin hazırlık çalışmalarına devam ediyoruz. 4 Mart günü de emekçi kadınlarla Kadıköy'de olmayı hedefliyoruz.

Geçtiğimiz hafta Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde "Kadın sorunu" üzerine bir seminer gerçekleştirmiştik. Hem çevremizdeki işçi arkadaşlarımızla hem de yoldaşlarımızla kadının ikinci cins konumu ve sınıfsal ezilmişliği üzerine tartışmıştık. Özel mülkiyetin çıkışıyla birlikte kadın sorununu işleyerek, kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu vurgulamıştık.

Seminerin ardından 25 Şubat'ta gerçekleştireceğimiz Emekçi Kadınlar Şenliği'nin davetiyelerini ve el ilanlarını İnönü Mahallesi'nde Maslakçeşme caddesi boyunca emekçilere ulaştırmaya devam ediyoruz. Emekçi kadınları şenliğimize çağırıyoruz.

Bu hafta sonu üzerinde "Vardık, varız, varolacağız!/Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu" yazılı önlüklerimizle toplu dağıtımlar gerçekleştirdik. Aynı gün içerisinde şenliğin afişlerini bölgemize yaygın olarak yaptık. Diğer yandan şenliği

GOP-DER

düzenleyeceğimiz salonu görsel açıdan düzenlemek için çeşitli planlamalar yaptık. Buna uygun bir görev dağılımı gerçekleştirdik.

Bu hafta içerisinde 8 Mart bildirilerini kadınların yoğun olarak çalıştığı fabrikalara dağıtacağız. Ayrıca Kızıl Bayrak'ın 8 Mart özel sayısını kadınlara ulaştıracamız, şenliğimize ve 8 Mart'a çağrı yapacağız.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu

GOP-DER'de film gösterimi

GOP-DER Emekçi Kadın Komisyonu olarak, daha önce açıkladığımız eylem ve etkinlikler programı çerçevesinde belirlediğimiz "**Demir Çeneli Melekler**" isimli filmin gösterimi 18 Şubat günü gerçekleştirildi.

Film gösterimi öncesinde çıkarttığımız davetiyeleri ev ziyaretleri yaparak emekçi kadınlara ulaştırdık. Filmin gösteriminden sonra gerek film, gerekse emekçi kadın mücadelesi üzerine bir söyleşi yaptık. Söyleşi canlı bir atmosferde, katılan herkesin söz alarak kendini ifade ettiği ve kafasındaki sorularla tartışmayı geliştirdiği bir biçimde sürdü.

Filmin konusunu da oluşturan "emekçi kadınlar için oy hakkından" bugünün "seçimlerine", emekçi kadının sınıf mücadelesindeki yerinden, emekçi kadınların yaşadığı güncel sorunlara ve bu sorunlara karşı nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiğine kadar kapsamlı ve canlı bir tartışmalar yapıldı.

Söyleşi, **Emekçi Kadın Komisyonu'nun 24 Şubat günü GOP Meydanı'nda** gerçekleştireceği basın açıklamasına ve **25 Şubat** günü gerçekleştirilecek "**GOP İşçileri Buluşuyor**" etkinliğine çağrı yapılması ile bitirildi.

Daha önce açıkladığımız 8 Mart program çerçevesinde çalışmalarımızı devam ettireceğiz.

GOP-DER Emekçi Kadın Komisyonu

Anadolu Yakası'nda 8 Mart hazırlığı...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün

K.çekmece

yaklaşmasıyla beraber Anadolu Yakası'nda yürüttüğümüz 8 Mart çalışmalarını hızlandırıyoruz.

Emekçi semtlerinde yaptığımız ev toplantıları ve başlattığımız imza kampanyasıyla emekçi kadınları eşitlik ve özgürlük için mücadeleye, örgütlenmeye çağırıyoruz. Her gün Kartal Meydanı'nda açtığımız imza standıyla 8 Mart'ı gündemleştiriyoruz. 8 Mart hazırlıkları çerçevesinde "8 Mart'ta alanlara!" çağrılı, BDSP imzalı afişlerimizi şimdiye kadar Pendik'in Aydos, Sülüntepe Mahallelerine ve Kurtköy Sanayi'ne, Kartal-Pendik Minibüs Yolu'na, Kartal'ın Esentepe ve Karlıköy Mahalleleri ile Kartal Merkez'e, Gülsuyu, Gülsu Mahallelerine yapmış bulunuyoruz.

Diğer yandan 25 Şubat Pazar günü Kartal TMMOB Temsilciliği'nde yapacağımız 8 Mart Şenliği'ne dönük hazırlıklarımıza devam ediyoruz. Şenlik hazırlığı çerçevesinde şimdiye kadar yaptığımız ev toplantılarıyla hem 8 Mart'ı, hem de kadınların ev ve işyerlerinde yaşadıkları sorunları tartışma imkânlarını yakalamış oluyoruz. Başlatmış olduğumuz imza kampanyasının taleplerinin de yine kadınlar tarafından sahiplendiğini söylemek gerekiyor. Ayrıca imza kampanyasını bazı semtlerde toplu bir şekilde kapı kapı dolaşarak, kadınlarla sohbet ederek yürütmeye çalışıyoruz.

Bu çalışmalarla 25 Şubat'ta yapacağımız şenliğe ve buradan da 4 Mart'ta Kadıköy'de yapılacak mitinge etkin katılım sağlamayı hedefliyoruz.

Anadolu Yakası BDSP

Maltepe PSA'da film gösterimi...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne hazırlık çerçevesinde Maltepe Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde film gösterimi gerçekleştirildi. 17 Şubat akşamı dernek binasında yapılan etkinlikte 1912 yılında Amerika'da başlayan ve yaklaşık 8 yıl süren Amerikalı kadınlara oy hakkı mücadelesini konu alan '**Demir Çeneli Melekler**' filmi gösterildi.

Yaklaşık 30 kişinin katıldığı film gösterimi etkinliğe gelenler tarafından ilgiyle izlendi ve kadınların militan ve direngen tutumları izleyenleri oldukça etkiledi.

Kızıl Bayrak/Kartal

8 Mart yaklaşırken emekçi kadınlara yönelik çalışmamız üzerine...

Daha büyük bir inisiyatif, çaba ve enerji ile sürece yüklenmeliyiz!

8 Mart çalışmamız yayılarak ve yoğunlaşarak sürüyor. Emekçi kitlelere ve özellikle emekçi kadın kitlelerine imza metinleriyle, bildirilerle, panel, seminer, toplantı vb. türü etkinliklerle sesleniyoruz.

Kendi içerisinde yoğunlaşmış faaliyetimiz, emekçi kadınlarla daha ilerden buluşmayı ve onları mücadele alanlarına taşımayı hedefliyor. Yürütülen çalışmalar, hemen hemen tüm alanlarımızda 25 Şubat'ta gerçekleştirilecek şenliklerle daha da güçlenecek. Ardından 4 Mart mitingine güçlü bir katılım için son hazırlıklarımızı bir kez daha gözden geçireceğiz.

8 Mart'a kısa bir süre kalmışken faaliyetimiz giderek yoğunlaşıyor. Canlı ve etkin bir süreci örgütlemeye çalışırken karşılaştığımız bir takım eksikliklere da bu arada vurgu yapmak istiyoruz.

Daha önceki değerlendirmemizde de ifade ettiğimiz gibi, takvimsel süreçler komünistler açısından etkin birer kampanya olarak örgütlenmesi hedeflenen dönemlerdir. Tüm bir kampanya süreci boyunca işçi ve emekçi kitlelere somut sorunlar karşısında somut taleplerle seslenir, bu talepler doğrultusunda emekçi kitleleri harekete geçirmeye çalışır, onları mücadele alanlarına çağırırız.

Komünistler olarak 8 Mart sürecine de bu temelde yaklaştık. Ancak sürece sadece kendi bağımsız çalışmamız üzerinden bakmadık. Diğer devrimci ve ilerici güçlerle ortak hareket ederken 4 Mart'ta gerçekleşecek miting'i de tek bir günden ibaret görmeden, tüm süreç boyunca devrimci bir atmosferde, devrimci talep ve şiarlarla, işçi ve emekçi kitlelere, özellikle de emekçi kadınlara yönelmeyi hedefledik. Fakat yazık ki 8 Mart süreci, toplam ilerici-devrimci güçler payına, etkin bir kampanya süreci olarak değil de daha çok bir mitinge endeksli biçimde gelişti ve bu halen de böyle sürüyor.

Bu duruma ilişkin söyleyeceklerimizi şimdilik saklı tutuyoruz. Ancak bu kısa hatırlatmayı toplamda bir 8 Mart havasının olmamasıyla birleştirmek istiyoruz. Böylesi bir durum ve ortamda bizim kendi siyasal faaliyetimizin kesintisiz bir biçimde ve sürekli ivmelenen bir tarzda yürütülebilmesi ayrı bir önem kazanıyor. Dolayısıyla toplam bir hava ve atmosferin olmamasına ve bunun yarattığı kimi zorluklara rağmen, çalışmamız ilk andan itibaren kendi sınırlarını zorlayan, her geçen gün temposunu hızlandıran bir tarzda devam ediyor.

8 Mart hazırlıklarımız çerçevesinde çeşitli araçlarla sürece müdahale ettiğimizi, emekçi kadınlara seslendiğimizi ifade etmiştik. Kuşkusuz bu araçların herbirinin kendi içinde ayrı bir yeri, önemi ve özgünlüğü var. Ancak şu sıra imza çalışması, dolayısıyla bu 8 Mart vesilesiyle de ileri sürülen taleplerin gündemleştirilmesi, ayrı bir önem taşıyor. Halen imza çalışmamız, saptanan hedefle karşılaştırıldığında, ciddi bir mesafe alabilmiş değil. Daha da ötesi, belli bir takım anlamlı adımlar atılmış olsa da bu, taleplerden yola çıkılarak somut bir çalışmaya dönüştürülebilmiş, dolayısıyla bu talepler ekseninde somut bir çalışma zemini döşenebilmiş değil. Kuşkusuz bunun çeşitli nedenleri var ve bir kısmı bizden kaynaklı, öteki bir kısmı bizi aşan nedenlerdir bunlar. Doğal olarak biz öncelikle kendimizden kaynaklanan nedenler/sorunlar üzerinde durmak ve onları olanaklı olduğunca gidermek sorumluluğu ile yüzüyoruz.

Bu çerçevede 8 Mart vesilesi ile öne çıkan daha özgün bazı sorunlara değinmek istiyoruz.

Sorunların bir kısmı bizzat ileri sürülen taleplerin kendisine dair yaşanan zorlanmalarla ilgilidir. Bugüne kadar kadınların özgün sorunları ve taleplerinin işlenmesi konusunda sınırlı çalışmalar yürüttük ve dolayısıyla bu konuda nispeten sınırlı bir deneyime sahibiz. Herşeyden önce kendi yoldaşlarımız buna ilişkin yeterli bir eğitimden yoksun durumdalar. Bunun bir parçası olarak, ileri sürülen talepleri emekçi kadın kitlelerine başarıyla anlatabilmek için öncelikle bunu yapacak olanların özel bir eğitimden geçmesi gerekmektedir. Örneğin ev kadınlarının sigortalanmasına ilişkin talep henüz bu çalışmayı yürüten kendi yoldaşlarımız tarafından bile yeterince anlaşılmış değil.

Bir diğer zorluk alanımız imza metinleri vesilesiyle ulaştığımız emekçi kadınların taleplere yaklaşımlarıdır. Yüz yüze geldiğimiz kadınların bir kısmı, “iyi güzel söylüyorsunuz ama bu taleplerin gerçekleşmesi zor” anlayışı ile yaklaşıyorlar soruna. Bu yaklaşım etkili olabiliyor, çalışmayı yürüten kendi yoldaşlarımızda bile kimi zaman bir tür atalete yol açabiliyor. Oysa bizim görevimiz, geri bilincin ürünü bu umutsuz ve güvensiz yaklaşımlar karşısında sıradan kadın emekçiye güven vermek, mücadele isteği ve gücü aşılayabilecek somut çıkış yolları, mücadele zeminleri ve kanalları gösterebilmek, bu doğrultuda onu ikna edebilmektir.

Yineliyoruz; bu sorunun çalışmayı yürüten güçlerin niteliğiyle olduğu kadar ulaşılan kadın kitlelerinin bilinciyle de ilgisi vardır. Ve bu sorunlar bugünden yarına hızla çözümlenebilecek sorunlar değildir. Bu tür sorunları, toplam siyasal sınıf çalışmamızda yolaldıkça, bu çalışma içinde çok yönlü olarak deneyim kazandıkça, güçlüklerle yönelik iradi müdahalelerde bulundukça, yani sorunları aşma gücü ve iradesi gösterdikçe zaman içinde adım adım aşacağız.

Bu 8 Mart vesilesiyle bu sorunu bir ölçüde olsun aşabilmek için, öncelikli olarak toplam güçlerimiz içerisinde ileri sürülen talepler noktasında bir bilinç açıklığı sağlamak gerekmektedir. İleri sürülen taleplerin ve buna dayalı çalışmamızın 8 Mart ile sınırlı kalmayacağı açıktır. Dolayısıyla 8 Mart'ın yaklaşıyor olması, bu konuda “artık geç kaldık” türü manasız yaklaşımlara neden olmamalıdır. Buna takılmadan, tersine çalışmamızın 8 Mart'ın kazanımlarıyla daha da güçleneceği bilinciyle, gerekli tartışma süreçlerini devam ettirmeli ve geliştirmeliyiz. Başta **Emekçi Kadın Komisyonları** olmak üzere tüm güçlerimizle her bir talep üzerine kapsamlı tartışmalar yürütmeliyiz. Emekçi kadınların acil ve öncelikli sorunları üzerinden ileri sürdüğümüz taleplerle yürüyen çalışmayı hiç de 8 Mart'tan ibaret görmediğimizi, bunları sınıfa ve emekçilere yönelik genel çalışmamızın sürekli biçimde ayrılmaz bir parçası olarak ele aldığımızı söylediğimiz, bu çerçevede sürekli ve sistemli somut çalışmalara konu etmek ihtiyacını vurguladığımız yerde bu ayrıca bir önem kazanmaktadır.

İkinci bir husus, yöneldiğimiz emekçi kadınların çalışmaya yaklaşımlarıdır. Bu durumdan da yakınılacak bir yan görmememiz gerekiyor. Yapılacak her tartışma, geliştirilecek her sohbet, bir çok açıdan kafalarda soru işaretleri oluşturanın, kadınlarda değişim yaratmanın bir adımı olacaktır, bundan kuşku duyulmamalıdır.

Bir diğer zorluk alanımız ise, çalışmayı yürüten güçlerimize ilişkindir. Halihazırda çalışmalarımız öncelikli olarak **Emekçi Kadın Komisyonları** üzerinden yürüyor. Bu kendi içinde fazlasıyla anlamlı bir adımdır. Her yolla ilişkide bulunduğumuz kadın emekçilerin inisiyatifini geliştirmek, emekçi kadınlardan oluşan her türden çevre çeper güçlerimizi harekete geçirmek ayrıca önem taşıyor. Ancak, 8 Mart hazırlık çalışmalarına vakit geçirmeksizin aynı inisiyatif ve çabayla erkek yoldaşlarımızı da dahil edebilmemiz, toplam bir yüklenme süreci içinde olmamız gerekmektedir. Bu bir yandan mevcut zaaflı ve çarpık yaklaşımları kırmak için gerekli olduğu gibi, güç tablomuz açısından da önem taşıyan bir gerekliliktir.

Halihazırda yürüyen tüm çalışmalarımız, şu andan itibaren kesintisiz bir şekilde miting hazırlığına yönelmelidir. 8 Mart'ı bahar sürecinin başlangıcı olarak gördüğümüz bir durumda miting kadın-erkek sınırlaması yapmadan etkin ve aktif katılım sağlanması ancak bu türden bir genel seferberlik ile mümkündür. Hele ki, kadın çalışmamızın yeni yeni sistemli bir tarz kazandığı düşünüldüğünde ve bu yeniliğin doğal bir sonucu olarak da alana kadınları taşımakta yaşayabileceğimiz zorlanmalar gözetildiğinde, bu genel seferberlik ihtiyacı daha fazla önem kazanarak karşımıza çıkmaktadır.

Geçmeden belirtelim ki, bugünden tüm çalışma alanlarında kilitlendiğimiz en temel etkinlik, 25 Şubat tarihinde gerçekleşecek şenlikler olacak. Hedefimiz bütün bu şenliklerin teknik planda güçlü, olanaklı en geniş katılımın sağlandığı, politik olarak vurguların en güçlü bir şekilde yapıldığı, mücadele alanlarına ve özelinde 4 Mart'a çağrı yapıldığı etkinlikler olarak gerçekleşebilmesidir. Bu ise, az bir süre kalmasına rağmen, çalışmanın en ince detaylarına kadar gözden geçirilerek sıkı bir planlama ve organizasyon yapılabilmesi ile olanaklı olabilecektir.

Belirteceğimiz son nokta ise, doğal olarak 4 Mart mitinginin kendisi olmalıdır. Alanda kapitalizmin kadın üzerinde yarattığı çifte sömürü, baskı ve eşitsizliğe karşı mücadele çağrısının yanı sıra, çalışma boyunca işlediğimiz acil istemlerimizle de yerimizi alacağız. Bu süreç boyunca yürüttüğümüz çalışma kapsamında, emekçi kadınların çalışma yaşamında karşı karşıya bulunduğu keyfi kuralıslıklar arasında yer alan gece çalışmasının yasaklanmasını ve sigortasız çalışmanın engellenmesini işleyeceğiz ve isteyeceğiz. Tüm işyerleri ve emekçi kadınlar için kreş talebimizi alanlarda da yineleyeceğiz. Toplumsal yaşamın her alanında kadın-erkek eşitliği istemini ve özlemimizi bir kez daha haykıracağız. Nihayetinde işçi sınıfının mücadelesine mal olmuş 8 Mart'ın ücretli izin ve resmi tatil günü olması doğrultusunda istemimizi tekrarlayacağız.

Tüm çalışma boyunca taşınan heyecan ve coşkuyu alana da taşımak, bu çerçevede kitlesel katılım sağlamak, beraberinde günün anlamına yakışır şekilde çalışmayı yürüten işçi ve emekçi kadınların inisiyatifini öne çıkarmak, kesintisiz bir şekilde yürüttüğümüz çalışmanın temposunun düşürülmeden sürdürülmesine bağlı.

Bir kez daha, daha fazla inisiyatif, daha fazla çaba ve enerji ile sürece yüklenmeye!...

Görünmez emeğin yaratıcılarına sağlık güvencesi istiyoruz!

“Ev kadınlarına sigorta hakkı!”

Ankara: 8 Mart'ta alanlardayız!

Ankara'da yaklaşık bir aydır 8 Mart'ın örgütlenmesine yönelik hazırlıklarını sürdüren devrimci ve ilerici güçler, 17 Şubat günü yaptıkları basın açıklaması ile 8 Mart'ta alanlarda olacaklarını duyurdular.

BDSP, Alinteri, ÇHD Ankara Şubesi, DHP, ESP, HÖC, AKA-DER, Kaldıraç, Odak, SGD, Partizan tarafından gerçekleştirilen eylem saat 12:30'da başladı. “Kadınlar emperyalizme, şovenizme, sömürüye karşı birleşik mücadeleye!” yazılı pankartın arkasında toplanan bileşenler Yüksel Caddesi'ne yürüdüler. Burada ortak deklarasyon metni okunarak, işçi sınıfının mücadele tarihinde önemli bir yere sahip olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün kitlesel, sınıfsal özüne ve devrimci içeriğine uygun bir şekilde kutlanacağı ifade edildi.

Emperyalist saldırganlığa, şovenizme, devlet terörüne, sosyal yıkım saldırılarına ve her türden gericiliğe karşı işçi ve emekçilerin birliği, halkların kardeşliği

çerçevesinde emekçi kadınları mücadele alanlarına çağırma hedeflediklerini vurgulayan bileşenler, “8 Mart'ı emekçi kadınların taleplerini haykırdığı bir kavga günü olarak yaşatmaya devam edeceğiz” dediler.

Mücadele çağrısıyla son bulan açıklamada; “*Bir süreç olarak örgütlemeyi hedeflediğimiz Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü tarihsel, sınıfsal ve devrimci özüne uygun bir temelde gerçekleştireceğimiz eylemlerle kutlayacağız. Bu çerçevede tüm işçileri, emekçileri, ilerici ve devrimci güçleri gerçekleştireceğimiz eylem ve etkinliklere davet ediyoruz.*” denildi.

Eylemde “Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!”, “Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!”, “Şan olsun 8 Mart'ı yaratanlara!”, “8 Mart kızıldır, kızıl kalacak!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Kapitalizm kâra dayalı bir işleyişe sahiptir. Doğası gereği insanın mutluluğu ve asgari de olsa ihtiyaçları ile ilgilenmez. Sömürü ve birikim peşinden koşar. Özel mülkiyetin ortaya çıkışı ile ikincil cins olarak tanımlanan kadın, kapitalist toplumda da payına düşeni almıştır. Kimi tarihsel süreçlerde mücadele yükselmiş, kısmi bir takım haklar elde edilmişse de, kapitalizmin kendisi her fırsatta bu gedikleri yamamaya çalışarak mengenesini sıkıştırmıştır.

Sanayi devriminin etkisiyle ve yeni gelişmeye başlayan kapitalizmin ihtiyaçları doğrultusunda kimi yerde kadın hapsediği evden kısmen çıkmış, üretim sürecinin bir parçası olmuştur, ucuz işgücü olarak kullanılmaya başlamıştır. Ancak kimi yerde, özellikle de kriz dönemlerinde kadınları üretimden uzaklaştırarak, iktisadi, dini, toplumsal yollarla eve tekrar hapsedmeyi bilmiş, savaş dönemlerinde tekrar fabrikalarda, maden ocaklarında kadınların işgücünden yararlanmıştır. “Eşit işe eşit ücret”, “kadınlara oy hakkı”, “kreş ve emzirme odaları,”, “doğum izni” vb. haklar da kadınların zorlu ve kanlı mücadeleleri sonucu kazanılmıştır ve bugün de kısmen korunan haklardandır.

Dolayısıyla kadının iktisadi, kültürel, sosyal ihtiyaçları da kapitalizm için talidir. Bu ihtiyaçlar sözde “burjuva demokrasisi” kapsamında dile gelir, ancak gelir-geçer şeylerdir. Kapitalizm bireyci, bencil, kendi kurtuluşunu düşünen insanlar yaratarak, kendi işleyişine uygun kafalar yaratmada zorlanmaz ve her koldan kuşatarak düzen prototipini oluşturmaya çalışır. Kadın da sistemin dört bir koldan kuşatarak, maddi, manevi, sosyal, iktisadi, kültürel, dini, cinsel baskılarla katbeka sömürdüğü, ikincil cins olarak gördüğü bir metadır.

Kadının kısmen de olsa özgürleşebilmesi, cinsel kimliğinden dolayı yaşadığı her türlü bağımlılık ilişkilerinden kurtulabilmesi için öncelikle üretime katılabilmesi, sosyal bir güvenceye ulaşması ve iktisadi özgürlüğünü ele alabilmesi gerekir. İkincil olarak da üzerindeki ev ve çocuk yükünün toplumsal olarak karşılanması gerekir. Ancak kapitalizm kadının özgürleşmesini istemediği gibi, bunun için de bilinçlenmesini ve ekonomik olarak kendini varetmesini istemez. Toplumsal bir yükümlülük olması gereken çocuk bakımını, sosyal hakların sağlanmasını vb. karşılamak istemez. Böylece hem görünmeyen işgücü maliyetini düşürür, kârını artırır, hem de kadını eve kapatarak bilincinin açılmasını engeller, güvencesiz, geleceksiz, sistemin kendisine bağımlı olarak evin tekdüzeliğine hapseder.

Ev kadınları görünmez emeğin yaratıcısıdır!

Ülkemizde kadınlara biçilen misyon bellidir. En önemli görevi “*iyi anne, iyi eş*” olmaktır. Küçük kız çocukları böyle yetiştirilir. Kapitalizmin çığırkanlığı ve geleneksel değer yargılarıyla beslenen eğitim sistemi de bu anlayışı pekiştirir. Bugün “*vicdanlı, yardımsever*” burjuva çevrelerin çeşitli demogojileri ve kampanyaları da dahil olmak üzere, kız çocuklarının eğitim almaları çok fazla özendirilmemekte, bunun olanakları yaratılmamaktadır. Kadına biçilen temel rollerden biri, çalışsa da çalışmasa da “*evinin kadını*” olmaktır.

Ev kadınları, bir yandan evin, çocukların yükünü omuzlarken, diğer yandan da gelecek güvencesinden yoksun, eşine bağımlı bir hayat sürer. Zincirleriyle sıkı sıkıya bağlanmış, erkeğin ve sistemin himayesi altında bir yaşamdır bu. Ve bu yaşam içerisinde ev kadınları gelecek ve sağlık güvencesinden yoksundur.

Ev kadınlığının diğer işlerden farkı, bir ücret karşılığı yapılmıyor oluşudur. Ev kadınlarının yarattığı değer görünmeyen emek sonucu oluşur. Bulaşık, çamaşır, ütü, yemek ve çocuğun bakımı gibi en önemli işleri kadınlar yapmaktadır. Günün 24 saati ücretsiz köleler gibi çalıştırılmaktadır. Onların evde harcadığı bu emek, işgücü maliyetini düşürerek kapitalistlerin kârını artırmasını sağlamaktadır.

Ev kadınlığı ağır bir işçiliktir. Ama ücreti ve sosyal güvenliği olmayan bir iş. Ayrıca iş açısından bakınca ev işlerinin riski çok fazladır. Pek çok kadın evde iş yaparken kaza geçirir. İstatistikler ev kazalarının giderek arttığını gösteriyor. Evde yaşanan kazalar elini kolunu yakma, çamaşır makinesine kolunu kaptırma, elektrik kazaları vb. sonuç olarak karşımıza çıkıyor.

Diğer yandan, evin ekonomisine bir nebze olsun katkıda bulunabilmek için eve iş alan kadınlar ve ev eksenli çalışma bugün oldukça yaygınlaşmış bulunmaktadır. Boncuk işleme, taş dizme...vb. gibi parça başına oldukça düşük bir fiyat alarak çalışan bu kadınların da herhangi bir güvenceleri yoktur ve ağır bir sömürüye maruz kalmaktadırlar. Ya da bir işletmeye bağlı

olmadan, çeşitli yerlere, mekanlara temizliğe, bulaşığa, çamaşıra giden kadınların da aldıkları ücret hem asgari ücretten düşüktür hem de bu kadınlar işçi olarak görülmemekte, sigorta hakından yoksun olarak çalıştırılmaktadırlar.

Tüm ev kadınları sigortalansın, sigorta primleri devlet tarafından ödensin!

Bugün toplumun her kesiminin, genç, yaşlı, işçi, işsiz, öğrenci, memur her insanın sağlık güvencesinin devlet tarafından karşılanması gerekmektedir. Bu en temel insani ihtiyaçlardan biridir. Ev kadınlarının böyle bir haktan yararlanmaları ise iki kat daha önemlidir. Çünkü ev kadınlarının eve ve eşine bağımlılık yaratan zincirlerden bir tanesi de gelecek ve sağlık güvencesinden yoksun olmasıdır. Kadının omzundaki yüklerin toplumsallaştırılması kadar, sağlık güvencesine sahip olması da bu zincirin halkalarının teker teker kopması anlamına gelecektir.

3 yıl önceki istatistiklere baktığımızda, Türkiye’de özel sigorta ve Bağ-Kur olmak üzere sadece 100 bin civarında ev kadınının sigortalı olduğunu görüyoruz. Bu rakamlar, yaklaşık **13 milyon** ev kadınının sosyal güvenceden uzak olduğunu göstermektedir.

Çünkü kapitalist sömürü sistemi çarklarının ritminin bozulmasını istemez. Yüklerini “kadının” üzerine yükler, görünmez emeği sömürerek dolaylı yoldan kar yapar. Sağlık, sigorta gibi ihtiyaçlarını karşılamayarak kendisine ek bir külfet yaratmaktan kurtulur. Bu hakları hiçbir zaman vermeyi düşünmez; ta ki emekçi kadınların bu talepleri, kendi düzenini sarsmaya başladığı zamana kadar!

Bugün genel bir “parasız sağlık” hakkı talebinin yanı sıra, “ev kadınlarına sigorta hakkı” da yükseltilmesi gereken taleplerimizden biridir. Bugün kadınların sahip oldukları “eşit işe eşit ücret”, “kadınların oy kullanma hakkı”, “doğum izni” vb. haklar tarih boyunca yürütülen dişe diş mücadelelerle nasıl kazanılmışsa, ev işlerinin toplumsallaştırılması için açılmasını talep ettiğimiz kreş ve bakım evleri ile “tüm ev kadınlarının sigortalanması” haklarını almak da bu haklar uğrunda mücadele etmekle ve sesimizi yükseltmekle mümkündür.

Kapitalizm yıkılıp yerine sosyalist bir toplum inşa etmedikçe kadının tam anlamıyla kurtuluşu, yani özgürleşmesi gerçekleşemez. Kadınların her türlü ayrımcılığa, eşitsizliğe, baskı ve sömürüye maruz kalmadan yaşamaları ancak ve ancak sosyalist toplumda mümkün olabilecektir. Sosyalist toplum düzeni kapitalizmin eve hapsettiği kadını dört duvar arasından çıkararak, işsizlik ve eğitimsizlik belasını ortadan kaldırıp toplumsal üretime katılmasının koşullarını yaratarak, çocuk bakımını toplumsallaştırarak, kadının özgürleşmesinin önündeki tüm engelleri temizleyecektir. Kadını körelten ve köleleştiren “ev kadınlığı”na ait tüm işler toplumsal kurumlaşmalar yoluyla gerçekleştirilecektir.

Elbette bu söylediklerimiz, tüm bu hakları bu düzen koşulları altında elde etme mücadelesinin önemsiz olduğu ya da elde edilemeyeceği anlamına gelmemektedir. Kölelik zincirlerini kırmak isteyen kadın bugünden tüm bu haklar uğruna mücadele yürütmediği sürece, onun gerçek kurtuluşunu sağlayacak sosyalist topluma ulaşmak da mümkün olmayacaktır. Sermaye düzeninin yıkılmasını hedefleyen kararlı bir mücadele ise, tüm bu hakların bu düzen altında elde edilmesini kolaylaştıracak, böyle bir mücadele içinde özgürleşen ve örgütlenen kadın haklarını daha kararlı bir biçimde talep edebilecektir.

Bu en temel insani haklarımız için birleşmeli, örgütlenmeli, mücadele içinde özgürlüğün yolunu açmalıyız.

Yaklaşan 8 Mart süreci ve yapılan hazırlıklar çerçevesinde OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu adına Sevgi Alkan ile konuştuk...

“Erkek sınıf kardeşlerimizle omuz omuza mücadeleyi sürdürmeliyiz!”

- 8 Mart’a nasıl hazırlanıyorsunuz?

S. Alkan: 8 Mart çalışmalarımıza başlamadan önce komisyon olarak kadın sorunu ile ilgili iki seminer gerçekleştirdik. 2. seminerimizin konusu tarihsel süreç içinde kadınların mücadele içindeki yeri idi. Bu seminerde kadınların, özellikle emekçi kadınların mücadeleye aktif olarak katılmalarının gerekliliğini vurguladık ve mücadeleye katılmanın önündeki engelleri tartıştık. Kadının sınıf mücadelesinde oynadığı rolde 8 Mart önemli bir yerde duruyordu. 8 Mart üzerine yaptığımız tartışma ile birlikte çalışmalarımızın startını verdik.

Kuşkusuz 8 Mart için en temel amacımız, kadınları kendi talepleri ekseninde mücadeleye çağırmaktı. Bu doğrultuda komisyonun bildirisi dışında imza metinlerini gündeme aldık. Ayrıca kadınlarla tartışmanın etkin bir yolu olarak çeşitli etkinlikler planladık. Sultanbeyli’de bir etkinlik gerçekleştirdik. Bölgemizdeki Çaz-der’in gerçekleştirdiği emekçi kadın etkinliğinin hazırlığına aktif desteğimizi sunduk. Önümüzdeki hafta sonu 25 Şubat’ta derneğimizde bir etkinlik daha gerçekleştireceğiz.

Bu süre zarfında 8 Mart’a hazırlık çerçevesinde araçları etkin bir şekilde kullandık ve kullanmaya devam ediyoruz. Komisyon olarak hazırladığımız bildiri ile 8 Mart’ın önemini vurgularken, bugün emekçi kadınların neden mücadele etmesi gerektiğini anlattık. Bu süre içinde imza metnini yaygın bir şekilde kullanmayı hedefledik. Çalışmaları başlattığımızdan bu yana bir yandan İMES’te kadınların çalıştığı atölyelerin kapısında imza toplarken, öbür yandan da etkinliklerin gerçekleştiği semtlerde, gerek sabah servis geçiş noktalarında gerekse gündüz kapı kapı imza toplamayı sürdürüyoruz. Bu hafta başından beri sabahları sanayi bölgesine işçilerin topluca bulunduğu alanlarda imza toplama çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

Önümüzdeki günlerde de çalışmalarımızı toplantılarla, etkinlik hazırlığı ve 4 Mart’ta Kadıköy’de gerçekleşecek mitinge yönelik hazırlık ile sürdüreceğiz.

- Çalışma içinde hangi zorluklarla karşılaşıyorsunuz?

S. Alkan: En ciddi zorluğu imza föylerinin kullanımında yaşıyoruz. Taleplerin kazanılması soyut ve uzak gelebiliyor. Aynı zamanda taleplerimizin hem işçi kadınlar, hem de ev kadınları için olması toplam olarak sahiplenilmesinde zorluklar yaratabiliyor. Ancak bu durumun kendisi bile kapsamlı tartışmaların yapılmasını sağlıyor. Tüm zorluğuna rağmen geçtiğimiz yıl yürüttüğümüz kreş kampanyasından kaynaklı olarak bu talebi tartışmanın çok daha kolay olduğunu söyleyebiliriz.

Kuşkusuz ki çalışmanın en büyük zorluğu emekçi kadınları harekete geçirebilmek. Ezilenlerin ezileni olarak tanımladığımız kadınlar sosyal, siyasal ve toplumsal yaşamın dışındalar. Dolayısıyla emekçi kadınları toplantı, etkinlik ve eylem vb. süreçlere katmakta zorluklar yaşıyoruz. Sürekli, ısrarlı ve kararlı bir çalışma ile bu tabloyu da tersine çevirebileceğimize inanıyoruz.

- Komisyonunuz sınıfı örgütlenmenin bir mevzisi olan OSİM-DER bünyesinde oluşmuş durumda. Bir işçi derneği için kadın işçilerin örgütlenmesi ne ifade ediyor?

S. Alkan: OSİM-DER olarak sınıfın kuruluş mücadelesinin bir parçasıyız. Kadınlar da sınıfın yarısı. Dolayısıyla kadın işçilerin örgütlenmesi, işçi sınıfının örgütlenmesi açısından olmazsa olmaz bir yan taşıyor. Derneğimiz işçi sınıfının tüm taleplerine sahip çıkıyor ve onların kazanılmasının mücadelesini veriyor. Aynı zamanda kadın işçilerin de özgül sorunlarına dayalı talepleri var. Kuşkusuz biz bu talepleri de kararlılıkla savunacağız ve kazanılması için mücadele vereceğiz. Komisyonumuz bu taleplerin gündemleştirilmesi, bu doğrultuda kadın işçilere taşınması ve kadın işçilerin sorunları karşısında duyarlılık yaratmayı amaçlıyor. Geçtiğimiz yıl gerçekleştirdiğimiz “Sanayi bölgesinde ücretsiz ve nitelikli kreş istiyoruz!” çalışması tam da bu bakışın ürünü olarak gerçekleşti. Daha onlarca sorunu yaşamaya devam ediyorlar.

Geçmiş dönemde bölgemizde yaşanan kimi örgütlenme çalışmalarında kadınlar yer aldılar. Bunun örnekleri mevcuttur. Son olarak bölgemizde Vi-ko Elektrik’de gerçekleşen sendikal örgütlenme çalışmasında kadın işçiler çalışmanın başını çektiler, kararlılıkla çalışmayı sürdürdüler. Bu örnek bile kadınların önü açıldığında, davaya inandıklarında sınıf mücadelesinde nasıl etkin bir rol oynadıklarının, oynayacaklarının somut göstergesidir. Komisyonumuzun temel amacı, kadın işçilerin bilinçlenmesini, kendilerine güven duymalarını ve daha çok kadının mücadelede ön saflarda yer almalarını sağlamaktır. Tabii ki erkek sınıf kardeşleriyle omuz omuza mücadeleyi sürdürmeleridir.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

İbrahim Ethem İlaç işçisi fabrikaya kapandı...

Direnen işçilerle dayanışmayı yükseltelim!

BOTAŞ'ta işten atma saldırısı

Kurtköy Boru Hatları ile Petrol Taşıma Anonim Şirketi BOTAŞ'a iş yapan Cerit Temizlik ve Emlak Şirketi adlı taşeron firmada çalışan işçiler, geçtiğimiz hafta içerisinde patronun kölelik dayatmasıyla karşı karşıya kaldılar. İşçiler firmanın, 8 Şubat 2007 tarihli bir sözleşmeyle **Biotem** adlı şirket

tarafından satın alındığını öğrendiler. Bu gelişmenin ardından işçilerden geçmişe ait tüm haklarından vazgeçmeleri ve Zonguldak Devlet Hastanesi'nde çalışmaları istendi. Bunun üzerine işçiler, dayatılan sözleşmeyi imzalamayarak yaklaşık 7 ay önce üye oldukları Genel-İş Sendikası'na başvurdular.

Bir süre önce güvencesiz çalışmamak için sendikaya topluca üye olan 100'ü aşkın işçi şimdi patronun dayatmalarıyla karşı karşıya bulunuyor. Asgari ücrete çalıştırılan işçilerin iş akitlerinin feshedilip edilmediği henüz bilinmiyor. Kendilerine imzalatılmak istenen sözleşmenin kabul edilemez olduğunu söyleyen 27 işçi mahkemeye başvurmaya hazırlanıyor. İşe temizlik elemanı olarak alınan işçiler, temizlik işleri dışındaki her işin kendilerine yaptırıldığını, hatta BOTAŞ'ta çalışan memurların kişisel işlerini (ev taşımak gibi) bile yapmak zorunda kaldıklarını belirtiyorlar.

Patronun saldırısına maruz kalan işçilerden **Hüseyin Cerit**, daha önce çalıştığı taşeron firmada da benzer bir sürecin yaşandığını, kararlı bir duruşla kazanım sağladıklarını ifade ediyor. Bugün de kararlı bir mücadele yürütülerek hakların kazanılabileceğini belirtiyor.

Bülent Taşçı ise çok zor şartlar

altında sendikaya üye olduklarının ve aynı birlikteliği şimdi de göstermenin zorunlu olduğunu altını çiziyor. Aralarında 6 ile 10 yıl arasında çalışan işçi arkadaşlarının olduğunu söyleyen **Taşçı**, yapılan sözleşmelerde ücretlerinin artmadığını ve BOTAŞ'ın kendilerinin sırtından dünyanın parasını kazandığını dile getiriyor.

Ercan Paydaş ise yaklaşık 10 yıldır BOTAŞ'ta çalışan bir arkadaşlarının ilaçlamada zehirlendiğini ve şirket tarafından işte değil evde zehirlendiğini söylemesinin istendiğini ifade ediyor.

Bugün de önlerine gelen sözleşmeyi imzalamaları yönünde tehdit edildiklerini söyleyen işçiler, BOTAŞ'ın servislerinin bile kendileri için bir ayrıcalık olarak gösterildiğini belirtiyorlar. Haklarını almak için kararlı olduklarını söyleyen işçiler, "Hakkımızı da alacağız, işimize de geri döneceğiz!" diyorlar.

19 Şubat günü işçilerin üye oldukları DİSK/ Genel-İş Sendikası 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir, sendika avukatı ve işçilerin biraraya geldiği bir toplantı yapıldı. Genel-İş Sendikası, işçiler kararlı oldukları sürece yanlarında olduklarını ve her türlü desteği sunmak için çaba göstereceklerini ifade ederek DİSK'in 40. yılında daha fazla mücadele çağrısı yaptı.

Kızıl Bayrak/Kartal

Topkapı'da kurulu bulunan ve yaklaşık iki yıldır sendikalaşma mücadelesi veren İbrahim Ethem Ulugay Fabrikası'nda çalışan işçiler fabrikaya kapandılar. İşçilerin talebi patronun sendikayı kabul etmesi ve sendika ile masaya oturması.

Aslında eylem önceden planlanmış değildi, patronun uzlaşmaz tutumu işçileri bu noktaya taşıdı. İşçilerin büyük çoğunluğu DİSK'e bağlı Lastik-İş'te örgütlendi, fakat patron sendikayı tanımadı. İşçiler bunun üzerine düzenli olarak sabahları, öğlenleri ve akşam paydoslarında patronu protesto etmek amacıyla bir dizi eylem gerçekleştirdiler. Fakat eylemler patronu geri adım atmaya zorlamada yetersiz kaldı. Sendikalaşma süreci de büyük ölçüde mahkemelerden çıkacak sonuca bağlanmıştı. Yerel mahkemenin işçiler aleyhine karar vermesi örgütlenme sürecini iyice zora soktu. Fakat geçtiğimiz günlerde üst mahkeme yerel mahkemenin kararını bozdu ve böylece sendikanın işyerine girmesinin önündeki hukuki engeller de kaldırılmış oldu.

Elbette bu kadarı işçilerin harekete geçmesi için yeterli değildi. İşçileri yeniden eylemli mücadeleye yönelten neden ücretin düşmesi ve çalışma koşullarının ağırlaşmasıydı. Ocak zamlarının sadaka sınırını aşmaması bardağı taşıran son damla oldu. Bu aşamada fabrikadaki öncü işçilerin kararlı çabalarıyla işçiler yeniden toparlanmaya başladı. İşçiler bir dizi toplantı yaptı. Geçtiğimiz hafta yapılan son toplantıya fabrikadaki işçilerin büyük bir bölümü katıldı. Bu toplantıda mücadele isteği ve kararlılığı öne çıktı. Böylelikle yeniden sendikalaşma eğilimi güçlendi ve Lastik-İş yönetiminin de harekete geçmesine neden oldu.

Üst mahkemenin sendika lehine verdiği karar ile Ocak zamlarının ortaya çıkardığı tepki birleşince ortaya mücadele kararlılığı çıktı. Bu aşamada sendika yöneticilerinin kararı, geçmişte yapıldığı gibi iş giriş çıkış saatlerinde yapılacak sınırlı eylemlilikler biçimindeydi. Birkaç gündür bu eylemler düzenli olarak yapılmaktaydı. Herşey 21 Şubat günü gündüz vardiyasının iş çıkışında yapılan eylem sırasında patronun yaptığı müdahaleyle başladı. Patron işçiler eylemdeyken bekleyen servisleri gönderdi. Bunun üzerine işçiler bekleyişe geçtiler. Talepleri servislerin geri gönderilmesiydi. Patronun buna yanaşmaması üzerine işçiler de fabrikadan ayrılmama kararı aldılar. Sendikacılar işçileri bu kararlarından vazgeçirmeye çalıştılsa da bunda başarılı olamadılar ve işçilerin kararına uymak zorunda kaldılar.

Fabrika içerisinde sloganlar ve alkışlarla direnişlerini sürdüren işçiler bu geceyi (21 Şubat) fabrikada geçirecekler. Şu an işçiler arasında ertesi gün iş başı yapmamak üzerine karar alınması söz konusu. Durum tam olarak gündüz işe başlama saati geldiğinde netleşecek. İşçiler, sonuç almak için eylemi kararlı bir şekilde sürdürmek gerektiğini söylüyorlar ve geri adım atmaları halinde patronun pervasızca saldıracığı konusunda net bir bilince sahipler. Kendiliğinden başlayan bu direnişi sürdürmenin önlerindeki tek seçenek olduğu yönünde belirgin bir inanca sahipler.

İşçilerin direnişine çevredeki kimya işkolunda örgütlü işyerlerinden temsilciler gelerek destek sundular.

İbrahim Ethem işçisi direnişi kararlı bir şekilde sürdürür ve başarıyla sonuçlandırabilirse, bu hem Topkapı bölgesi hem de kimya işkolunda önemli bir etki yaratacaktır.

Direnişin başarısı işçilerin direnişi kararlılıkla sürdürmelerine ve direnişe verilecek sınıf dayanışmasının gücüne bağlı olacaktır. Eğer hakkıyla destek verilir ve gereken kararlılık gösterilirse İbrahim Ethem işçisi kazanacaktır. Sonuçta kazanan işçi sınıfı olacaktır.

Tuzluca'yır Anadolu Lisesi'nde eylem

Tuzluca'yır Anadolu Lisesi idaresi öğlen paydosunda öğrencilerin dışarıya çıkmasını yasaklamak amacıyla dış kapıyı 19 Şubat gününden itibaren kapatmaya başladı. Önceki yıllarda da denenen bu uygulama okuldaki öğrencilerin tepkisiyle boşa düşürülmüştü. Eğitimin ticarileştirilmesi ve liselerin F tipleştirilmesi sürecini hızlandırma anlamına gelen bu uygulamayı Tuzluca'yır Lisesi öğrencileri 3 gündür protesto ediyorlar. Öğlen paydosunda ısıklıklarla, alkışlarla, sloganlarla ana kapı önünde biriken öğrenciler 3 gündür fiili bir eylem süreci örüyorlar. Eylemde "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın demokratik lise mücadelemiz!" sloganları atıldı. Eyleme öğrencilerden anlamlı bir katılım sağlandı.

21 Şubat günü öğrenciler, yine polis ve güvenlik görevlilerinin kapıda beklemesi üzerine, demir kapı üzerinden atlayarak bu uygulamayı boşa düşürmeye çalıştılar ve kapının açılmasını sağladılar. Bu arada okul kantinindeki gıda maddelerinin pahalalanmış olması bu uygulamanın arkasındaki nedenlere de işaret ediyor. Tuzluca'yır Anadolu Lisesi'ndeki bu saldırıya karşı mücadele önümüzdeki süreçte öğrencilerin kararlı duruşu ile devam edecek.

Kızıl Bayrak/Ankara

Metal işçileri mücadelenin ve örgütlenmenin sorunlarını tartışıyor!

Avrupa Yakası’ndan metal işçileri olarak 18 Şubat günü bir toplantı gerçekleştirdik. Bu toplantı ile hedeflenen, metal sektöründeki çalışmada derinleşebilmek, önümüzdeki dönem yapılacak BMİS şube ve genel merkez seçimlerine müdahale edebilmek ve taban örgütlülükleri yaratabilmek; bu çerçevede metal sektöründe mücadelenin ve örgütlenmenin sorunlarını ele alabilmekti.

Toplantının ana gündemleri şöyle özetlenebilir:

Metal sektörünün son durumu; metal sektörü neden belirleyici-sürükleyici sektördür; sektördeki örgütlülük durumu; sektördeki örgütlü sendikaların durumu ve metal işçilerinin güncel görev ve sorumlulukları.

Bu gündemler çerçevesinde yaklaşık iki saat süren bir tartışma yapıldı. Toplantıya sanayi sitelerinden, orta ve büyük ölçekli metal fabrikalarından, sendikalaşma süreci içerisinde olan ve sendikalı fabrikalardan 25 işçi katıldı.

Yukarıda belirtilen gündemler üzerinden yürütülen tartışmalarda şu noktalar ön plana çıktı.

Bugün metal sektöründe 650 bin işçi çalışmakta. Metal sektörü ekonomideki yeri ve diğer sektörlerle sağladığı girdilerden dolayı temel ve belirleyici bir konumda bulunuyor. Metal fabrikalarının büyük bir bölümünde sendikal örgütlülük yok. Var olan sendikal örgütlülükler de her geçen gün patronlar tarafından dağıtılıyor. Bu alanda örgütlü üç sendika var. Bunların en başında Türk Metal Sendikası geliyor. Bu sendika sınıf işbirlikçisi ve ihanetçi bir kimlik taşıyor. Bu sendikaya karşı etkili bir mücadele yürütmek, ihanetçi ve işbirlikçi kimliğini sınıf içerisinde teşhir etmek bugünün en acil görevlerinden biridir. Çelik-İş Sendikası da farklı bir durumda değil. BMİS, farklı bir tablo çizse de izlediği politikalar nedeniyle egemen sınıfın saldırıların kolayca hayata geçmesine yolaçıyor.

Bu sendikalara kendi zeminleri üzerinden müdahale etmek öncü işçilerin ve sınıf devrimcilerinin temel sorumluluklarından biridir. Bir öteki sorumluluk ise, büyük bir çoğunluğu örgütsüz olan ve neredeyse çıplak ücrete mahkum edilen, 12-14 saat ve ağır koşulları altında çalışan metal işçilerini örgütlenme sorumluluğudur. Metal işçileri taşeronlaştırma, güvencesiz, düşük ücret, işsizlik, sendikasız, sigortasız ve kayıt dışı çalıştırma gibi bir dizi sorun yaşamaktadır. Bugünün acil görevi, bu sorunlar temelinde sermaye sınıfının saldırılarına ve sendikal ihanete karşı dişe diş bir mücadele yürütmektir.

İşçilerin örgütlenmesinin önünde birçok “yasal” ve yasadışı engel olsa da, bugün sendikalaşma girişimini sürdüren kimi işçilerin de ifade ettiği gibi “işçiler kararlı olursa tüm engeller aşılabılır.” Bu engellerin aşılmasında devrimci bir sınıf faaliyetinin belirleyici bir önemi var. Dolayısıyla bugün tüm çaba, enerji ve dikkat bu alana yoğunlaştırılmalıdır.

Verimli ve canlı tartışmaların yapıldığı bir atmosferde gerçekleşen toplantı, 26 Şubat günü yapılacak DİSK’in 40. yıl gecesine etkin katılım çağrısıyla bitirildi.

Avrupa Yakası’ndan metal işçileri

Kamuda TİS görüşmeleri başladı...

Harekete geçmezsek bir kez daha ihanete uğrayacağımız kesin!

Kamu işçilerini ilgilendiren toplu görüşmelerin bu ay başlayacağı duyuruldu. 300 binden fazla işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi görüşmeleri için çalışmalara başlandı.

Bugüne kadar yürütülen TİS’lerde Türk-İş’in ihanetçi tutumu bu yıl da devam edecek gibi görünüyor. Kölelik dayatması, sosyal hakların gaspı vb. saldırılar TİS’lere girerken, Türk-İş ücret artışlarını gündemleştirerek ücret sendikacılığı yapmaya devam ediyor. Halihazırda Türk-İş cephesinden hazırlıklara ilişkin söylenen, ücretler için henüz net bir rakamın belirlenmediğinden ibarettir.

Kamuda çalışan 300 bini aşkın işçiyi ilgilendiren TİS’lerde sosyal haklardan ücret artışlarına, fazla mesai ücretlerinden çalışma koşullarına kadar birçok madde gündeme gelecek. Türk-İş’in pratiği bugüne kadar bırakalım yeni haklar kazanmayı, kazanılmış hakları dahi korumaktan uzak durduğunu göstermektedir. Ancak sermaye ile kolkola giren, devletin saldırılarının önünü düzleyen Türk-İş bürokratları, TİS’lerde göstermelik olarak sıkı “pazarlıkçı” kesilirler. Bol keseden atılan “tehditler” ortalığı kaplar. Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç benzer bir çıkış yaptı. Kılıç,

hedeflenen enflasyonla beklenen enflasyon arasındaki farkın gözetilmesi gerektiğini, 2006 yılında ücretlerde reel bir aşınma olduğunu söyledi.

Beklentilerine yanıt bulamamaları durumunda meydanlara inmekten çekinmeyeceklerini belirterek, “Fedakarlık yok” dedi.

Toplu iş sözleşme görüşmeleri için takvim, Türk-İş bünyesindeki sendikaların, yetki işlemlerinin tamamlanmasının ardından kamu işveren sendikalarına görüşme çağrısı yapılmasıyla başlayacak.

Görüşmelerin başlamasından sonra, Kamu Toplu İş Sözleşmeleri Koordinasyon Kurulu oluşturulacak. Kurul, görüşmeler sürerken Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin ile biraraya gelerek işçilerin ücretlerine, sosyal yardım ödemelerine ve fazla mesai ücretlerine yapılacak artışları kararlaştıracak.

Tüm bunlar olurken asıl sürece müdahil olması gereken işçilerin de harekete geçmesi gerekiyor. Zira bir kez daha açık bir ihanet yaşanacak. Bu ihaneti tersine çevirmenin yolu ise hiç vakit kaybetmeden TİS komitelerini kurmaktan geçmektedir.

SES 11 Mart'ta Ankara'da!

“SSGSS yasasına karşı seyirci kalmayacağız!”

Sermayenin sağlıkta yıkım saldırıları devam ediyor. En son çıkarılan “torba yasa” ile artık “ithal hekim” dönemi başlayacak. Yine bu yasa ile radyoloji çalışanlarının çalışma süreleri artacak, anestezi teknisyenlerine ağır sorumluluklar yüklenecek, tüm sağlık çalışanlarının çalışma süreleri 45 saat olarak düzenlenecek.

Sağlık hizmetinin paralılaşmasının ve piyasalaşmasının somut biçimlerinden biri olan aile hekimliği uygulaması ise, çalışanların itirazlarına rağmen, Türkiye genelinde 9 ilde pilot olarak uygulanıyor. Bu yıl pilot bölgelerin sayısının 20'ye çıkarılması planlanıyor. Aile hekimliği uygulamaları ile bir yandan sağlık emekçileri fazla çalışmaya mahkum ediliyor, diğer yandan iş güvencesiz ve rekabet ortamında çalışmaya zorlanıyor.

MTK toplantısının ardından SES yaptığı açıklama ile sağlıkta yıkım uygulamalarına sessiz kalmayacağını, 11 Mart'ta Ankara'da miting gerçekleştireceğini ifade etti.

SES tarafından yapılan açıklamada şun görüşlere yer verildi:

“Anayasa Mahkemesi'nin pek çok maddesini iptal etmesine rağmen, hükümet SSGSS Yasası'ndan vazgeçmiyor. 'Devlet Memurları Kanunu Yasa Tasarısı'nı gündeme getirerek iş güvencesiz, esnek çalışmayı dayatıyor, 'aba altından sopa gösteriyor'.

“Biz Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri, doğuştan kazanılmış hak olan sağlık hakkının gasp edilmesine, hizmetlerinin piyasalaştırılmasına, gözümüzün önünde çocuklarımızın hastalanmasına, insanlarımızın önlenebilir hastalıklardan ve ilaçsızlık yüzünden ölmesine seyirci kalamayız, kalmayacağız.

“- Aile Hekimliği uygulaması ile sağlık ocaklarının kapatılarak koruyucu sağlık hizmetlerinin baltalanmasına ve piyasalaştırılmasına,

“- Özerkleştirme gibi kavramlara sığınarak hastanelerin kâr-zarar hesabını güden ticari işletme olarak yapılandırılmasına,

“- Yurttaşın 'müşteri', sağlık emekçisinin köleleştirilerek, işsizlikle tehdit edilmesine,

“Anayasa Mahkemesince yürütmesi durdurulmasına rağmen hala sağlık ve sosyal güvenliğimizi tehdit eden SSGSS yasasına karşı seyirci kalamayız, SEYİRCİ KALMAYACAĞIZ.”

“17 Şubat 2007 günü 57 ilden 81 kişi ile toplanan Merkez Temsilciler Kurulumuz, Her Şeyin Başı Sağlık; Sağlıkta Yıkımı Durduralım mücadele programımız çerçevesinde TTB ile Genel Merkezimizin ilkesel olarak ortaklaştığı aşağıdaki eylem programını hayata geçirmeyi kararlaştırmıştır:

“1) 1 Mart 2007 tarihinde tüm illerde sağlık ocaklarının kapatılarak yerine piyasacı Aile Hekimliğinin dayatılmasına karşı Sağlık Ocaklarımıza sahip çıkacağız.

“2) 11 Mart 2007'de Ankara'da, sağlıkta yıkıma yol açan; Aile Hekimliği, hastanelerin işletmeye dönüştürülmesi, Genel Sağlık Sigortası, torba yasa ve sağlık hakkını ortadan kaldıran tüm uygulamalara karşı, 'Her Şeyin Başı Sağlık; Sağlıkta Yıkımı Durduralım' talebi ile tüm toplum kesimlerinin katılımına açık merkezi bir miting gerçekleştireceğiz.

“3) 14 Mart Sağlık haftasında, sağlığı olumsuz etkileyen tüm faktörlere karşı; Herkese Eşit, Ücretsiz, Nitelikli Başka Bir Sağlık Sistemi Mümkün! şiarıyla GöREV'de olacağız.”

Haluk Gerger ile Ortadoğu'daki son gelişmeler üzerine konuştuk...

“ABD’nin bütün bir y sürüklenişin dinam

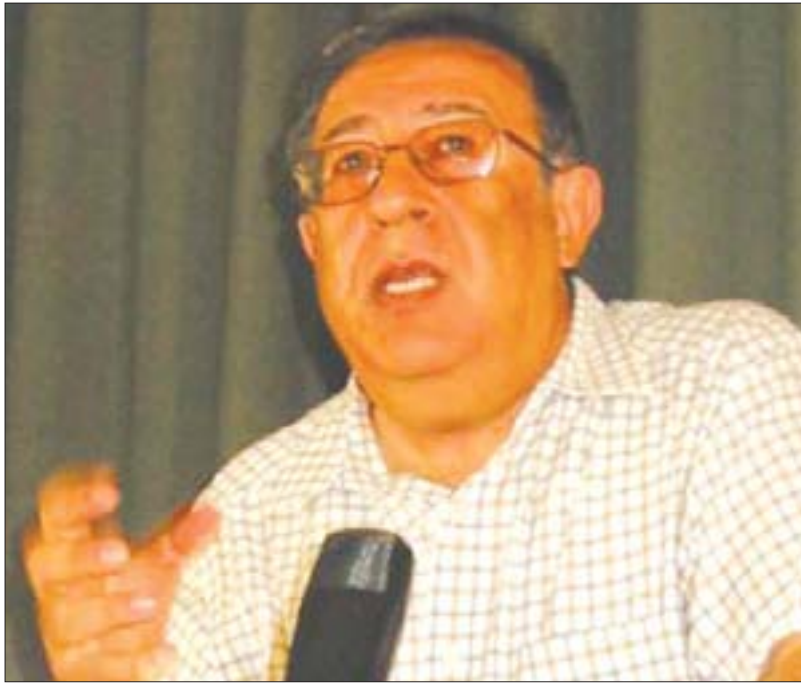
Batakta çırpınmak ama çıkamamak...

- İşgal ordularına komuta eden ABD emperyalizmi ile suç ortağı İngiltere’nin Irak’ta bataklığa saplandığı kuşkusuz bilinmekteydi. Buna rağmen Pentagon’daki savaş kurmayları 2006’nın sonuna kadar taktiklerinde ısrar ettiler. Ancak “Irak Çalışma Grubu”nun hazırladığı “Baker-Hamilton” raporuyla Irak’taki durumun “dehşet verici” olduğunu itiraf etmek zorunda kaldılar. Bu itirafı, salt işgal ordularının değil, fakat aynı zamanda “Büyük Ortadoğu/büyük İsrail” projesinin de bataklığa saplanması olarak değerlendirebilir miyiz?

Sizin de belirttiğiniz gibi, bu rapor özünde yenilginin itirafıdır. Ne var ki, “bataklık” kendini farklı biçimde, farklı yerde gösteriyor. Bush, yenilginin raporda sözedilen gereklerini yerine getirmeyeceğini açıkladı; işte “batağa düşmek,” “batakta çırpınmak ama çıkamamak” tam da budur. Bir ülke, bir başka ülkeye, kendi çıkış imkanlarını da berhava ederek girer ve askeri başarısızlığa uğrarsa, işte o zaman batağa saplanıp kalmış olur. ABD’nin de durumu budur. Nitekim Baker raporu da, muhalefet de (Kerry’i anımsayın) Irak’tan çıkmayı gerçekçi bir alternatif olarak görmüyor. Yeniliyor ama çıkamıyor, işte size bataklığa saplanmak.

Bu, Vietnam’da da böyleydi: kaç başkan geldi geçti, Johnson seçimlerde aday bile olamadı ama hiçbirini çekilemedi. ABD 58 bin ölü verdi, ekonomik bunalıma girdi, enflasyon yüzde 15’leri vurdu, yine orada debelendi durdu. İçerde muhaliflere kurşun atıldı, öğrenciler öldürüldü, Kongre ile Yürütme birbirine girdi, sistem neredeyse çöktü, yine olmadı. Sonunda, ağır bir yenilgiye uğrayarak kovuldu, bataktan ancak böyle çıkabildi. Artık gerçekliği saptanmış yenilginin gereklerini yerine getiremektir “batağa saplanmak.”

BOP’a gelince; ABD, Irak’a önce salt şiddete, kaba gücüne ve askeri varlığın tek başına yeterli olduğuna inanarak girdi. Hatta, sadece askeri varlığıyla bütün Ortadoğu’yu yeniden şekillendirebileceğine inandı. Ama bu olmadı; Irak Direnişi, bu görüşün ham hayal olduğunu gösterdi. Bunun üzerine, “kaba kuvvet tek başına yetmiyor, ‘yumuşak gücümüz’ü de kullanmak gerek” diye BOP devreye sokuldu. Bu, kaba ve çıplak şiddetin yanına ideolojik/kültürel hegemonyayı de katmak projesi idi. Uygarlıklar beşiği kadim Ortadoğu bu değerler hegemonyası saldırısını püskürttü, daha doğrusu, öylesine reddedildi ki bu ideolojik saldırı,

daha baştan ölü doğdu.

Bunun üzerine yeniden başa dönüldü, şiddetin ipine sarılmak yolu tutuldu. Önce tetikçi Siyonist Devlet’in, Filistin ve Lübnan saldırıları geldi. Ardından da Bush’un “surge” stratejisi, yani 20,000 yeni asker gönderme kararı. Kısır döngü, ya da sizin deyimizle “bataklığa saplanmak”, bu işte...

ABD’nin Ortadoğu stratejisi ve global emperyalist hegemonya planı...

- Irak’ta hezimetini kabul eden neo-faşist çetenin lideri Bush, “Yeni Irak Stratejisi”ni ilan etti. Görüldü ki, “yeni strateji” Baker-Hamilton raporunun tavsiyelerine en azından şimdilik uymuyor. Bu stratejinin, özü itibarıyla, halklar üzerindeki zorbalığı İran-Suriye halklarını da kapsayacak şekilde yayıp derinleştirmek dışında, öncekinden bir farkı var mı?

Özünde yok. Yukarıda da belirttiğim gibi, yeniden başa dönüldü ve salt kaba kuvvete indirgenen çıkmaz sokağa sapıldı. Belki bu kez, salt kendi gücüne dayanmaktan ziyade, bölge tetikçiliğine daha fazla rol verme taktiği eklenmiş olabilir genel gidişe. İsrail’in Lübnan’da devreye sokulması bunun bir göstergesi gibi. Türkiye’ye de İran’da bir rol düşmesinin tartışılıyor olması da bu senaryoya uygun. Başta da, zorbalığın Irak’tan sonra Suriye-Iran hattından bütün bölgeye yayılması sözkonusuydu, şimdi de. Ama baştaki gözü karalık, tek başına yürüme iradesi ve kararlılık bugün yok. Yenilginin, Irak fiyaskosunun etkileri bunlar, ama ana stratejik yönelim değişmiş değil.

Bu da kaçınılmaz; çünkü Irak, ardından Suriye-Iran ve giderek bütün Ortadoğu planı, ABD’nin dünya

hegemonyasına ilişkin başlattığı büyük hamlenin bir parçası ve ABD’nin hem gücü, hem de zaafının, hem fırsat algılamasının, hem korkularının yarattığı dinamikler bu total stratejik bütünlüğü oluşturuyor. Irak ya da Ortadoğu stratejisi değişirse, bu, ana stratejik yönelimin, global hegemonyaya ilişkin büyük planın değişmesi demek. Benzer biçimde, örneğin, İran politikasının değişmesi demek, Ortadoğu planının değişmesi demek. Parçalar birbirleriyle bağlantılı elbette. Ama bundan büyük bir tutarlılık çıkarılmasın; aksine, çelişkiler arttıkça, olanaksızlar sisteme girdi olarak yedirilince, bütün planın çökme ihtimali de artıyor, tutarsızlıklar birbirini kovalıyor, sonuçta, bütün yönelim çılgınca bir sürüklenişin dinamiklerini üretiyor, yani saplanılan bataklık büyüyor, derinleşiyor.

Mezhepçi kışkırtmalardan medet umuluyor

- İşgalci güçlerle Bağdat’taki kukla yönetim, Saddam Hüseyin’i idam ederek yeni yıla girdi. İnfaz kararını veren ABD emperyalizmi böylece geçmişte bölge halklarına karşı işlediği ağır suçların önemli bir canlı tanığını ortadan kaldırmış oldu. Irak’ta mezhep çatışmalarının trajik boyuta vardığı bir evrede gerçekleşen bu infazı, ABD’nin mezhep çatışmalarını, Irak’tan öte tüm bölgeye yayma planının bir parçası olarak değerlendirmek mümkün mü?

Eskiden beri ABD’nin bölgeye ilişkin planlamasında hep “radikal”lerle “ılımlılar” ayrımı vardı. “İlmliler”dan kasıt işbirlikçilerdi. Bugün yine bu ana ayrımın içine “Sünni-Şii” ayrımı da eklendi. Bunlar da aslında tehdit kabul edilen “radikaller”le işbirlikçilerin yeni ismi olan “Sünni”ler biçiminde ifade ediliyor. Yani, eski terminolojik bağlam, “radikal” ve “ılımlı” ayrımı, artık eskisi kadar ideolojik bir anlam taşımıyor, saflaşmayı kışkırtacak ideolojik gücü taşımıyor, daha önemlisi, “işbirlikçiler”e ayırdedici bir üstünlük sağlamıyor. Bu durumda, mezhepsel kışkırtıcılık daha etkili görülüyor.

Ama, burada da hatları öyle net çekmek kolay değil. Örneğin, Irak’ta direnenlerin cephesinde, yani “radikaller”in safında Sünniler de var, buna karşılık, “işbirlikçiler” arasında Şiiler de yer alıyor. Ama bölgede mezhepçi kışkırtmadan da medet umulduğu ortada.

Sıra bölgesel tetikçilerin devreye sokulmasında

- Amerikan savaş makinesinin Irak bataklığına saplanması, emperyalist zorbaların bölge halklarına

/önelimi çılgınca bir iklerini üretiyor...”

karşı yeni cepheler açmasını engellemiştir. Son dönemde ortaya çıkan bazı veriler, ABD'nin bölgedeki işbirlikçi devletleri bu yönde kullanma çabasına ağırlık verdiğini göstermektedir. Bölgenin “en Amerikancı” Sünni Arap rejimlerinin -Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün-, “mezhep savunuculuğu” adı altında İran'a karşı “ılımlı Sünni cephe” oluşturmaya zorlanmaktadır. Böylesi bir cephenin ABD güdümünde, Türkiye-İsrail desteğinde kurulup emperyalist/siyonist güçlerin savaş suçuna ortak edilmesi mümkün mü?

Hiç kuşkusuz doğru okuyorsunuz yeni “açılım”ları. ABD, anımsayın, “dünyayı dinlemem, NATO’yu, öteki emperyalist müttefiklerimi, BM’yi dinlemem girerim Ortadoğu”ya derken aslında tek başına kalmayı yeğlediğini de ifade ediyordu, çünkü bu global tekçi hegemonyanın ilk adımıydı. Yani, yalnız kalmayı aslında stratejisi gereği kendi seçmişti. Sadece göstermelik olarak bir “uluslararası güç” almıştı yanına.

Direniş karşısında bocalayınca, önce sınırlı bir NATO ve BM katkısı aradı, Avrupalılar da bu ikincil role pek hevesli olmadılar, daha fazla pay karşılığı müdahil olmayı beklediler. Şimdi ABD için daha emin yol, bölgesel tetikçileri devreye sokmak. Bunlar da tam sizin saydığınız ülkeler. Bu, Arap ülkeleri açısından çok riskli. Aslında, onların bu tür bir role karşı olan kamuoylarını manipüle etmek için işte mezhepçilik bir yeni boyut olarak denkleme sokuluyor. Yine de, asıl mihver, Türkiye-İsrail olacak gibi.

ABD’ye tetikçiliğin karşılığı olarak Kürt halkının kazanımları...

- Bu noktada MİT müsteşarının “güçlü ordu”ya, “bekle gör politikasına son verip sınıraşan faaliyetlerde yer alma”ya vurgu yapan alışılmadık açıklamasını, Türk burjuvazisinin, Pentagonun planladığı “ılımlı Sünni Cephe”ye katılma isteği ile açıklayabilir miyiz?

Kesinlikle. Türkiye, giderek, içine düştüğü çok yönlü çıkmazdan kurtuluşu, Amerikan saldırganlığında yer almakta ve ganimet sofrasından esas olarak Kürtlere, ya da ABD’nin tutumu sürerse sadece Türkiye Kürtlerine, ilişkin “kazanım”lar elde etmekte görüyor. Bu, sadece bir dış politika atağı olmayacak elbette; aynı zamanda iç boyutu da olacak. Hem iktidarı, hem sınıflar ittifakını, hem de rejim modelini belirleyecek. Bu konudaki iç çekişmeler ve dış pazarlık (ABD ile) sürüyor.

- Önceki sorunun bir devamı olarak...
Amerikan savaş makinesinin Basra Körfezi’ne yığnak yaptığı günlerde F-16 savaş uçaklarının

yeniden İncirlik Üssü’ne getirilmesi... Siyonist İsrail’in Türkiye hava sahasını kullanarak İran’a nükleer silahlarla saldırma hazırlığı içinde olduğunu açıklaması... Ankara-Tel Aviv-Washington hattında üst düzey görüşmelerin yoğunlaşma sürecine girmesi ve nihayet Kürt halkına karşı büyük bir askeri saldırı ihtimalinin sık sık dillendirilmesi...

Bu veriler ışığında, Türk burjuvazisinin/devletin, emperyalist savaş suçuna daha aktif olarak katılma, böylece yağmadan pay alma hevesi içinde olduğunu, ancak bu hizmeti sunarken, Washington’dan “Kürt halkının kazanımlarına saldırma vizesi” almaya çalıştığını söyleyebilir miyiz?

Bu sorunuzun yanıtı içinde var ve çok güzel de ifade edilmiş. Aynen böyle. Sizin formülasyonu bozmamak gerekir, dolayısıyla kendimden bir şey eklemeyeyim. Bütün karmaşa içinde, en net tabloyu sorunuzun içinde saptamışsınız.

Burada söylenebilecek tek şey, Türkiye içindeki bir farklılık: “Ulusalcı” cephe, Güney’e ilişkin bastırmaktan yana ve ABD ile çelişkileri de bu yüzden henüz tam çözemiyor, buna karşılık geniş “liberal” cephe bu hattaki kırmızı çizgilerden tavize daha fazla yanaşılıyor, oraya ilişkin tasfiyeci yaklaşımı emperyalizmle daha fazla uyum içinde, kontrollü zordan sosyal/ekonomik araçlara uzanan, geniş

yelpazeli, “etkin denetim” mekanizmalarıyla çözmek istiyor.

Direniş’in yapısal/ideolojik zaafı belirsizliği artırıyor

- Tekrar bölgeye dönersek. Şiilerle Sünnileri birbirine kırdıran, İran’a karşı Arapları kışkırtan emperyalist/siyonist güçler, Lübnan ve Filistin’de direnişçi güçlere karşı işbirlikçi takımı, daha somut bir ifadeyle Lübnan’da Fuad Sinyora’nın başını çektiği 14 Martçılar, Filistin’de ise Mahmut Abbas-Muhammed Dahlan ikilisinin başını çektiği El Fetih içindeki işbirlikçi kesimi kullanmaya çalışıyor. Aynı zamanda siyonizmin “tarihsel düşü” demek olan bu Ortadoğu’yu “balkanlaştırma” planının karşılık bulabilmesi mümkün mü?

Bunu tam olarak kestirmek mümkün değil. Direniş’in yapısal/ideolojik zaafı, emperyalistlere ve işbirlikçilerine “böl ve yönet” imkanları sunuyor. Milliyetçilik, mezhepçilik ve benzeri ideolojik dinamiklerin bölücü etkileri işte bu noktada iyice ortaya çıkıyor. Sınıfsal zemin ve ideolojik önderlik bir zaaf olarak beliriyor. Ekonomik bağımlılık zincirleri, yaygın yoksulluk, sosyal gerilik, benzer etkiler yapıyor. Emperyalizmin çizmiş olduğu sınırlar, buraların içine doldurulan kışkırtılmış farklılıklar, oluşturulmuş idari/hukuki çerçeve, tarihsel önyargılar, vb. hep zalimlerin işine yarıyor. Tabii en fazla da modern işçi sınıfı hareketinin ve örgütlenmesinin neredeyse çökmüş olması, bölge halklarının en büyük talihsizliği, kurtuluş mücadelesinin en önemli zaafı.

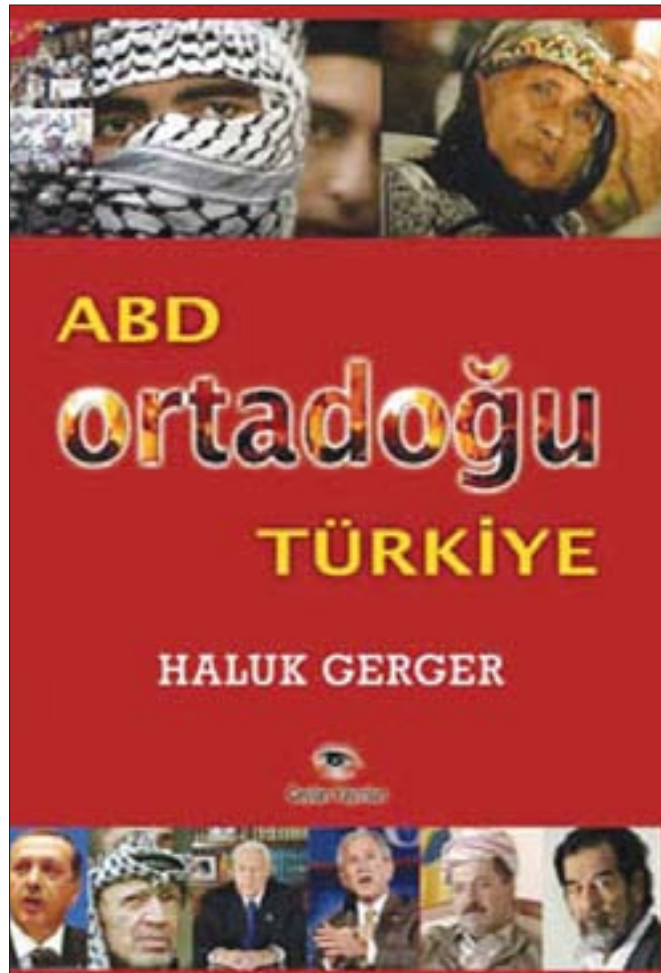
Devrimcilerin bölgeye yönelik üç öncelikli görevi

- Şu haliyle bile halkların direnme kararlılığı, emperyalist/siyonist planları hezime uğratabiliyor. Kuşkusuz temel sorun, Ortadoğu’yu emperyalizme, siyonizme ve işbirlikçilerine mezar edebilmektir. Bu hedefe ulaşabilme mücadelesinde Türkiye devrimci hareketiyle bölgenin anti-emperyalist/anti-siyonist güçlerine önemli sorumluluklar düştüğü açıktır. Bu çerçevede tanımlayabileceğimiz öncelikli görevler nelerdir?

Birincisi, kendi rejimlerinin/egemenlerinin tetikçiliğini behemahal engellemek, önlemek.

İkincisi, sınıf hareketini inşa ve etkin bir aktör olarak denkleme sokmak.

Üçüncüsü, ilki ABD’ye, ötekisi işbirlikçi bölgesel güçlere karşı olmak üzere birleşik “anti-emperyalist/anti-kapitalist” iş ve güç birliğini, bölgesel ortak, mümkün olduğu ölçüde merkezi olarak hesaplanmış demokratik eylemlilikleri düzenlemek...

Dışişleri Bakanı Washington'dan sonra Suudi Arabistan'da!

Washington'dan koordine edilen gerici güçler arası görüşme trafiği devam ediyor. Dışişleri bakanı ve başbakan yardımcısı Abdullah Gül'ün Suudi Arabistan'a gerçekleştirdiği bir günlük gezi de sözkonusu uğrusuz trafiğin bir parçasıdır. Bu ziyareti, bölgemizdeki Amerikancı rejimlerin, başta İran olmak üzere tüm bölge halklarına karşı işlenme ihtimali yüksek olan ağır suçlara ortak olma yolunda ilerlediklerinin yeni bir göstergesi saymak gerekiyor.

Önce Washington'daki savaş kundakçılarıyla görüşen Abdullah Gül, ABD dönüşünde siyonist İsrail'in başı Ehud Olmert'le Ankara'da biraraya geldi. Saldırganlık ve savaş politikasının başını çeken ölüm tacirleriyle yaptığı görüşmelerin ardından Suudi Arabistan'a giden Türk dışişleri bakanı, Riyad'ta Ortadoğu'daki son gelişmeler hakkında görüş alışverişinde bulunacağını söyledi.

Riyad'a hareketinden önce açıklama yapan Abdullah Gül, "Aslında daha önce Washington ziyaretinden önce yapmayı planlamıştık ancak şimdi gerçekleşiyor" dedi. Şeriatçı rejimin şefleriyle Irak, Lübnan ve Filistin'deki gelişmeleri değerlendireceklerini dile getiren dışişleri bakanı, İran'ın adını telaffuz etmedi. Ancak bugünlerde ABD ve işbirlikçileri için "bölgenin sorunları"nın merkezinde İran'ın bulunduğunu söylemeye bile gerek yok.

Riyad'ta Suudi Arabistan kralı Abdullah ve dışişleri bakanı Suud el-Faysal'la buluşan Abdullah Gül, görüşmelerin içeriğine dair herhangi bir açıklama yapmadı. Ancak Amerikancılıkta birbiriyle yarışan Türkiye-Suudi Arabistan rejimlerinin gündemlerini tahmin etmek güç değil.

Bu görüşme öncesinde Suudi Arabistan, İran'a olası saldırının yolunu düzlemek için harcadığı

çabalara hız vermiş, mezhep çatışmalarını kışkırtma girişimlerine Filistin sorununa "çözüm bulma" gibi iddialı bir halka eklemeye heveslenmiştir. Türkiye ise, rejimin başını çeken güçlerin Washington kapılarını aşındırmasından da anlaşılabacağı gibi, savaş kundakçıları için özel bir önem taşıyor. Bu önem, NATO'nun ikinci büyük ordusunu besleyen bir rejimin emperyalist saldırganlık ve savaş projesine sunacağı katkıda somutlanıyor.

Ortadoğu'da savaş tamtamlarını çalan ABD

emperyalizmi ile uşakları arasındaki trafik yoğunluğu önümüzdeki günlerde de devam edecek. Nitekim neo-faşist çetenin şefleri son günlerde Ortadoğu'yu mesken tutmaya başladı. Bölgeye gösterilen bu ilginin hayra alamet olmadığı biliniyor.

Süreci vahim kılan bir diğer nokta ise, bölge halklarının savaş hazırlığını sessizce izlemesidir. Anti-emperyalist/anti-siyonist mücadeleyi omuzlayan güçler, birleşik bir direniş hattı kurarak enerjilerini bu sessizliği kırma yönünde harcamalıdır.

İtalya'da onbinlerin ABD karşıtı protestosu

İtalya'nın Kuzeyi'ndeki Vicenza kentinde 17 Şubat günü onbinlerce kişi bir yürüyüş gerçekleştirecek, Amerikan üssünün genişletilmesi planlarını protesto etti. 7,5 km uzunluğundaki yürüyüşe katılım polisleri verdiği bilgilere göre 50 bin ile 80 bin arasındaydı.

Koalisyon hükümeti protestonun İtalya'da anti Amerikancı eğilimi güçlendireceğinden endişe duyduğunu açıkladı. İtalya'daki ABD Büyükelçiliği de geçen hafta bir bildiri yayımlayarak, Amerikan vatandaşlarını yürüyüş nedeniyle Vicenza kentinden uzak durmaları konusunda uyardı. Ama "Amerika önce kendi evindeki problemlerini çözsün" diyen Amerikalılar da yürüyüşe destek verdiler.

Romano Prodi liderliğindeki merkez sol hükümetin, Vicenza'daki askeri üssün genişletilmesine geçen günlerde onay vermesi hükümet içerisinde de tartışmalara neden olmuştu. Vicenza'da ABD'ye ait Ederle adlı askeri üste, İtalyan hükümetinin onayıyla yapılacak genişletme çalışmalarının 2010 yılında tamamlanması öngörülmüyor.

Gerici Yemen rejimi mezhep çatışmalarının ikinci cephesini açtı!

Emperyalist/siyonist güçlerin Irak'ta kışkırttığı mezhep savaşının ikinci cephesini Amerikancı Yemen devleti açtı. Ali Abdullah Salih başkanlığındaki zorba Yemen rejimi, ordusunu Şii halkın üzerine salarak başlattığı yıkım ve katliamları sürdürüyor.

Şii Araplar'ın yaşadığı Sade kentine karadan ve havadan saldırı başlatan Yemen ordusunun yüzlerce kişiyi katlettiği bildiriliyor. Kenti havadan bombalayan ordu güçleri, Şiiilerin yaşam alanlarını tahrip ederek kitlesel göçlerin başlamasına yol açtı.

Öte yandan Yemen ordusunun Beni Muaz bölgesinde yaşayan halkı da sürgün etmek için hazırlık yaptığı haberleri geliyor. Beni Muaz bölgesinin toptan ortadan kaldırılması için geniş çaplı bir saldırıya hazırlanan Yemen ordusu, saldırısını, Beni Muaz bölgesinin Şii direnişçilere destek verdiği gerekçesine dayandırıyor.

Ortadoğu'da mezhep çatışmaları kışkırtıcılığının başını çeken ortaçağ

kalıntısı Suudi Arabistan devleti de Yemenli Şiiilere karşı saldırıya geçti. Yemen ordusu Ali Abdullah Salih'in emriyle havadan ve karadan düzenlediği saldırıları şiddetlendirilirken Suudi Arabistan ordusu da Yemen topraklarına girerek Şedda kentindeki Şiiilere ait evleri yıkmaya başladı.

Haberi doğrulayan şeriatçı rejim yetkilileri, operasyonun Yemen hükümetiyle yapılan anlaşmalar çerçevesinde Suudi Arabistan sınırları içinde kabul edilen bölgelerdeki evlere yönelik olarak gerçekleştirildiğini söylediler.

Yemen ordusunun Abdülmelik Tabatabai el-Husi liderliğindeki Şii muhaliflere yönelik havadan ve karadan yaptığı saldırıları, Suudi Arabistan sınırındaki en-Nekaa bölgesine doğru genişletildiği de gelen haberler arasında.

Beyrut'ta yayınlanan *el-Kifafu'l Arabi* gazetesine bilgi veren Yemen'deki muhalif Şiiiler'in lideri el-Husi'nin bir yardımcısı, el-Husi'nin durumunun iyi olduğunu ifade etti.

ABD-İsrail boykotu devam edecek!

Filistin yönetimine tam teslimiyet dayatılıyor

İran’a saldırı için sahte gerekçeler...

Yalan kampanyasına ilk tekzip ABD savaş makinesinden...

İran’ı hedef alan küstahça tehditler birbirini izlerken, bazı “uzman”lar bu ülkeye saldırı tarihi vermeye başladı. Oysa bu pervasızlığı sergileyen ABD-İngiltere-İsrail rejimlerinin -temsil ettikleri zihniyete göre bile- İran’a saldırmak için gerekçe gösterebilecekleri hiçbir veri yok ellerinde. Bundan dolayı tıpkı Irak işgali öncesinde olduğu gibi yalan kampanyası başlatan savaş kundakçıları, çeşitli gerekçeler uydurarak İran’ın “dünya barışı” için ne kadar “tehlikeli” olduğunu ispatlamaya başladılar.

İşgal ordularının Irak’ta verdikleri kayıpların arttığı günlerde İran’ı hedef gösteren yalanlar serisi piyasaya sürüldü. Buna göre İran, Şii milislere gelişmiş bomba düzenekleri sağlamış, bu bombalarla yapılan saldırılarda 170 ABD askeri ölmüştür. Saldırılarda kullanılan silahlar, İranlı üst düzey yetkililerin emriyle Irak’a gönderilmiş.

Bağdat’ta basın toplantısı düzenleyen işgalci Amerikan ordusu subayları da, yol kenarlarına yerleştirilen bombalar, çeşitli çapta havan topları ve farklı türden patlayıcılar göstererek, bu silahların İran tarafından Irak’a gönderildiğini iddia ettiler. Gazetecilere İranlılar’a ait kimlikler gösteren subaylar, bu kişilerin Irak’taki şiddet olaylarına karıştığını da öne sürdüler. Ancak bu kadar iddialı konuşan işgalciler, gazetecilerin fotoğraf çekmesine ve kayıt yapmasına izin vermediler.

Her kapitalist devletin bir yalan üretme makinesi olduğunu bilenler için söz konusu iddiaların uydurma olduğunu anlamakta bir güçlük yoktur kuşkusuz. Ancak bu defa yalanlara itiraz bizzat işgalci ABD ordusunun tepesinden geldi. Avustralya gezisinde bulunan Amerikan Genelkurmay Başkanı General Peter Pace iddialarla ilgili açıklamasında, bu kanıtların “İran’da üretilen

bazı malzemelerin” Irak’ta kullanıldığını göstermekten ibaret olduğunu söyledi

Roketlerin İran’da üretildiğini bildiklerini kaydeden Amerikalı general, “Ama bildiklerimizden bu silahların İran hükümetinin bilgisi ya da işbirliğiyle Irak’a getirildiğini söyleyemem” dedi.

Demokrat partili senatörlerden Chris Dodd ise, Bush yönetiminin bundan önce kanıt olarak sunduğu bilgi ve belgelerde sahtecilik yapmaya çalıştığını ve bu nedenle söz konusu iddialar konusunda da şüpheleri olduğunu dile getirdi. Ron Wyden adlı senatör de Bush yönetiminin Irak’ın işgalinden önce sahnelediği senaryoyu şimdi İran için tekrarlamaya uğraştığını belirtti.

Öte yandan BBC yayın kuruluşuna konuşan bazı İngiliz yetkililer, Ortadoğu’daki başka ülkelerde de benzer teknolojinin kullanıldığını dile getirdiler.

Diğerleri bir yana, bizzat Amerikan savaş makinesinin başından gelen yalanlama Beyaz Saray’da sıkıntı yarattı. Konuyla ilgili açıklama yapma zorunluluğu hisseden Bush yönetimi, yalanları sahiplendi. Açıklamayı yapan Beyaz Saray sözcüsü Tony Snow İran yönetiminin Şii milislere patlayıcı düzenekler sağladığına emin oldukları yalanını tekrarladı. Pace’in açıklamalarının hatırlatılması üzerine Snow, Genelkurmay Başkanı’nın kişisel açıklamalarda bulunduğunu iddia ederek soruyu geçiştirdi.

Halkları köleleştirme seferinin başını çeken haydut takımı söz konusu olunca, artık yalancının mumu yatsıya kadar bile yanmıyor. Savaş kışkırtıcılarının uydurduğu yalanların açığa çıkartılıp teşhir edilmesinin önemi yadsınmaz. Fakat bu pervasız saldırganlığı dizginleyecek olan yine de halkların anti-emperyalist direnişidir.

Suudi Arabistan’ın öncülük ettiği Mekke görüşmelerinde anlaşmaya varan El Fetih ve Hamas, Filistin’de yeni bir dönemin başlayacağını “müjde”lemişlerdi. Filistinliler’i barıştırmaya misyonuna soyunan, bu amaçla ekonomik ve siyasi gücünü kullanan Suudi Arabistan rejimi de benzer savlar öne sürmüştü. Buna göre; Filistin halkı üzerindeki ambargo kaldırılacak, aralarında anlaşılan Filistinliler İsrail devletini tanıyarak 1967 işgali öncesi sınırlarda başkenti Kudüs olan bir Filistin devleti kurabilecekti.

Anlaşmadan sonra İngiliz *The Guardian* gazetesine bir makale yazan Hamas’ın siyasi lideri Halid Meşal, Filistin halkını cezalandıran ambargo için ortada bir gerekçe kalmadığını dile getirerek, uluslararası toplumun ambargoya bir an önce son vermesi gerektiği çağrısında bulundu. Filistin Yönetimi başkanı Mahmut Abbas da benzer şekilde iddialı çıkışlar yaptı. Ancak beklendiği üzere “uluslararası toplum” diye adlandırılan ABD emperyalizmi ile müttefiklerinin Filistin’e karşı tutumlarında herhangi bir değişiklik olmadı.

Mekke Anlaşması’ndan sonra istifa eden Filistin başbakanı İsmail Haniye, Mahmut Abbas tarafından ulusal birlik hükümetini kurmakla görevlendirildi. Beş hafta içinde kurulması beklenen Hamas-El Fetih hükümetinde, Filistinli diğer gruplara da temsil hakkı tanınacağı bildirildi. Birlik hükümetinin kurulmasıyla ilgili açıklama yapan Mahmud Abbas, “dünya, el Fetih-Hamas ortaklığıyla yaşamayı öğrenmeli” dedi. Ancak Abbas’ın bu kendinden emin konuşması, beklendiği gibi pek dikkate alınmadı.

Bu arada Hamas’la El Fetih ortaklığında kurulması planlanan ulusal birlik hükümetinin, hem iç çatışmalara, hem de ekonomik sıkıntı yaratan dış yaptırımlara son vermesini uman Filistinliler kısa sürede hayal kırıklığına uğradılar. Zira Washington-Tel Aviv merkezli açıklamalar herhangi bir değişiklik olmayacağı konusunda, iki tarafın da fikir birliği içinde olduğunu ilan ediyordu.

“Filistin birlik hükümetinin, ABD’nin bölgedeki barış çabalarını karıştırdığını” iddia eden ABD Dışişleri Bakanı, “birlik hükümetinin, İsrail’i tanımayı da kapsayan tüm uluslararası anlaşmaları tanımaması durumunda, bakanlıkları ayırt etmeksizin boykot edeceğini” belirtti. Beyaz Saray Sözcüsü Tony Snow ise “Koşullarımız aynı” açıklamasını yaparak, vahşi ambargonun devam edeceğini teyit etti.

Bu küstahça tehditlerin gölgesinde Kudüs’te gerçekleşen “üçlü zirve”den de bir sonuç çıkmadı. Zaten çıkması da mümkün değildi. Zira İsrail başbakanı, ABD dışişleri bakanı ve Mahmut Abbas’ın katıldığı zirve, ABD-İsrail dayatmalarının yenilenmesinden öte bir anlam taşımıyordu. Filistin halkının iradesini kaba bir şekilde çiğneyen Olmert-Rice ikilisi, Hamas’la El Fetih’e tam teslimiyeti dayattı. Mahmut Abbas’ın bile isteneni yerine getirmesi mümkün olmadı. Emperyalist güçlerden medet ummakla malul bir anlayışın temsilcisi olan Abbas, ABD’den beklentileri konusunda da birkez daha hayal kırıklığına uğradı.

Amerikancı Suudi rejiminin planına onay veren Hamas’la El Fetih, emperyalist/siyonist güçlerin tutumlarında kayda değer bir değişiklik bekliyorlardı. Mekke Anlaşması’nda taviz veren taraf olan Hamas liderleri de Mahmut Abbas gibi bazı beklentiler içindeydi. Ancak emperyalist-siyonist güçlerin küstah tutumlarına karşı taviz verilerek hak kazanıldığı görülmüş şey değildir. Filistin deneyiminin de kanıtladığı gibi, özgürleşmenin yegâne yolu işgale ve zorbalığa karşı direnmektir.

Avrupa Parlamentosu CIA'yla suç ortaklığını tescil etti

CIA'nın işkence için tahsis ettiği uçak filosunun Avrupa semalarında cirit attığını, dahası “uygar batı”nın pek çok devletinin bu vahşi suça bilerek ortak olduğunu dünya geçen yıl öğrenmişti. Ortaya çıkan veriler son derece somuttu; kayıt altına alınan uçuşların sayısı, yeri, tarihi saptanmıştı. Başka bir ifadeyle kimin ne yaptığı alenen ortadaydı. Kuşkusuz bu suç ortaklığı çetelesi kayıt dışı bırakılan uçuşları kapsamıyordu.

Herşey apaçık olduğu halde Avrupa Parlamentosu (AP), suç ortaklığını soruşturmak için geçici bir komisyon oluşturmuştu. Bir yıldan uzun süredir Avrupa ülkelerinin bu uygulamaya destek verip vermediğini araştıran İran komisyonu, nihayet raporunu yayınladı.

Hazırlanan raporda Türkiye'nin yanısıra 14 AB üyesi “suç ortaklığı” yapmakla suçlanıyor. Bunlar arasında Almanya, İtalya, İngiltere gibi ülkeler özellikle sert bir üslupla eleştiriliyor. Rapora göre CIA'ya bağlı işkence filosuna ait uçaklar Avrupa'da en

az bin 245 gizli uçuş yapmış.

Komisyonun hazırladığı raporun oylamasına katılan milletvekillerinden 382'si kabul yönünde oy kullanırken, 256 parlamenter rapora karşı çıkmış, 74 üye ise çekimser kalmıştır. Yani AP üyelerinin ancak yarıdan biraz fazlası raporun kabulü yönünde oy kullanmıştır.

Sonuçta rapor onaylandı, ancak oylama sonuçları, AP üyelerinin yarıya yakınının CIA'yla girişilen suç ortaklığını savunan bir zihniyeti temsil ettiğini de gözler önüne serdi. Kuşkusuz bu sonuç şaşırtıcı değil. Zira vahşi kapitalizmin savunusuyla ilgili şu veya bu kurumun işkenceyi mübah sayması istisna değil kuraldır.

Avrupa Parlamentosu'nda oylanan raporun Avrupa Birliği hukukunda bir bağlayıcılığı yok. Buna karşın Almanya, İtalya, İspanya ve Portekiz'de savcılar, işkence uçaklarının ülkeleri üzerinden nakil yaptığı suçlamalarını soruşturuyor.

AP onayından geçen raporun somut olarak ortaya koyduğu suçlar veya bundan dolayı açılan soruşturmalarla CIA'nın suç ortaklarından hesap sorulması beklenmiyor elbette. İnsanlığa karşı işlenen bu ağır suçların hesabını sormak anti-emperyalist/anti-kapitalist mücadele yürütenlerin sorumluluğudur.

İsviçre'de sağlıkta vurgun!

İsviçre'de yıllardır özel sigorta sistemi uygulanmaktadır. İnsanlar özel sigorta yaptırmak zorundadır. Parası olmayanlarınkini ise sözde devlet karşılıyor. Her yıl emekçilerin ücretine ortalama yüzde 2 zam yapılırken, sigorta giderlerini karşılayamıyoruz diye en az yüzde 10 zam yapılıyor.

2003'te kolektif sigortayı savunan bir komite oluşturulup, referandum için 111.154 imza toplayarak referandum kararı çıkarttı. İsviçre hükümeti referandumu 11 Mart'ta yapma kararı almak zorunda kaldı.

Sistem nasıl çalışıyor? İsviçre'de 87 sigorta şirketi var. Bunların yaklaşık 20 tanesi pazarın yüzde 89'unu kontrol ediyor, yani pastanın büyük bir kısmı ellerinde. Bu arada hiç duymadığınız sigorta firmaları ürüyor, 1-2 yıl sonra ortadan kayboluyor. Çünkü öyle bir sistem oluşmuş ki, iki yıl sonra ya kapatıyorlar ya da başka bir kampanyayla birleşiyorlar. Sigorta şirketleri arasında her yıl büyük bir sirkülasyon yaşanıyor. Özellikle gençler arasında. Çünkü birçok kampanya müşterileri kapmak için cazip fiyatlar uyguluyor. Müşteriyi topladıktan sonra da istedikleri zammı yapıyorlar. Bu sigorta şirketleri baştan kendilerine rezerv adı altında miktarı açıklanmayan rakamlar ayırıyor. Bu rezervler zor dönemde kullanılmak için. Ancak bu rezervlerin akıbeti hiç bilinmiyor, kasalardan yok oluyor.

Bu sigorta şirketlerinin rezervden hariç kârı oluyor. Bu firmaların direktörleri, yardımcıları,

şube müdürleri, diğer çalışanları emekçilerin sırtından milyarlar vuruyor.

İsviçre'de 100 çeşit sigorta var. En cazip olanı da ek sigorta denilen sigorta türü. Örneğin ödenmeyen ilaç çeşitlerinin ödenmesi, başka bir şehir veya ülkede hastalanırsanız farkların ödenmesi vb. Şirketler şimdi bu sigorta çeşidini ellerine geçirmek istiyorlar. Çünkü bu sigortayı

olurken kalıcı bir hastalığın olmayacak, son 5 yılda hastalık geçirmemen veya ameliyat olmaman gerekiyor. Bu koşullarda zor olduğundan kolay kolay sigorta değiştiremiyorsunuz.

Kurulan kolektif sigortanın istemleri ise şunlar:

1- Sigorta kurumu tek ve sosyal olmalıdır.

2- Herkesin kazancına göre prim sistemi

olmalıdır.

3- Sigortanın tüm gelir ve giderleri herkese

açık olmalıdır.

4- Çalışmayanların primleri devlet tarafından karşılanmalıdır.

5- Herkes istediği doktoru seçmelidir. Gelinek yerde birçok sigorta şirketi doktorlara baskı kurarak pahalı ilaç yazmasına engel olmaktadır. Eğer hastanın ameliyat masrafı fazla tutuyorsa ameliyatını yaptırmıyorlar.

Kazanamıyoruz diye her yıl en az yüzde 10 zam yapan, doktor ve ilaç parasının en az 350 frankını hastadan alan bu sigorta sistemi vurgunun adıdır. Referandumdan evet çıkması için tam 7 milyon frank propaganda için ayrılmış durumda.

Önemli olan bu referandumun geçmesi değil, bu vesileyle böylesine önemli bir sorun üzerinden kitlelere gidebilmek, sorunları onlara anlatabilmektir. Ne var ki devrimciler bunu iyi değerlendiremediler. Ancak yine de geç değil. Sağlıkta yaşanan vurgunu anlatmak ve sosyal haklar için mücadele çağrısı yapmak hala temel önemdedir.

BİR-KAR/İsviçre

Yükselen bir kapitalist güç: Sosyal-emperyalist Çin

A.H. Yalaz

Kapitalist Çin, Büyük Britanya'yı geride bırakarak dünyanın en büyük dördüncü ekonomisi düzeyine yükseldi. Bir görüşe göre de, satın alma gücü farklarına göre ayarlama yapılması durumunda dünyanın ikinci en büyük ekonomisi.

Dünyanın en büyük ekonomisi olarak Amerika Birleşik Devletleri (ABD)'yi yirmi yıl içinde geçeceği düşünülen Çin'in ekonomisi büyük bir hızla büyüyor. 1978-2000 yılları arasında Çin'in gayri safi yurtiçi hasılası (kesintisiz yurtiçi gelir) dört kat arttı. Çin devletinin rakamlarına göre, 2005 yılında, gayri safi yurtiçi hasıla % 9,2, sanayi üretimi ise %27,7 oranında büyüdü. Çin ekonomisi petrole, diğer hammaddelere ve yatırım ara mallarına doymuyor.

Dünyanın en büyük “fabrikası” olan Çin, emek-yoğun sektörlerde dünyanın başat oyuncusu durumdadır. Çin-temelli fabrikalar dünya oyuncak üretiminin %70'ini, bisiklet üretiminin %60'ını, ayakkabı üretiminin %50'sini, bavul üretiminin %33'ünü gerçekleştiriyorlar. Çin kaynaklı tekstil ve giyecek dışsatımı kotalar ve gümrük tarifeleri aracılığıyla denetim altında tutuluyor. Çin, teknoloji-yoğun alanlarda da önemli bir rol oynuyor. Dünya magnetron üretiminin %50'si, televizyon ve klima üretiminin %33'ü, bulaşık makinesi üretiminin %25'i ve buzdolabı üretiminin %20'si Çin'de gerçekleştiriliyor. Çin, hızla, otomobil sektörü gibi sermaye-yoğun ürünlerde de dünyanın önemli oyuncularından biri durumuna geliyor. Ayrıca, birçok ülkede, imalat (yapım) sektöründeki sanayiciler, rekabet edebilmek için Çin'de üretilen parçalara ve alt-montaj tesislerine bağımlı durumdadırlar.

Çin doğrudan yabancı sermaye yatırımları için çekici bir ülke. Çin bürokratik kapitalist devleti, batılı kapitalist şirketleri, özellikle de yapım sanayiinde, doğrudan yatırım yapmaya özendirmek için sermayenin gereksinim duyduğu gerekli koşulları hazırlıyor. Diğer şeylerin yanı sıra, Çin'de emek-gücü görece ucuz ve kar oranları yüksektir. Doğrudan yabancı sermaye yatırımları, Çin için aynı zamanda bir teknoloji transferi yolu olma özelliğine sahip.

Çin sosyal-emperyalizmi dünyanın her kıtasında aktif. Dünyanın üçüncü en büyük ticari gücü olan Çin, Avrupa Birliği'nin, Amerika Birleşik Devletleri'nin ve Kanada'nın ikinci en büyük ticaret ortağı durumunda. Çin, diğer emperyalist devletlerle, özellikle de ABD emperyalizmiyle, rekabette ekonomik ilişkilerini güçlü bir silah olarak kullanıyor. Batı-Asya ve Ortadoğu devletleriyle, örneğin İran, yaptığı petrol ve doğal gaz anlaşmaları hem kendine ekonomik yarar sağlıyor, hem de İran devletinin bölgedeki etkisini güçlendiriyor. Çin devleti, petrol gereksiniminin %5'ini karşıladığı Sudan'da petrol kaynaklarını kullanmak için 2 milyar Amerikan doları yatırım yaptı. Hammade kaynaklarına duyduğu büyük istemi karşılamak için Kanada, Arjantin, Ekvator ve Venezüella gibi, tarihsel olarak ABD'nin etki alanına giren devletlerle ekonomik anlaşmalar yapan Çin, büyük bir küresel ekonomik güç olma yönündeki gelişmesini sürdürüyor. Örneğin, Çin'in Arjantin'de yaptığı yatırımın toplamı 20 milyar Amerikan dolarıdır. Çin'in Güney Amerika devletleriyle yaptığı ticaret son beş yılda % 900 oranında büyüdü. 2004 yılında Çin'in denizasıırı doğrudan sermaye yatırımlarının yarısı Güney Amerika'da gerçekleşti.

Çin bürokratik kapitalist devleti, batılı kapitalist şirketleri, özellikle de yapım sanayiinde, doğrudan yatırım yapmaya özendirmek için sermayenin gereksinim duyduğu gerekli koşulları hazırlıyor.

Ekonomik güç ile politik, askeri ve diplomatik güç arasında yakın bir ilişki olduğu Çin örneğinde bir kez daha görülüyor. Güneydoğu Asya'nın önder gücü olmak isteyen Çin sosyal-emperyalist devleti, dünya politikasında da büyük bir oyuncudur. Çin, donanma da dahil olmak üzere, silahlı kuvvetlerini modern duruma getiriyor. Ekonomik gücünü bir dış politika aracı olarak kullanan Çin, birçok devletle ikili diplomatik ilişkilerini güçlendirerek uluslararası düzeyde politik etkisini artırırken, Hindistan'ın Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin daimi bir üyesi olma girişimini engellemesi örneğinde olduğu gibi, rakiplerinin diplomatik etkisini sınırlamaya çalışıyor. Çin bürokratik-kapitalist devleti, emperyalist devletlerle dünya hakimiyeti için rekabet etmenin yanı sıra, Güney Asya'da kendisi gibi yükselen bir kapitalist güç olan Hindistan'la bölgesel rekabet içindedir.

Dünya kapitalist-emperyalist sistemini anlamak, kavramak, açıklamak ve bölgesel ve dünya ölçeğinde politikalar geliştirebilmek için, Çin ve Hindistan, özel olarak da Çin, komünist-devrimci hareketin dikkatinin odağında olmalıdır. Büyük kapitalist şirketlerin yaptığı büyük toplumsal amaçları olan komünist-devrimci hareket de yapabilmeli. Hazırlık çalışmaları yapılan üçüncü bir genel emperyalist paylaşım savaşında Çin ve Hindistan kapitalist devletleri, özellikle Çin sosyal-emperyalizmi, önemli roller oynuyorlar ve oynayacaklardır. Bütün ülkelerinin sınıf bilinçli işçileri ve dünya komünist hareketi, savaş önlemek, önlenemediği durumda da bu savaş devrimci iç savaşlara çevirmek istiyorlar ve emperyalist zinciri en zayıf halkasından, 1917 Ekim Devrimi'nin yaptığı gibi, kırmak istiyorlarsa Çin ve Hindistan'a özel bir dikkat göstermek zorundadırlar.

Yararlanılan kaynaklar:

* Marvin J. Cetron , Owen Davies (2006). *The Dragon vs. the Tiger: China and India Reshape the Global Economy; India and China Will Vie for Economic and Political Dominance on the World Stage*, www.questia.com

* Aaron Schwartz (2006). *Integrating China into the Global Economy*,

http://EzineArticles.com/?expert=Aaron_Schwartz

* Oded Shenka (2005). *The Dawn of the Chinese Century*, <http://www.awprofessional.com>

Dünya'dan kısa kısa...

Güney Afrika'da AIDS ilacı için grev

Impala Platin madenlerinde çalışan işçiler anti-AIDS ilacının dağıtılmasını kabul ettirmek için kendiliğinden greve gittiler. Impala madenleri dünyanın ikinci büyük platin üreticisi Implats'ın en büyük işletmesi. Pazarlıklar önümüzdeki hafta gerçekleşecek.

Kanada'da demiryolu işçilerinin grevi sürüyor

Kanada'da 2800 demiryolu işçisinin grevi bir haftadır sürüyor. Grev etkisini göstermeye başladı. Grev nedeniyle birçok işyeri üretimini durdurmak veya yavaşlatmak zorunda kaldı. Ford tekeli St. Thomas, yedek parça gelmediği için işçileri evlerine göndermek zorunda kaldı. Kimya işletmeleri ve ağaç firmaları da üretimi yavaşlatmak zorunda kaldılar. Demiryolu işçileri bir hafta önce daha yüksek ücret ve zam talepleriyle greve gitmişlerdi.

Fransa: Alcatel-Lucent'te grev

Fransa'da Alcatel Lucent'e ait işletmelerde çalışanlar greve gittiler. Grev tekelin tüm dünya çapında 80 bin işyerinden 12.500 işyerinin kapatılacağını açıklaması üzerine gerçekleşti. Bu Fransa'da 1500, Almanya'da 1000 işçinin sokağa atılacağı anlamına geliyor. Bilindiği gibi geçtiğimiz günlerde Fransız tekeli Alcatel ABD tekeli Lucent ile birleşmişti.

Zimbabve'de öğretmenlerin grevine saldırı

Zimbabve hükümeti ülke genelinde gerçekleşen öğretmenlerin grevini baskı ve gözaltılarla bastırmaya çalışıyor. 15 Şubat günü öğretmenler sendikası PTUZ'un üç temsilcisi polis tarafından gözaltına alındı. Zimbabve'de öğretmenler kamu sektöründe en düşük ücret ile çalıştırılan grubu oluşturuyor.

Hindistan'da temizlik işçilerinin bir günlük grevi

Hindistan'ın Manduray kentinde temizlik işçileri greve gittiler. Grevin talepleri arasında özelleştirilme saldırısının durdurulması, 1800 olan temizlik işçisi sayısının 4400'e çıkarılması bulunuyor. Temizlik işçileri grevlerini belediyenin özelleştirme saldırısını geri çekmesi üzerine sona erdirdiler.

TİB-DER Genel Kurulu gerçekleşti...

Sorunlar ve mücadele yöntemleri tartışıldı

Tersane İşçileri Birliği Derneği 1. Olağan Genel Kurulu 18 Şubat günü Tuzla İçmeler Tren İstasyonu'ndaki dernek binasında gerçekleştirildi. Derneğin hedeflerinin konuşulduğu ve Tuzla tersaneler havzasındaki işçilerin örgütlenmesine yönelik somut tartışmaların yapıldığı genel kurul oldukça canlı bir atmosferde gerçekleşti.

Kurul sınıf mücadelesinde yaşamını yitirenler anısına yapılan saygı duruşuyla başladı, kürsüden yapılan konuşmalarla devam etti. İlk konuşmayı Dernek Geçici Yönetim Kurulu Başkanı **Zeynel Nihadioğlu** yaptı. Genel kurulu sadece yönetimlerin belirlendiği bir etkinlik olarak değil, tersane işçilerinin sorunlarının ve buna karşı mücadele yöntemlerinin tartışıldığı bir etkinlik olarak ele aldıklarını ifade etti. Bu genel kurulun da taşeronlaştırmaya, güvencesiz ve düşük ücretle çalışmaya karşı bir mücadele programı oluşturabilmenin basamağı olarak görülmesi gerektiğini söyledi. Tuzla Tersaneler havzasında mücadele ruhuna ihtiyaç olduğunu ifade eden Nihadioğlu, 1872 yılında Kasımpaşa Tersanesi'nde ücretlerini almak için direnen 600 işçinin kararlı ve militan direnişini örnek verdi. Tüm tersane işçilerine örgütlenme çağrısı yaptı.

Nihadioğlu'nun ardından Tez Koop-İş Eğitim Danışmanı **Volkan Yaraşır** söz aldı. Yaraşır, *"Gerçekten cehennem diye tabir edilebilecek bir yerde çalışıyorsunuz. Burada üç azraile karşı mücadele ediliyor. Birinci azrail, gerçekten ölümle karşı karşıya çalışıyorsunuz, ikinci azrail gerçekten ancak örgütlü mücadele verildiği takdirde yenilebilecek bir azrail, işverenler-GİSBİR-, üçüncü azrail kafalardaki ümitsizliktir. Bu cehennemi cennete çevirmenin üç tane yöntemi var; en temel talepler konusunda harekete geçebilmek, işverenlere karşı bir blok içerisinde hareket edebilmek, Tuzla'da işçi sınıfının birliğini sağlamak..."*

Yaraşır konuşmasını gökyüzünde uçan bütün evcil güvercinleri peşinden sürükleyen ve bu yüzden

güvercin sahiplerinin yani tersane patronlarının sevmediği bir kuş olan Boran'ın hikayesi ile bitirdi.

Yaraşır'ın konuşmasının ardından mali rapor okundu ve oylamaya sunuldu. Ardından Faaliyet Raporu'nun okunmasına geçildi. Faaliyet raporunda dünyada ve Türkiye'de sınıf hareketinin genel durumu, tersaneler havzası, neden bir dernek ve nasıl bir derneğe ihtiyaç olduğu ve TİB-Der'in kurulduğu günden bugüne örgütleyicisi-destekçisi olduğu eylem ve etkinlikler anlatıldı. Oylamaya sunulan rapor oybirliği ile kabul edildi.

Oylamanın ardından derneğin çalışmalarına maddi-manevi katkı sunarak işçilere destek olan **Av. Seyit Nusret Öztürk**'e plaket verildi. Öztürk, yaptığı teşekkür konuşmasında yolun daha başında olduklarını ve mücadelelerinin daha da güçlü olabilmesi için elinden gelen herşeyi yapacağını belirtti. Tersane işçilerine, mücadelede ellerini taşın altına koyma çağrısı yaptı.

Genel Kurul'a sunulan önergeler tersane işçilerinin oylarına sunuldu. Sunulan önergeler arasında şu başlıklar yer aldı:

Tuzla tersane havzasında **"Gücümüz birliğimizden gelir, ellerimizi birleştirelim, TİB-DER'de örgütlenelim!"** şiarlı bir üyelik kampanyası başlatılması; seçilecek yönetim kurulunun servis sorunu üzerine GİSBİR ile görüşmesi ve Tersane

işçilerinin oturduğu semtlere ücretsiz servis konulması talebiyle kampanya örgütlenmesi; işçilerden ve avukatlardan oluşan bir hukuk komisyonunun kurulması; **"Sigortasız tek bir işçi kalmayacak!"** kampanyasının **iş cinayetleri** ile birleştirilmesi ve konunun gündemleştirilmesi için havza dışında etkinliklerin örgütlenmesi, bu kampanyanın 1 Mayıs alanına ve sonrasına taşınması, GİSBİR'e yapılacak bir yürüyüş ile sonlandırılması; **taşeronlaştırmaya karşı bir kampanya örgütlenmesi**; yılda bir iş gününün iş cinayetlerinde yitirdiğimiz işçi arkadaşlara adanması ve gün boyunca etkinlikler düzenlenmesi, ailelerin ziyaret edilmesi; **Tersane İşçileri Bülteni**'nin derneğin yayın organı haline getirilmesi; internet sitesi hazırlanması; **8 Mart, 1 Mayıs, 15-16 Haziran** gibi işçi sınıfı için tarihi önemi olan günlere sahip çıkılması, bu günlerin anlam ve önemi üzerine etkinlikler örgütlenmesi, düzenlenen mitinglere katılım sağlanması; dernek dışında örgütlenecek eylem ve etkinliklere katılım sağlanması; insanlık dışı yerlerde yaşayan gurbetçi işçilere, uygun barınma yerleri sağlanması için mücadelenin örgütlenmesi.

Her bir önerge işçiler tarafından tartışıldı. İşçiler örgütlenecek kampanyalara dair fikirlerini sundular. Önergelerin oy birliği ile kabul edilmesinden sonra yeni yönetim kurulunu belirlemek için oylama yapıldı. Yapılan oylama sonucunda Zeynel Nihadioğlu, Ali Gençaga Gökvelioğlu, Cahit Atalay, Erdal Ergen, Cesim Çay oybirliği ile yeni yönetim kuruluna seçildiler.

Yeni yönetim adına Zeynel Nihadioğlu kürsüye çıkarak kapanış konuşmasını yaptı. Nihadioğlu, *"Buradaki sorunlar belli, yürünecek yol belli, yapılacak işler belli. Bunların hepsini birlikte yapacağız"* diyerek, genel kuruldan aldıkları güç ile mücadeleye devam edeceklerini vurguladı. Tüm tersane işçilerini çalışmalara destek olmaya ve derneğin çalışmalarına katılmaya çağırdı.

Genel Kurula 50 işçi katıldı.

Kızıl Bayrak/Kartal

Tersane Birliği Derneği Genel Kurulu'na hazırlık çalışmaları...

18 Şubat'ta gerçekleştirilen genel kurula hazırlık çerçevesinde, yaklaşık 2 haftalık bir çalışma programı belirledik. Her Cumartesi yapılan geniş katılımlı işçi toplantılarında nasıl bir genel kurul olması gerektiğini tartıştık. 10 önerge bu toplantılarda yapılan tartışmalar sonucu hazırlandı. Çalışmanın kitle ayağı ile pratik faaliyet ayağı uzun tartışmalar sonucu belli bir programa bağlandı.

Öncelikli olarak Genel Kurula çağırın ve temel taleplerimizin yer aldığı toplam 3500 el ilanını Aydıntepe İstasyonu, İçmeler İstasyonu, Dearsan Tersanesi önü ve Tuzla Gemi tersanesi önünde 4 gün boyunca ajitasyonlar

eşliğinde dağıttık. Toplam 300 adet çağrı afişini tersaneler çevresine astık. 30 ozalit çıktıyı yine tersaneler bölgesine astık. Kapağından **"Gücümüz birliğimizden gelir! Tersane İşçileri Birliği Derneği Birinci Olağan Genel Kurul'unda buluşalım!"** şiarıyla çağrı yapan Tersane İşçileri Bülteni'nden 2500'ünü Aydıntepe İstasyon, İçmeler İstasyon, Dearsan ve Sedef Tersanesi önünde dağıttık. Ayrıca 300 davetiyeyi tersane işçilerine ve sendikalara ulaştırdık. Yanısıra işçilerin oturduğu evlerde toplantılar yaparak genel kurulun mantığını anlattık, kurula çağrı yaptık.

Tersane İşçileri Birliği

GOP işçileri buluşuyor!

Gaziosmanpaşa'da yaklaşık 2 aydır sürdürdüğümüz **"GOP İşçileri Buluşuyor"** başlıklı kampanyamızı 25 Şubat'ta gerçekleştireceğimiz etkinlikle sonlandıracağız. Kampanyamız çerçevesinde bölgemizdeki tüm emekçilere mücadele çağrısı yapıyoruz.

Diğer yandan emekçileri bir mücadele programı etrafında buluşturabilecek tartışma zeminleri yaratmaya çalışıyoruz. Bu doğrultuda **"işçi buluşmaları"** gerçekleştiriyoruz. Bu buluşmalarda yalnızca tartışmalar yürütmüyoruz, aynı zamanda bölgedeki emekçilerin yaşadığı sorunlara müdahale etmeyi hedefliyoruz.

Bu açıdan bir takım olumlu adımlar attık, kısmi başarılar elde ettik.

Kampanya çerçevesinde **"Emekçi Kadın Buluşmaları"**, **"Fabrika buluşmaları"** ve **"Mahalli buluşmalar"** gerçekleştirdik. Bölgede GOP İşçi Platformu imzalı örgütlenme çağrısı yaptığımız yüzlerce afiş Elma Bahçesi, Gazi Mahallesi, Alibeyköy, Gaziosmanpaşa, Bereç, Rami çevresine yaygınlaştırdık. Ayrıca Karadeniz Mahallesi'nde **"Çeteleşmeye, faşizme, yozlaşmaya izin vermeyeceğiz!"** başlıklı afişleri yaygın olarak yaptık.

Bu çalışmalarla ortaya çıkan birikimi 25 Şubat'ta gerçekleştireceğimiz **"GOP İşçileri Buluşuyor!"** etkinliği ile pekiştirmeyi amaçlıyoruz. Etkinlik davetiyelerimizi fabrika önlerinde, emekçi semtlerinde kapı kapı dolaşarak emekçilere ulaştırıyoruz.

GOP İşçi Platformu

ÇAM-DER’de birinci yıl etkinliği

Çamlıkule Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği’nin birinci yıl etkinliği 130 kişilik katılımı ile gerçekleşti.

Etkinlik hazırlıkları kapsamında mahallede 1000 kadar el ilanı ve 500 afiş kullandık. Hazırladığımız 300 davetiye ve biletlerimizi kapı kapı dolaşarak mahalle halkına ulaştırdık.

Derneğimizin çalışmalarını anlatarak açılış etkinliğimize çağrıda bulunduk ve semt halkından oldukça olumlu tepkiler aldık.

18 Şubat günü etkinliğimizin başlamasına bir saat kala dernek binamızın önünde toplanarak davul-zurna eşliğinde halaylar çektik. Halayların ardından etkinliğe geçildi. Etkinliğimiz bugüne kadar işçi sınıfının haklı davası uğrunda şehit düşmüş bütün devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından Dernek Yönetim Kurulu üyemiz Handan ana bir açılış konuşması yaparak, derneğimizin bugüne kadar düzenlediği etkinliklerden ve çalışmalardan bahsetti.

Ardından derneğimizin bağlama hocası bir müzik dinletisi gerçekleştirdi. Etkinlik derneğimizin yönetim kurulu üyesi, tekstil işçisi bir bayan arkadaşımızın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili yaptığı konuşma ile sürdü. Kadınların fabrikalarda ağır yaşam koşullarında çalıştıkları, eve gittiklerinde ev işleriyle ve çocuk bakımıyla ilgilenmek zorunda kaldıkları, patronlar tarafından ucuz işgücü olarak kullanıldıkları ve kriz dönemlerinde işten ilk çıkarılanların kadınlar olduğu vurgulandı. “*Biz emekçi kadınlar çalıştığımız yerlerde ve mahallelerde kreş, emzirme odalarının kurulmasını ve 8 Mart’ın ücretli izin günü kabul edilmesini istiyoruz. (...) Kadınlar ve erkekler olarak yaşadığımız bütün toplumsal sorunlar var olan kapitalist sistemden kaynaklanıyor; bu nedenle sorunların çözümü de ancak bu sistemi yıkıp yerine sınıfsız, sömürsüz, yaşanası bir dünyanın kurulması ile mümkün olur*” şeklindeki konuşma kadın-erkek birlikte mücadelenin gerekliliğinin vurgulanması ve 11 Mart’ta gerçekleştirilecek olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü eyleminin çağrısı ile son buldu.

Konuşmanın ardından Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu, sermaye devleti tarafından katledilen Mustafa Suphi ve yoldaşlarını anlatan iki kişilik oyunlarını sahneledi.

Etkinliğimiz verilen aradan sonra Bornova Pir Sultan Abdal derneğinin semah gösterimiyle devam etti. Arkasından sözalan derneğimizin gençlik komisyonundan bir liseli arkadaşımız, gençliğin bu sistem tarafından uyuşturucuya, yozlaşmaya itildiğini, eğitimin paralı hale getirildiğini belirtti ve buna karşı gençlik komisyonunun nasıl bir mücadele verdiğini anlattı.

Konuşmayı gençlik komisyonunun hazırladığı, dernek çalışmalarımızı ve GSS’yi işleyen bir oyun izledi. Son olarak Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi’nden Kavel müzik grubu türkü ve marşlarıyla bize destek verdiler. Etkinliğimiz halaylarla ve Bize Ölüm Yok marşıyla son buldu.

ÇAM-DER çalışanları

Mersin’de tutuklu öğrenciler mahkemeye çıktı

Mersin’de 19-20 Aralık’ta gerçekleşen faşist saldırıyı protesto ettiği için tutuklanan üniversite öğrencilerinin duruşması 20 Şubat günü yapıldı. Sabah saat 09.00’den itibaren Mersin Adliyesi önünde toplanan üniversite öğrencileri ve demokratik kitle örgütleri akşam saatlerine kadar Adliye önünde idiler. Halaylar, marşlar ve sloganlarla saat 19:30’a kadar arkadaşlarına destek verdiler.

Mahkemenin ardından öğrencilerin avukatları basın açıklaması yaparak kamuoyunu bilgilendirdi. Tutuklu 13 öğrencinin 3’ünün serbest bırakıldığını, diğer 10 öğrencinin tutukluluk hallerinin devamına karar verildiğini açıkladı. Sonraki mahkemenin 15 Mart’ta yapılacağı bildirildi. Açıklamanın ardından kitle Adliye’den Taşbina önüne yürüme kararı aldı. Polisin slogsız yürütme dayatmasına tok bir yanıt verilemedi ancak kitle ıslıklar ve alkışlar eşliğinde yürüyüşe başladı. Yürüyüş sırasında kitleyi taciz eden polis kameramanı cezalandırıldı. Taşbina önünde basın metni okundu ve sıklıkla “Tutuklular serbest bırakılsın!”, “Eğitim hakkımız engellenemez!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları atıldı. Çukurova Üniversitesi öğrencileri de eyleme katılarak destek verdiler.

Ekim Gençliği/Adana

Fabrika dağıtımlarından...

Yıllık zamların yaklaşmasıyla birlikte **Anadolu Yakası İşçi Platformu** olarak Kartal’da önceden belirlediğimiz işletmelere yönelik bildiriler hazırladık. İlk dağıtımımızı **Adel Kalemcilik**’e yaptık. Adel Kalemcilik’te imzalanan sözleşmeye göre, ilk altı ay için %4, 2. altı ay için ise enflasyon oranında zam verilmişti. Dayatılan sefalet zammını ele alan ve bu dayatmaya karşı işyeri komitelerinde örgütlenmeye, sendikalarda söz sahibi olmaya çağrı yapan bildirilerimizi dağıttık.

İkinci dağıtımı ise metal fabrikası **Aldem**’e yaptık. Bu fabrikaya yaptığımız dağıtımda da sefalet ücretine karşı işyeri komitelerini kurma ve sendikalarda örgütlenme çağrısı yaptık. Kapitalist patron dağıtımı engellemeye çalıştı ve arkadaşımızı tehdit etti. Aldem patronu ile yapılan tartışma sırasında bir grup işçi engellemelere rağmen bildirileri alıp okumaya başladı. Dağıtımı son işçi çıkana kadar sürdürdük.

Son belirlediğimiz işletme ise **Silvan AŞ** metal fabrikasıydı. Burada da Şubat zamlarına ve örgütsüzlüğe vurgu yapan ve yine işyeri komitelerinde ve sendikalarda örgütlenmeye çağrı yapan bildiriler dağıttık. Dağıtım esnasında bir grup işçi ile çeşitli konularda sohbet ettik. İşçiler, tekrar görüşmek istediklerini ve örgütlenme gerekliliğini ifade ettiler. Farklı gündemle düzenli olarak seslendiğimiz bu işletmelere kendi özgün sorunlarına dayalı metaryallerle seslendiğimizde, işçilerden aldığımız tepkiler daha olumlu olmaktadır. Bunu bu üç fabrikaya yaptığımız dağıtımlarda bir kez daha görmüş olduk.

Yıllık zamlara yönelik müdahalemizin ardından **Anadolu Yakası İşçi Bülteni**’nin Şubat sayısını bölgemizde birçok fabrikaya ulaştırdık. Kartal Sanayi’de kurulu ABB, Kartal Belediyesi, Adel, Modital, Euronoks, Aldağ, Yakacık Klinger, Silvan AŞ ve Mimaysan’a yaklaşık 750 adet bülteni ulaştırdık.

Anadolu Yakası İşçi Platformu

Adana Eğitim-Sen: “Ayrım istemiyoruz!”

Uzman öğretmen, başöğretmen vb. ayrımlarla eğitim emekçilerini bölen “kariyer sınavı”na karşı Adana Eğitim-Sen Şubesi 17 Şubat günü bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşün ardından başkanlığa faks çekildi.

Saat 12.00’de Eğitim-Sen Şubesi önünde toplanan emekçiler sendikaların pankartı ve flamalarını taşıyarak Merkez Postane’ye kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca “Okulda ayrım istemiyoruz!”, “Çetelere değil eğitime bütçe!”, “Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!”, “Parasız eğitim, parasız sağlık!” sloganları atıldı. Merkez Postane önünde açıklamayı Şube Başkanı Güven Boğa yaptı.

Boğa şunları söyledi: “*Öğretmenlere uzman ve başöğretmen ünvanının verilmesini öngören Kariyer Basamaklarında Yükselme Sınavı sonucuna göre 92 bin 382 uzman, 338 başöğretmen belirlendi. Sınav sonrasında uzman öğretmenlerin maaşında 80, başöğretmenlerin maaşlarında ise 160 YTL artış sağlandı. Eğitim-Sen bu düzenlemenin öğretmenlik mesleği, eğitim bilimi ve örgütlenme kültürü ile bağdaşmadığını düşünmektedir. Kariyer sınavı herşeyden önce, çalışma barışını bozan, öğretmenler arasındaki mesleki dayanışmayı ortadan kaldıran, eğitim emekçileri arasında rekabeti artırarak, aralarındaki güven ilişkisini zedeleyecek özellikler içermektedir. Ayrıca öğretmenler arasında hiyerarşi yaratmak, aynı işi yapana farklı ücret politikası uygulamak, ‘eşit işe eşit ücret’ ilkesini ortadan kaldırmaktadır.*”

Basın metninin okunmasının ardından başkanlığa kariyer sınavını protesto eden faksler çekildi. Eyleme yaklaşık 50 eğitim emekçisi katıldı. Eylemde Kamu Emekçileri Bülteni’nin dağıtımı yapıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Dünyanın tüm dillerini konuşuyoruz...

100. sayımızla sesimizi daha da yükseltiyoruz

100. sayımızı, sesimizi daha da yükseltmenin, soluğumuzu güçlendirmenin, geçmiş birikimimize dayanarak somut başarıları arttırmanın vesilesi haline getiriyoruz.

10 yılı aşkın bir süredir gençlik alanında sürekli bir faaliyetin taşıyıcısı olan Ekim Gençliği’nin 100. sayısı vesilesiyle başlattığımız kampanyamızı Ankara’da da güçlü bir çalışmaya konu ediyoruz. Yayınımızı okullarda ve militan satışlarla mümkün olan en geniş gençlik kesimine ulaştırmaya başladık. Okulların yeni açılmış olması nedeniyle daha güçlü bir müdahaleyi gerçekleştirme kararlılığındayız. Yayınımızın ulaştığı satış rakamlarına da bu kararlılığın sonuçları yansıyor.

100. sayının kendi güç ve olanaklarımızı aşan bir dağıtım konu edilmesinin dışında mevcut materyallerimizin kullanımı ile de çalışmamızı güçlendiriyoruz. Tek başına yayınınızın 100. sayısına ulaşmasının başarısını değil, yayın çizgimizin ve arkasındaki devrimci siyasal çizgimizin döneme güçlü bir yaklaşım sunan şiarını, politikasını da tanıtıyoruz.

100. sayımızda şiarlaştırdığımız enternasyonalist çizgimizin güçlü propagandası, önümüzdeki süreçte gerçekleştireceğimiz farklı etkinlik ve çalışmalarla güçlenerek sürecek. Yeni sayımıza ve toplamında yayın faaliyetimize dair tartışmaların gerçekleşeceği yerel okur toplantılarını, “Dünyanın tüm dillerini konuşuyoruz” şiarı ekseninde müdahale edeceğimiz güncel siyasal süreçleri, toplamında çalışmamızı güçlendirecek olan aynı şiarlı etkinliğimizi de böyle değerlendirmek gerekiyor. Bunlardan birisini önümüzdeki hafta sonu (3 Mart Cumartesi) gerçekleştireceğimiz etkinliğimiz oluşturuyor. Geniş

katılımlı ve başarılı bir etkinlik için yoğun bir çaba harcıyoruz.

Susmayan ses, kesilmeyen soluk Ekim Gençliği 100. sayısında!

Ekim Gençliği tam yüz sayıdır kesintisiz yayın faaliyetini sürdürmekte ve devrimci önderlik misyonunu somutlaştırmaktadır. Elbette ki Nazım’ın deyişi ile “yapı türkü söyler gibi yapılmıyor ve yapı yeri bayram yeri değil”. Geride kalan süreçte düzenin azgın saldırıları gerçekleşti, zor dönemin koşulları karşımıza bin türlü şekliyle çıktı ve elbetteki yeri geldiğinde eksikliklerimiz oldu. Fakat sesimiz susmadı, soluğumuz kesilmedi. Çünkü o ses, dövüşerek yazılan, zaferler ve yenilgilerle dolu bir tarihin mirası olarak bizim dilimizde somutlaştı. Çünkü biz o soluğu, hayatın içinde her geçen gün kendisini yeniden üreten onulmaz sınıfsal çelişkilerin ürünü olarak teneffüs ettik. Bugün öne çıkardığımız şiarı da ifadesini bulan sosyalist kimlik kitlelerle buluşarak, somut güç haline gelerek bugünlere taşındı. Bugün 100. sayımızı kutlarken bu başarıyı kutluyoruz.

100. sayımızda sesimizi daha da yükselteceğiz

100. sayımızı, sesimizi daha da yükseltmenin, soluğumuzu güçlendirmenin, geçmiş birikimimize dayanarak somut başarıları arttırmanın vesilesi haline getiriyoruz. Bu aynı zamanda içinde bulunduğumuz siyasal sürecin dayattığı bir görev olarak karşımıza çıkmaktadır. Irak’ta, Afganistan’da, Filistin’de emperyalist işgal ve katliamlar devam ederken “Dünyanın tüm dillerini konuşuyoruz” demek bunu ifade ediyor. Ortadoğu, emperyalistlerin ve işbirlikçilerin kanlı oyun tahtasına çevrilirken bu şiarı yükseltmek bunu ifade ediyor. Sermaye düzeni

derinleşen çelişkileri ile işçi ve emekçilere saldırırken, emperyalist efendileri ile pazarlıkları hızlandırırken bu iddiayı ifade ediyor. Düzen her geçen gün daha da saldırganlaşıyor, kendi gericilik zehrini pompalıyor, toplumun geniş kesimleri çok yönlü bir çürüme ile karşı karşıya bırakıyor. Tüm bu saldırılara karşı kavga alanlarında bulunmak bunu gerektiriyor. Bize düşen elimizdeki bayrağı daha da yükseltmek, geçmişini aşarak geleceği kazanmaktır.

“Sesimizi daha da yükselteceğiz!”, faaliyetimizi daha da güçlendireceğiz. Konuşulmadık tek bir dost, hedef kitlemiz içerisinde yayınınızın ulaşmadığı tek bir kişi kalmayacak. Çalışma ve etkinliklerimize katkı sunabilecek olan herkesten verebildiği kadarını alacak ve herkese bizden alabileceği kadarını vereceğiz. Elbette bu farklı pratik politik yoğunluklarla da ilişkili olarak sürecek. Aynı bakış ile 8 Mart sürecini örgütleyeceğiz, aynı seferberlikle okullarımızda süren faşist saldırganlığa yanıt vereceğiz.

Olanakları güce dönüştürmek yarımı kazanmak için ileri!

100. sayımızdan bir alıntı ile son sözümüzü söylemek istiyoruz: “Elbette verilecek sınavın başarısı da başarısızlığı da tümüyle bize bağlı değil; ama başarısızlık da, zafer de bize maledilecektir. Öyleyse gençlik içerisinde yürüttüğümüz faaliyeti bu sorumluluk duygusuyla örmeli, olanaksızlıkları yenmeliyiz. Güçlerimiz sınırlılığı beklemenin değil, kendimizi aşarak en zor görevlere atılmanın vesilesi olmalıdır. Yaşamımızın temeline oturtmamız gereken davanın bizden beklediği budur; sorumluluk, fedakarlık, şevk ve hırsla devrim için çalışmak...”

Partimiz’in çağrısına yanıtımız açıktır: Gün doğacağı anı bilir, çelik aldığı suyu tanır; Partili mücadelede yerimizi alacağız!”

Ankara Ekim Gençliği

İvme Dergisi’nden “Yetkin Mühendisliğe hayır!” gecesi

Mühendislik, Mimarlık ve Planlamada İvme Dergisi’nin düzenlediği “Yetkin Mühendisliğe hayır!” gecesi 17 Şubat günü 19.30’da Semiramis Düğün Salonu’nda gerçekleşti.

150 kişinin katıldığı etkinlik Mustafa Aral’ın açılış konuşmasıyla başladı. Aral, Yetkin Mühendislik uygulamasının niçin gündemde olduğunu anlattı ve TMMOB içindeki tartışmalara değindi. TMMOB içinde Yetkin Mühendislik karşıtı düşüncelere tahammülsüzlük olduğunu söyleyen Aral, Danışma Kurulları’nın kaldırılmasının, uygulamaya karşı olan öğrenci komisyonlarının dağıtılmasının, üye ve öğrenci üyelere genel kurullarda söz verilmemesinin benzer kaygıların ürünü olduğunu belirtti.

TMMOB öğrenci üyelerinin çağrıcısı olduğu sempozyumun duyurusunun da yapıldığı etkinlik, Grup İvme ve Grup Yorum’un parçalarıyla sona erdi.

Toplumcu Mühendislik Mimarlık Öğrencileri

“Dünyanın Bütün Dillerini Konuşuyoruz!”

Ekim Gençliği’nin 100. sayısı vesilesiyle düzenlediğimiz “Dünyanın Bütün Dillerini Konuşuyoruz!” kampanyamız kapsamında faaliyetlerimiz devam ediyor.

Kampanya afişlerimizin çıkmasıyla birlikte İTÜ ve YTÜ girişlerine ve öğrencilerin yoğun olarak kullandıkları güzergâhlara afişlerimizi yoğun bir şekilde yaptık.

Ayrıca militan dergi satışlarımıza da devam ettik. Dergi satışları sırasında bir yandan da kampanya bildirilerimizi dağıttık.

16 Şubat günü afişlerimizi Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi önüne ve çevresine yaygın bir şekilde yaptık.

Öğleden sonra ise dergilerimizle ve bildirilerimizle Kadıköy’deydik. Yaklaşık bir saat süren bildiri dağıtımı ve dergi satışı boyunca birçok öğrenciyle sohbet etme imkanı yakaladık. Ekim Gençliği’ni anlattık.

Kampanya faaliyetimizi yaygınlaştırarak sürdüreceğiz.

İstanbul Ekim Gençliği

Adana’da Ekim Gençliği satışı

Ekim Gençliği’nin 100. sayısı vesilesiyle planladığımız kampanyamızı, 17 Şubat Cumartesi günü, Adana’nın çarşı merkezinde bulunan İnönü Parkı’nda gerçekleştirdiğimiz 100. sayımızın satışıyla başlattık.

Yaklaşık birbuçuk saat süren satış boyunca devrimin ve sosyalizmin genç sesi Ekim Gençliği’ni gençliğe ve emekçi kitlelere tanıtmaya çalıştık. Yaptığımız ajitasyon konuşmalarında emperyalist işgale, estirilen faşist/şoven dalgaya karşı mücadele çağrısı yaptık. Halkların kardeşliğine vurgu yaptık. Gençliği eğitimin ticarileşmesi ve geleceksizliğe karşı mücadelenin dilini konuşmaya çağırdık.

Adana Ekim Gençliği

Sempozyuma hazırlık...

“GATS, AB uyum sürecinde meslekler nereye?”

13-14 Nisan tarihleri arasında YTÜ’de gerçekleştirilecek olan **“GATS, AB uyum sürecinde meslekler nereye?”** konulu sempozyumun tanıtım toplantısı 17 Şubat günü Mimarlar Odası İstanbul Büyükkent Şubesi Dış Karakol binasında yapıldı. Mimarlar Odası İstanbul Büyükkent Şubesi Öğrenci Komisyonu’nun çağrısıyla biraraya gelen komisyonlar, kulüpler ve örgütlenmeler kendi gelecekleriyle ilgili konularda söz sahibi olmak istediklerini ifade ettiler.

Sempozyum çalışması yeni dönemin açılmasıyla beraber üniversitelerde başlayacak.

Sempozyumun tanıtımının yapıldığı açıklamada; ‘95 yılında imzalanan GATS anlaşması ve AB uyum süreci gereği, mesleklerin yeniden yapılandırılmasının öngörüldüğü ifade edildi. Bu çerçevede meclisten çıkarılan kararlar doğrultusunda oluşturulan yönetmeliklere bakıldığında, mesleklerin tümüyle sermayenin denetimine bırakıldığı ifade edildi. Birçok kamusal alanda olduğu gibi tekelleşme ve tasfiyenin gerçekleştirilmeye çalışıldığı dile getirildi.

Mimarlar Odası İstanbul Büyükkent Şubesi Öğrenci Komisyonu, Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi Öğrenci Komisyonu, Çevre Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi Öğrenci

Komisyonu, Makina Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi Öğrenci Komisyonu, Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi Öğrenci Komisyonu, Toplumcu Mühendislik Mimarlık Öğrencileri, Çağdaş Genç Avukatlar, Tıp Öğrencileri Kolu olarak, yaşanan sorunları meslek gruplarının öznel durumlarını da ortaya koyarak tartışabilmek ve ortak çözüm üretmek için biraraya gelindiği ifade edildi.

Sempozyumu birlikte örgütleme çağrısının yapıldığı açıklamada şunlar söylendi:

“Çağrımız benzer dönüşümleri yaşayanlara; dört yıllık lisans eğitimi ve bu dönem içinde yaptığı stajları hiçe sayılan, tüm bu uygulamaların sonucunda işsizlikle karşı karşıya kalacak olan herkesedir! Sorunlarımıza çözüm arayacağımız bir platformu

birlikte oluşturmak için, alanlarında benzer dönüşümleri yaşayan herkesi birlikte hareket etmeye, bu yönde 13-14 Nisan tarihlerinde Yıldız Teknik Üniversitesi’nde gerçekleştireceğimiz ‘GATS ve AB Uyum Sürecinde Meslekler Nereye’ konulu sempozyumu birlikte örgütlemeye çağırıyoruz!

Sempozyum 2 gün olarak kurgulanmış; program, öğrencilerin de sunum yapabilmelerine imkân verecek şekilde oluşturulmuştur. Sunumlar sonrasında, mümkün olan en geniş katılımı bir forum düzenlenerek açık bir tartışma ortamı yaratılacaktır.

Bizim açımızdan sempozyum, öncesiyle sonrasıyla kurgulanmış, hedefli bir çalışmaya konu edilmek ihtiyacı taşımaktadır. Ortak çalışmayı da besleyecek olan yerel çalışmalar; öncelikle yerel toplantılar ile her alanın kendi içinde tartışmalar yapabilmemesinin, bunun sonucunda da ikinci gün yapılacak foruma somut talepler sunabilmesinin önünü açacaktır.

Bu yüzden çıkarılacak ortak afiş, bildiri, broşür gibi araçların kullanımı kadar, her alanın yaşadığı dönüşümü anlatacak ayrı bir çalışma olması kurgulanmaktadır.

Özet olarak yapılması amaçlanan:

- * Çalışmayı dönüşümlerin yaşandığı tüm alanlara yaymak,
- * Hazırlanan ortak afiş, bildiri, broşür gibi araçlarla dönüşümlerin genel kapsamını anlatmak,
- * Dönüşümlerin her alanda farklı yansımaları olduğundan, örgütlerin kendi somut sorunlarıyla ilgili yerel çalışmalarını yapması,
- * Konuyu üniversitelerde geniş katılımlı toplantılara konu edebilmek,
- * Sempozyumu, sonrasına bir şeyler bırakma hedefiyle örgütlemektir.”

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Genç”liğe ve gerçeklere bakış!

İzmir 14 Şubat’ta, her hafta kanal D ekranlarında yayımlanan “Genç Bakış” adlı programa ev sahipliği yaptı. Gençlerin sesini ekran aracılığıyla kitlelere taşıma iddiası taşıyan program, *“Üniversite nedir? Üniversiteler nereye gidiyor ve üniversiteler ülkenin kalkınmasında lokomotif görevi üstlenebilirler mi?”* başlığını taşıyordu. Konuk olarak ODTÜ, Harran, Dokuz Eylül, Anadolu ve Koç üniversitelerinin rektörleri programa katıldılar.

Bizler de “sesimizi duyarmak” amacıyla gece saat 00.30’da içeri girmek istedik. Ancak “gençliğin sesi”ni duyurduğunu iddia eden programcılar bizim gelişimizden rahatsız olmuştu, içeri girişimiz yoğun “güvenlik” önlemleri arasında gerçekleşti. Keyfi olarak bizi içeri almama çabaları sergilendi.

Programın akışı içinde bu kadar yoğun “güvenlik” önlemi almalarının nedeni ortaya çıktı. Zira ilerleyen saatlerde program, rektörlerin üniversitelerinin reklamlarını yaptıkları bir platforma dönüştürülmeye çalışıldı. Ancak programa katılan öğrencilerin müdahalesi sonucu konunun akışı değiştirildi. Üniversitelerin ticarileştirilmesine,

üniversitelerden mezun olan diplomalı işsizler ordusuna, üniversitelerin bilim üretmekten uzak anti-demokratik işleyişine, son dönemde tüm üniversitelerde baş gösteren faşist baskı ve saldırılara vurgu yapıldı.

Özellikle 9 Eylül Üniversitesi öğrencileri, son dönemde uygulanan sindirme ve baskı politikalarının uygulayıcısı Rektör Emin Alıcı’nın yalanlarını ortaya serdiler. Eğitim ve İktisat Fakültesi öğrencilerinin okullarına girişlerinin engellendiği, Profesör İzge Günel’in emekçi sağlıkçıların işten atılmasını engellemeye kalkıştığı için Alıcı tarafından bizzat görevinden alındığı, keyfi nedenlere açılan soruşturmalar teşhir edildi. Ege Üniversitesi’nden bir arkadaşımızın polis tarafından katledilen Ali Serkan Eroğlu’nu hatırlatması, asıl soruşturmanın kimlere açılması gerektiğini vurgulaması “demokrasi” ve “can güvenliğimiz” için kamera ve turnike sistemini getirenlerin savunduklarını boşa düşüren söylemler oldu.

Rektörler konuşmaya fırsat bulabildiklerinde devletin üniversitelere gerekli kaynağı ayırmadığını, üniversitelerin piyasanın ihtiyaç

duyduğu kişileri yetiştirdiğini ancak piyasada istihdam edilecek kişiler adına yanlış politikalar üretildiğini, Avrupa üniversitelerine bakarak Türk üniversitelerinde verilen eğitimin nitelikli olduğunu vb. dile getirdiler.

Program boyunca konuşmanın akışını belirleyen ve konu hakimiyetini sağlayan öğrenciler oldular. “Genç Bakış” programını izleyenler, eğitimin tamamen ticarileştirildiğini/paralılaştırıldığını, bu sorunun her geçen gün daha yakıcı hale geldiğini, üniversitelerde “demokrasi”nin olduğunu iddia edenlerin keyfi uygulamalarla hakkını arayanlara baskı uyguladığını görmüş oldular.

Gece 03:30’a doğru biten program sonrası tartışmalar kısmen devam etti. Programda istedikleri gibi konuşacaklarını, reklamlarını yapacaklarını sanan rektörler meydanın boş olmadığını görmüş oldular.

Bizler, Ege ve 9 Eylül Üniversitesi’nden ilerici, devrimci, demokrat öğrenciler olarak mücadeleye devam edeceğimizi, meydanın boş olmadığını, bizleri asla susturamayacaklarını bir kez daha ilan etmiş olduk.

Ekim Gençliği İzmir

Yaşar Büyükanıt'ın ABD gezisi ve bir kez daha ortaya çıkan gerçekler

M. Can Yüce

Önce A. Gül, hemen ardından TC Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt ABD'yi ziyaret etti. Bu resmi ziyaretlerde ABD yöneticileri ve Yahudi lobisinin etkili temsilcileriyle görüşmeler yapıldı. Resmi açıklamalarda bu ziyaretlerin gündeminin, Temsilciler Meclisi'nde gündeme getirilmekte olan Ermeni soykırımıyla ilgili tasarı karşısında ABD yönetimini ve etkili lobileri harekete geçirmek, PKK, Güney Kürdistan ve Kerkük ile ilgili istem ve “duyarlılıkları” iletmek ve diğer bölgesel sorunlardan oluştuğu vurgulandı. Bunlar, TC'nin ABD'den istediği konuların ana başlıkları... Ama nedense ABD'nin TC'den istedikleri ise pek gündeme gelmedi. Bunların da Ortadoğu ve Irak işgali ile ilgi istekler olduğu açıktır. İran'a karşı düşünülen saldırıda TC'den önemli isteklerin olduğu, bu bağlamda birçok diplomatik ziyaretin olduğu bilinmektedir.

General Büyükanıt, ABD gezisi süresince yaptığı basın toplantılarında ve verdiği demeçlerde TC'nin bildik resmi tezlerini bir kez daha net, kesin ve kararlı bir biçimde tekrarladı ve vurguladı. Özellikle Güney Kürdistan'a karşı düşmanca tutumunu gizleme veya diplomatik sözcüklerle ifade etme gereğini duymadı. Egemenler cephesinde Güney'deki hükümetle görüşülebileceği yönünde bir eğilimin belirmeye ve tartışma konusu olmaya başladığı bir dönemde bu düşmanca tutum dikkatlerden kaçmadı. (Daha sonra bu net tutum karşısında hükümetin bu “görüşebiliriz” eğilimini askıya alması, daha da dikkat çekicidir ve gerçek iktidar gücünün kim olduğunun açık işaretidir!) Bunu bir propaganda ve kararlılık gösterisi olarak değerlendirmek yanlış olur, konuyu basite almak anlamına gelir. Oysa bu düşmanca tutumu dillendiren herhangi biri değil, TC'nin gerçek iktidar aygıtının başındaki kişidir; TC'nin resmi Kürdistan politikasını yapan ve yürüten bir aygıttan söz ediyoruz. Güney Kürdistan hükümet yetkilileriyle görüşmeyeceğini, bu yetkililerin beyanlarını düşmanca bulduğunu, PKK'yi desteklediklerini, zaten Güney sınırının PKK'nin kontrolüne verildiğini belirten Büyükanıt, hükümet katında beliren görüşme eğilimine karşı tutumunu, “ben görüşmem, kim görüşürse görüşsün” biçiminde ortaya koydu.

Bu ve diğer konularda AKP hükümeti ile var olan farklılıklarını sergilemekten geri durmayan Büyükanıt, ABD gezisini, aynı zamanda bir “iç politika” platformuna dönüştürdü. “Cumhuriyet'in temel nitelikleri”nin vurgulanması, bunların korunması konusunda “dinamik güçlerden” söz etmesi, AKP hükümetine karşı bir gözdağı olarak yorumlandı.

Bu üst düzeydeki iktidar çekişmelerinin ABD gezisine denk getirilmesi boşuna değildir. Türkiye, yakın gelecekte Cumhurbaşkanlığı ve genel seçimlere sahne olacak... Bu seçimlerin iç dengelerde çok önemli olduğu bilinmektedir. Ordu, Cumhurbaşkanlığını AKP'ye veya istemediği bir kişiye kaptırmak istememektedir. Bundan dolayı AKP ve Erdoğan'a karşı her fırsatta karşıtlığını vurgulama gereğini duymuştur. Bununla birlikte iç politikadaki hesaplaşmalar ve iktidar kavgalarında dış destek, özellikle ABD'nin desteği önemli görülmektedir. İster askeri darbelerde olsun, isterse normal seçimlerde hükümet olmadan önce bu destek mutlaka aranır,

Türkiye, yakın gelecekte Cumhurbaşkanlığı ve genel seçimlere sahne olacak... Bu seçimlerin iç dengelerde çok önemli olduğu bilinmektedir. Ordu, Cumhurbaşkanlığını AKP'ye veya istemediği bir kişiye kaptırmak istememektedir. Bundan dolayı AKP ve Erdoğan'a karşı her fırsatta karşıtlığını vurgulama gereğini duymuştur. Bununla birlikte iç politikadaki hesaplaşmalar ve iktidar kavgalarında dış destek, özellikle ABD'nin desteği önemli görülmektedir.

önceden icazet almanın yolları bulunur. Bu gezinin böyle bir ayağının olduğu kesindir. Büyükanıt, bu gezide sıradan bir asker değil, gerçek iktidar, hesaba katılması gereken temel odak olduğunu, sergilediği tutum ve verdiği “politik mesajlar”la göstermiştir! Bu yönüyle önümüzdeki gün ve aylarda “iç politikanın” daha da ısınacağından, başka kartların devreye sokulacağından kuşku duymamak gerekir. Kaydedilmesi gereken birinci nokta budur!

Ermeni soykırımı tasarısı, elbette prestij ve daha da önemlisi TC'nin üzerinden şekillendiği zemin ve kuruluş özelliklerini tartışma gündeminde tutmasını sağlaması bakımından önemlidir. Bu nedenle bu tasarıya karşı bütün olanaklarını devreye sokmaları şaşırtıcı değildir. Özellikle ABD'nin kendisinden Ortadoğu politikasında önemli destekler istediği bir dönemde bu tasarıya karşı daha kesin ve açık tavır istemektedirler. Ancak bu işin bir boyutudur. Bu gezinin temel gündem maddesi, Kürdistan sorunu konusunda, bu bağlamda Kerkük ve Güney'e ilişkin ABD'den kesin güvenceler almaktır. Hele ABD'nin İran'a saldırı planının gündemde olduğu ve TC'ye de bu saldırıda belli roller vermek istediği bu dönemde TC, anılan güvenceler konusunda kesin ısrarlı görünüyor; dile getirilenler özünde şudur: “Güneyde bir Kürt devletin kurulmasına önayak olmakla bizim için çok temel bir güvenlik sorununu yarattınız. Bu, bizim için stratejik, hatta yaşamsal bir zaafa işaret etmektedir. İran saldırısı, İran'daki Kürtler'in benzer bir süreç içine girmesi bizim varlığımızı büsbütün tehlikeye sokar. Güneydeki devleti, 'bölgesel hükümet' yapılanmasını, federasyon gibi sistemleri kabul etmemiz, sindirmemiz mümkün değildir. Bu konuda güvenlik kaygılarımızı, çok inandırıcı güvencelerle gidermeniz gerekir. Bunun için ilk başta PKK konusunda bize daha geniş bir hareket serbestisini vermeniz gerekir. Ortak askeri operasyon veya bize tek başına operasyon yapma olanağı verilmelidir. Kerkük konusunda da somut adımlar atılmalı, bu yıl gerçekleşecek referandumun önüne de geçilmelidir. Bunlar sağlanırsa, biz de daha rahat sizin isteklerinize 'evet' deme olanağını buluruz.”

Büyükanıt'ın özellikle Güneye karşı düşmanca tutumunu bu gezide açıkça dile getirmesi ile ABD emperyalizminden Kürdistan konusunda istenen

güvenceler arasında doğrudan bir ilişki vardır. TC'nin resmi çizgisinin açıkça vurgulanması ve bunun kararlılıkla, hem de gerçek iktidar odağı tarafından dile getirilmesi, ABD'den istenilen güvenceler konusundaki kararlılığı vurgulamaktadır. ABD, TC ile var olan bağımlılık ilişkilerine önem vermektedir, aralarındaki farklılıklara ve çelişkileri rağmen bu yine böyledir. Bu alanda çelişkileri devam edecek, bu, belli dönemlerde inişli çıkışlı bir seyir de izleyebilecektir. Ama öyle de olsa TC'yi Ortadoğu düzeninde önemli bir “bölgesel ayak” olarak kullanacağından kuşku duymamak gerekir. İlişkilerde bağımlılık temel, çelişkiler ise tali planda varlığını sürdürecektir... Bugün var olan da budur! Açık ki TC'nin ABD ve İsrail karşısında fazla bir hareket özgürlüğü yoktur. Yani stratejik düzlemde bu ekseni terketme olanağı yoktur. Ekonomik, politik, askeri bağımlılık bu ilişkinin stratejik özünü anlatmaktadır. Bu genel doğrudan hareket ederek Kürdistan ve onunla bağlantılı konularda TC'nin ABD ile yaşadığı sorun ve çelişkilerin çok önemsiz olduğu, bu noktalarda kolay, kestirme ve basit bir çözümün olanaklı olduğu sonucu çıkmaz! Bu çelişkilerle birlikte bağımlılık ilişkisi devam edecektir.

ABD, İran saldırısı konusunda TC'den istediği bütün destekleri almış mıdır? Bu konuda da TC önemli bir paradoksla karşı karşıyadır. Destek verse bölge ve Kürdistan sorununda yaşanabilecek gelişmeler, bu saldırının olası etkileri kendisini korkutmaktadır. Ama öte yandan ABD emperyalizminin istediği desteği vermese bu da birçok konuda başına iş açabilecek bir gelişme olur. Hatta korktuğu Kürdistan sorununda daha ürkütücü gelişmelerin bile olabileceğini, yeni “Çuval vakalarının” yaşanabileceğini düşünmekte, bu da kendisini çok korkutmaktadır. Bu noktada tam bir açmaz içindedir. Büyükanıt, “Türkiye tarihinin hiçbir döneminde bu kadar büyük tehlike ve tehditlerle karşı karşıya kalmamıştı” derken, esas olarak bu paradoks eksenindeki gelişmeleri kastediyordu.

Özetlemek gerekirse;

Bir: Büyükanıt'ın ABD gezisi, ABD ile TC arasındaki bağımlılık ilişkisinin paradoksal yanlarını bir kez daha gözler önüne serdi. TC, ABD'nin Ortadoğu stratejisi konusunda bir paradoks içindedir. Bu konuda “ince ayarların” ne kadar işe yarayacağı zamanla görülecektir! TC, İran'a saldırı planında ABD'ye vereceği desteği şimdiden önemli güvencelere bağlamak istemektedir.

İki: Büyükanıt'ın ABD gezisi, bir “iç politika” platformuna dönüştürüldü. Bu noktada Genelkurmay'ın gerçek iktidar gücü olduğu, özellikle Kürdistan sorununda tek belirleyici odak olduğu bir kez daha vurgulanmıştır!

Üç: TC ve onun gerçek iktidar gücü, Kürdistan konusunda resmi inkâr, ret ve imha siyasetini sonuna kadar sürdürme kararında olduğunu, bunun dışındaki eğilimlere de karşı olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Sonuç olarak, emperyalist saldırganlığa, TC'nin sömürgeci politikalarına karşı, emperyalist eksendeki yerel politikalara karşı halkımızı, halklarımızı duyarlı hale getirmek de devrimcilerin güncel görevleri arasındadır.

Yaşamak için zaman da yok!

İnsanca yaşamaya yeterli ücret ve zaman istiyoruz!

Matbaa işçileri konuşuyor...***“Bir dernek çatısı altında birleşmek zorundayız!”***

- Şu anda bütün işyerlerinde olduğu gibi matbaalarda da en önemli gündem Ocak zamları. Çalıştığınız matbaada zamların ne kadar olduğu açıklandı mı?

Serdar: %10 zam vereceklerini söylediler. Bu da yaklaşık 70 milyon falan ediyor.

- Açıklanan bu zam beklentilerinizi karşılıyor mu?

Serdar: Aslında yapılacak zammın en az 200 milyon olması lazım. Neden dersen, ev kirası 450 milyon, bu seneki zamlar olacak 550 milyon. Minibüse zam, şuna zam, buna zam. Ama gel gelelim konu bizim

ücretlere geldiğinde diğer şeylere yapılan zamlar gibi cömert davranmıyorlar.

Sinan: Minibüslere de zam gelmiş. Şimdi bizim oraya gidebilmek için 1.80 YTL veriyorum dolmuşa. Bir hesap yapsan aylık ne kadar olur diye her halde maaşın yarısı yola gider.

- Peki patron %10 zam yapacağını açıkladığında sizin tavrınız ne oldu?

Serdar: Ya kabul etmeyip daha iyi koşullar için direneceksin ya da çıkıp gideceksin. Eğer tek başıyysan yapacak bir şey yok. Ağzını açıp bir şey demeye kalkarsan da bir bakmışsın başına gelmedik kalmamış. Kimsede birlik yok. Ben 9 yıldır burada çalışıyorum, patron daha önce her 6 ayda bir 50 milyon zam yapıyordu. Şimdi ise yıllık yapıyor, başından savıyor bizi.

Sinan: Son iki yıldır yapılan zamlar yıllık olarak yapılıyor.

Yusuf: Patronlar borçlarını var, iş sıkıntılarını var diyor.

Serdar: İş sıkıntısı yaşadığı yok. Makineler çalışıyor, durduğu yok.

Yusuf: Bunları duymaya alıştık artık, her zam döneminde aynı nakarat.

- Genelde zam ayı geldiğinde patronlar böyle söylenmeye başlarlar. Senaryo hazır, hep aynı rolü oynarlar.

Serdar: Senaryo hazır ama bu arada 4 trilyonluk han aldılar. O anda da 15 milyarlık kira alıyor aylık. 7 tane dükkan var. Kiradan bile büyük para kazanıyorlar. Büyük şirketleri var adamların. 4 tane 4 renkli makineleri var, ama sıra bize gelince para yok diyorlar. Oysa ki çok rahat öderler isteseler.

Metin: Patronlar kendi aralarında anlaşmalı. Kimse fazlasını yapmıyor.

Sinan: Matbaalarda, özellikle de sitelerde patronlar hep aynı tavrı takınıyorlar. Bunların kurul toplantıları oluyor 3 ayda bir, hepsi yukarıya çıkıyor, birlikte karar veriyorlar.

- Diğer atölyelerde durum aynı değil mi?

Serdar: Valla patron diyor ki “karşı matbaaya soruyorum iş yok, çoğu yerde de zam bile yapmamışlar” diyor. Benim yaptığım zammı kimse vermez diyor. Ama her patron aynısını söylüyormuş. Sanki ağız birliği yapmışlar da öyle konuşuyorlar.

Sinan: Birbirleriyle diyalog halindeler, aralarında toplantı yapıp ortak tavır belirliyorlar. **Serdar:** Patron bize diyor ki, 600 milyon maaş alıyorsunuz memnun değil misiniz? Rahat çalışıyorsunuz daha ne istiyorsunuz. Ben de dedim ki, insan ev kirasını ödeyemedikten sonra nasıl rahat olabilir ki. İş yerinde rahat olsak ne olacak ki. Evde huzur, cepte para olmadıktan sonra.

Hele bizim patron. Bir gün arkadaşın birisi elli milyon borç istemeye gitti, ama para yok demiş arkadaşına. Tam o sırada kızına sekiz yüz milyon harçlık verdiğini gördüm. Kızı arkadaşlarıyla eğlenmeye gidecekmiş.

- Patronlar düşük ücretlerle de yetinmiyorlar, ikramiye gibi sosyal hakları da gasp ediyorlar.

Sinan: Evet bizim işyerinde de ikramiyeleri kaldırmaya çalışıyorlar.

Yusuf: Geçenlerde bir arkadaşımızın çalıştığı atölyede benzer bir durum yaşandı. İşçilerin ikramiyelerini kaldırmak istemiş patron. Sonra altı işçi, bunlar da hep makinelerin ustaları, bizim ikramiyelerimizi alırsanız elimizden, biz işi bırakırız diyorlar ve patrona karşı tutum alıyorlar.

Serdar: Öyle bir durum ki adam çıkıyor bir gün ikramiyeleri kaldırıyorum diyor. Şimdi ikramiyeleri kaldırdığı zaman zam yapmamış gibi oluyor. Yani herhalükarda adamın kârı oluyor.

- Nereye kadar böyle gidecek arkadaşlar? Artık bir şeyler yapmak gerekiyor mu?

Metin: Birlikte davranacağız da ben güvenmiyorum pek insanlara.

- Bu durum böyle sürüp gidecek mi peki? Her geçen gün ücretlerimiz küçülüyor, haklarımız elimizden alınıyor, r bir şeyler yapmak gerekmiyor mu?

Serdar: Tabii ki bir şeyler yapmalı. Ama birkaç kişiyle bir şey yapamayız. Öyle bir şey olmalı ki patronlar çaresiz kalmalı, ne diyorsak kabul etmeliler.

Sinan: Geçen gün de konuşmuştuk. Hani şimdi burada bir derneğimiz olsa, bütün işçileri temsil edebilse, birlik sağlansa haklarımızı alabiliriz.

Metin: Onun için bütün matbaa işçilerini bir araya getirmek lazım. Dedğin gibi bir dernek olsa, hem oturup sohbet eder hem de sorunlarımızı konuşabiliriz. Böylelikle ortak bir tutum alabiliriz.

(Topkapı İşçi Bülteni’nin Şubat 2007 tarihli sayısından alınmıştır...)

Geçenlerde bir televizyon programında sağlıklı yaşamla ilgili bir tartışma izledim. Diyorlar ki, “insanlar sağlıklı yaşamak için mutlaka sosyal ve kültürel olarak çeşitli aktivitelere katılmak zorundadır. Bu aktiviteler, ruhsal ve fiziksel olarak insan yaşamını olumlu etkileyecek ve daha mutlu bir yaşam sürmesini sağlayacaktır.” Böyle bir aktivitenin içerisinde olabilmek için paranın yanısıra zamana da ihtiyacımız var.

İşten çıktıktan sonra gece yarısı oluyor. Yemek ve uyku için bile yeterli zamanı bulamadığımızı biliyoruz. Hele bir de o gün mesaiye kalmışsak öbür gün yeniden kalkıp işe gitmek tam bir işkenceye dönüşüyor. Ama ne yapabiliriz ki? Mesailere kalmak zorunlu olmasa bile, yaşamımızı sürdürebilmenin tek yolu kuru asgari ücretin dışında biraz daha fazla para kazanabilmektir.

Neyse ki hafta sonu geliyor ve o büyük günü değerlendirmek, yani dinlenmek için fırsat doğuyor. Ama yine birçoğumuz hafta sonları da çalışmak zorunda kalıyoruz. Dolayısıyla kendimize ayırabileceğimiz bir günümüz ne yazık ki olmuyor.

Ne çocuklarımızla ilgilenilebiliyoruz, ne eşimizi alıp bir çay bahçesine gidip şöyle bir sohbet edebiliyoruz. Zaten sinema, tiyatro gibi aktiviteler bizlere çok uzak. Birçoğumuz hayatımızda bir kez olsun sinemaya ya da tiyatroya gitmiş değiliz. En sosyal olduğumuz yer ise mahallede iki pişpirik attığımız bol dumanlı kahveler, ya da “bayanlar için” fırsatını bulurlarsa bir evde bir araya gelip iki börek açıp sohbet edip çay içmek oluyor.

Bizlere dayatılan yaşam şartları ancak bu kadar yaşamamıza, bu kadar sosyal aktiviteye izin veriyor.

Peki bizler neden sosyal faaliyetlere katılamıyoruz? Elbette hepimizin aklına iki şey geliyor: İlk olarak “para mı var bunları yapmaya?”, ikinci olaraksa “çalışmaktan zaman mı kalıyor?” diyoruz.

Evet bunları yapmak için yeterli ücrete ve dahası zamana ihtiyacımız var. Maalesef bunlar da bizde bulunmuyor. Zira çalışma saatlerimiz uzun, ücretlerimiz ise çok düşük. Bu koşullarda çalışma hayatı tüm hayatımızı kaplıyor. Sadece çalışıyoruz ve çalışmak için yaşıyoruz. Çünkü patronlar her dakikamızdan yararlanmak, kârlarına kâr katmak istiyorlar. Biz de onların bu hırslarına engel olacak örgütlü güce sahip olmadığımızdan hayatımızı patronların ellerine bırakıyoruz.

Sağlıklı yaşamayan, sosyal ve kültürel aktivitelere katılmayan bir toplum kendi sorunlarına karşı da olabildiğince duyarsızlaşır ve giderek çalıştığı makinenin bir parçası gibi hisseder. Düzen bizleri sadece fabrikalarımızda köleleştirmekle yetinemez. Bütün yirmi dört saatimizi işgal etmek zorundadır. Böyle yapmadığı takdirde, örneğin belirlenen asgari ücrete (403YTL’ye) karşı çıkacağımızı ve hakkımız olan ücreti almak için mücadele edeceğimizi bilir. Bu da hiç işine gelmez tabii ki. Ya da fabrikalarımızda sendikalaşmak için bir araya geleceğimizi, düşünen ve yargılayan bir sınıf olacağımızı bilir. Bunun için de bedenimizi köleleştirdiği gibi beynimizi de köleleştirmek zorundadır. Bize düşünecek zaman vermemek ve her dakika beynimizi değişik araçlarla “futbol, dizi, magazin vb.” uyuşturmak zorundadır.

Şapkamızı önümüze koyup düşünmenin ve bir araya gelip bu saldırılara karşı çıkmanın zamanı gelmedi mi? Ya iyi bir yaşam için mücadele edeceğiz ya da köle gibi çalışarak yaşayacağız.

(Topkapı İşçi Bülteni’nin Şubat 2007 tarihli sayısından alınmıştır...)

Bir dizi, iki anket...

Haber-Sen 16 Şubat günü yaptığı açıklama ile şiddet kültürünü besleyen, mafyalaşmayı ve çeteleşmeyi özendiren “Kurtlar Vadisi” dizisinin yayından kaldırılmasını yerinde bir karar olarak değerlendirdi.

Basın açıklamasında şovenizmi körükleyen Hürriyet gazetesini de eleştiren Haber-Sen, hassas bir dönemden geçerken dizinin eski ve yeni bölümlerinin şiddet kültürünü ve mafyalaşmayı özendirdiğini, bireyleri çeteleşmeye teşvik ettiğini, etnik çatışma ortamını besleyen bir propaganda yürütüldüğünü dile getirdi. Türk Silahlı Kuvvetleri’nin Irak topraklarına sınır ötesi müdahalesinin propagandasını da üstlenen basın-yayın organlarının Kurtlar Vadisi-Terör dizisinin de yayında kalmasını desteklediklerini vurguladı.

Hürriyet gazetesinin “anket” adı altında açıkça okurları sınır ötesi operasyon konusunda yönlendirdiğini vurgulayan Haber-Sen “Önce okuyun, sonra oy kullanın” diyerek okurların önüne koyduğu metinde, baştan sona tartışmalı bir konuda sınır ötesi operasyonun kaçınılmaz olduğu uzun uzun anlattığını ifade etti.

Yapılan açıklamada şunlar söylendi: “Kurtlar Vadisi-Terör dizisiyle ilgili ankette ise Hürriyet, okurları açıkça yönlendirmeyi hedeflemektedir: ‘Kurtlar Vadisi Engellendi’ başlığına ve ‘Ankete katıl, tepkini göster... Sansür mü, değil mi’ ifadelerine bakılırsa, Hürriyet, anket yapmaktan çok, bir protesto gösterisi örgütlemeye çalışmaktadır.

Hürriyet gazetesinin yöneticilerine, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti’nin Hak ve Sorumluluk Bildirgesini yeniden okumalarını salık veririz... İçeriği bir yana, hangi konuda yapılırsa yapılsın, okuru bu derece etki altında bırakan bir sorgulamaya ‘anket’ denemez.”

Hürriyet gazetesi, Show Tv ve Pana film yöneticilerine seslenen Haber-Sen; “Basın, yayın ve iletişim emekçilerinin örgütlü olduğu Haber-Sen olarak; çocuklarımızın birbirine tehdit oluşturmadığı, kardeşçe, barış içinde yaşadığı bir dünyayı birlikte kurabilmek için, sizleri sorumlu ve duyarlı davranmaya davet ediyoruz.” dedi.

Brötanya’da Dostluk Spor’un dayanışma etkinliği...

“Kapitalist sistemin spor anlayışına karşı!..”

Brötanya St-Brieuc kentinde 1998 tarihinde Dostluk Spor futbol takımı kuruldu. A ve B takımları var. Bu futbol kulübünü işçiler kurdu. Takımda işçilerin çocukları oynuyor. Kuruluşundan bu yana sportif faaliyetini yürütüyor.

Dostluk Spor 18 Şubat günü bir dayanışma etkinliği düzenledi. Program yönetim adına yapılan açılış konuşması ile başladı. Daha sonra Kızıl Bayrak temsilcisi sporun dünyadaki konumu ile ilgili bir konuşma yaptı. Kapitalizmin dünyada ekonomik felaketlerin yanısıra kültürel, sosyal ve siyasal yıkım da yarattığını ifade eden konuşmacı sözlerini şöyle bitirdi:

“Bedensel bir faaliyeti olan spor kapitalist toplumda bambaşka amaçlara hizmet etmektedir. Spor yapmak elbette insanın fiziksel ve zihinsel bakımdan sağlıklı olmasını sağlar. Bu konuda sporu kirli politik amaçları uğruna kullanan sisteme karşı ve sporu, bir kâr makinası gibi tamamen bir endüstri haline getirmiş kapitalist sistemin spor anlayışına karşı çıkmaktan başka bir çözüm yoktur.

“Bu konuda bir örnek vermek istiyorum. Irkçı, saldırgan ve yozlaşmış tribünlere en güzel cevap italyan takımı Livorno’dan ve bu takımın taraftarlarından geldi. Bu takım anti-faşist ve devrimci tavırlarıyla gerçek bir örnek oluşturuyor. 2004 yılında 1. lige çıkarak dikkatleri üzerine çekti ve kirlenmiş ve mafyalaşmış futbola karşı direnişin sembolü oldu. Çünkü her maçı tribünlerde resmen devrimci eylemlere vesile oluyor. Maçlar esnasında Stalin’in doğum gününü kutlamak için pankartlar açılıyor, tribünlerde orak-çekiç bayrakları sallanıyor, Irak’da ölen İtalyan askerleri için bütün ülkede saygı duruşu yapılırken, onlar Irak direnişine selam yolluyorlar.

“Bizler kapitalizmin bize sunduğu yozlaşmış, mafyalaşmış ırkçılık ve şiddet alanları olan bir spora karşı bayrak açmamız artık acil bir durum olmuştur. Spor’da da yeni bir kültür yaratmamız artık devrimci bir görev olarak durmaktadır. Çünkü gençliğin zihninin bulandırılmasının önünde durmak için alternatiflerimizi yaratmamız artık bir gerekliliktir. Gençliği pasifize eden, milliyetçilik hastalığından uzaklaştıran, zihinimizi ve bedenimizi zinde tutan bir spor için el ele!”

Etkinlik Grup Çağlar’ın müzikleriyle devam etti. Daha sonra sanatçı Ali Gül, Lütfü ve Emre Gültekinler sahneye çıktı. Sahneye Grup Çağlar ile konuk sanatçı Yüksel Yıldız çıktı.

Etkinliğe 370 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Brötanya

İHD’den Kuvayi Milliye Derneği’ne suç duyurusu

15 Şubat günü İHD İstanbul Şubesi, Kuvayi Milliye Derneği yöneticileri hakkında suç duyurusunda bulundu. Beyoğlu Adliyesi’nde önce açıklama yapan İHD Şube Başkanı Hürriyet Şener, “İnsan hakları savunucuları açısından bir derneğin kapatılmasını istemek çok doğru gelmemekle birlikte söz konusu derneğin dernek adı altında silahlı örgütlenmeye gittiğini, dernekler kanununun çiğnenerek örgütlenme hakkının kötü amaçla kullanıldığını, bu nedenle derneğin kapatılması gerektiğini düşünüyoruz” dedi.

Basın açıklamasından sonra suç duyurusu yapıldı. Kuvayi Milliye Derneği yöneticileri hakkında Dernekler Kanunu’na muhalefet, halkın bir kısmını diğer kısmına karşı silahlandırarak öldürmeye tahrik etmek, halkı kin ve düşmanlığa tahrik suçu şiddeti özendirmek, meskün mahalde silah bulundurmak ve göstermek, 6136 sayılı yasaya muhalefet ve bir grup insanı fişleyerek hedef haline getirmek suretiyle tehdit etmek, halk arasında infiale neden olmak fiillerinden dolayı soruşturma başlatılması talep edildi.

“Katil ocakları kapatılsın!”

Adana SGD 17 Şubat günü İnönü Parkı’nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, Hrant Dink’in katledilmesi ve artan faşist saldırganlık protesto edildi.

“Katil ocakları kapatılsın/SGD” pankartının açıldığı eylemde okunan basın metninde şunlar söylendi: “Şovenizm zehiri ile halkları birbirine düşürmek isteyenler, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenlere, aydınlara baskıyı, terörü, yasağı getirenler linç sürülerinin, kontrgerillanın birebir örgütlenmesinden sorumludur. Şemdinli olaylarında halk tarafından yakalananların ilk aradığı kişi neden Mehmet Ağar? Bu kişilere kim ‘iyi çocuklar’ dedi? ‘Devlet için kurşun atan da yiyen de şereflidir’ diyen Tansu Çiller değil miydi?...”

“Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Katil ocakları kapatılsın!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganlarının atıldığı eyleme 15 kişi katıldı. Ekim Gençliği’nin de katılarak destek verdiği eylem basın metninin okunmasının ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Sigortasız tek bir işçi kalmayacak!

Sosyal güvenlik sistemi bundan 100 yıl kadar önce sanayinin geliştiği ve işçi hareketinin yaygınlaştığı, güçlendiği Avrupa ülkelerinde ortaya çıkmıştır. Başlangıçta sınırlı alanı kapsayan sigorta kavramının işçi hareketindeki gelişmeye bağlı olarak içeriği gelişmiştir. 1929-33 bunalımı ve sosyalizmin dünya ölçüsünde güçlenmesi kapitalistleri işçilere daha geniş haklar tanımaya zorlamış ve sosyal güvenlik 20. yüzyılın ortalarında bugünkü anlamını kazanmıştır. Özellikle ikinci paylaşım savaşı sonrasında sosyalizmin yarattığı basınç ve büyüyen kitle hareketinin yarattığı kazanımlarla sosyal politikalar burjuvazi tarafından kabul edilmek zorunda kalmıştır. Sosyalizmin yenilgi (geçici olduğu kesin olan) yaşadığı 1990'lardan bu yana kapitalistler işçi sınıfının yüzyıllık kazanımlarını budamaya başlamışlar, bir çok hakkımızı gaspetmişlerdir. Bugün gaspedilmek istenen (tersaneler gibi birçok sanayi bölgesinde fiilen gaspedilmiş olan) haklarımızdan bir tanesi de sosyal güvenlik hakkıdır. Sosyal güvenlik sisteminin amacı iş kazaları, meslek hastalıkları, hastalık, ölüm, sakatlık ve başka tehlikeler karşısında kişinin ve ailesinin korunmasıdır.

Bugün tersaneler havzasında iş güvenliği olmadığı işçi sağlığının esamesinin okunmadığı koşullarda çalışıyoruz. Yanısıra bir de sigorta hakkından mahrum bırakılıyor. Peki, tersanelerde durum ne? Resmi rakamlara göre Tuzla tersaneler havzasında çalışan işçinin % 65'i sigorta hakkından mahrum durumda yani sigorta hakkımızdan yararlanamıyoruz. Sigorta hakkından yararlanan işçi kardeşlerimizin sigorta primleri ise gerçek ücret üzerinden değil asgari ücret üzerinden yatırılıyor. Tek sosyal güvencemiz olan sigorta hakkından mahrum bırakılan biz tersane işçileri yaşadığımız iş kazalarında ve cinayetlerinde sağlık imkânlarından yararlanamıyoruz. Gözünü kâr hırsı bürümüş asalak tersane patronları Tuzla tersane havzasını kendileri için bir cennete biz tersane işçileri için bir cehenneme çeviriyorlar. Sosyal sigortalar kanununa göre bir işçi girdiği andan itibaren sigortalı sayılır diyor ama Peki bu asalak patronlar bu kadar pervasız olma cesaretini nereden alıyorlar? Kuşkusuz biz işçilerin dağınıklığından, örgütsüzlüğünden. Hepimiz biliyoruz ki sigorta primlerimiz eksik yatırılıyor, ya da girdi-çıkı yapıyor. Birçoğumuzun da bildiği gibi 10-15-20 gün gibi gün primleri yatırılıyor ve bunun üzerinden bizlerle pazarlık yapılıyor. Sigorta primleri ana firma (tersane) tarafından ödenir, sigorta hakkından yararlanmamız bir yana örgütsüzlüğümüzün bir nedeni de hepimizin bildiği taşeronlaştırmadır. Asıl işveren olan tersaneler işlerini daha ucuza yaptırmak ve biz işçilerin örgütlü gücünü bölmek için taşeronlaştırmayı oldukça yaygın kullanmaktadırlar. Yaşanan birçok sorunda topu taşeronlara atarak işin altından kalkmaktadırlar. Oysa yasa önünde de asıl sorumluluk tersane patronuna aittir. Herşeyi keyfince uygulayan tersane patronları bu sorunun da üstünden atlamaktadır.

Bizler Tuzla tersaneler havzasında mücadele eden sınıf bilinçli işçiler olarak uğruna bedeller ödenmiş ve tek sosyal güvencemiz olan sigorta hakkımıza sahip çıkmak için TİB-DER'in başlatmış olduğu “Sigortasız tek bir işçi kalmayacak!”, “Sigorta primleri ana firma tarafından ödensin!” kampanyasını destekliyoruz.

(Tersane İşçileri Bülteni'nin Şubat sayısından...)

Sigorta hakkı için mücadeleye!

Bizler işçiyiz, iğneden ipliğe herşeyi üreten biziz. Bizim de bir takım yasal haklarımız var. Ama bu haklarımızı merak edip öğrenmediğimiz için patronların her dediğini kabul ediyoruz. Örneğin kıdem veya ihbar tazminatı hakkımızdan vazgeçiyoruz. Haftalık ücretli izin hakkımızdan ya da yıllık izinlerimizden vazgeçiyoruz. Özellikle tersane sektöründe vazgeçtiğimiz bir hakkımız var ki bu birey olarak bizi değil, tüm ailemizi ilgilendiren bir hak. Sigorta hakkımızdır. Mesala biz tersane işçileri arasında yaygın kullanılan bir söz var “sigortan sağlam mı?” Yani bir bakıma sigortanın önemini biliyoruz. Ancak ne hikmetse sigortamız konusunda takipçi olamıyoruz, umursamıyoruz. Ve bu hakkımızı pazarlık konusu yapıyoruz. Taşeronlar ne diyor “sigorta var ama, geldiğin gün kadar, oysa mevzuat öyle değil en azından Pazar günleri işe gelmeyip dinlensen dahi işveren bunu gün olarak ödemek zorunda. Bir diğer hatamız ise sigortalarımızın gerçek ücret üzerinden değil de asgari ücret üzerinden gösterilmesini kabul etmemizdir. Bunun ne gibi farkı var denilebilir. Ya da yevmiye üç-beş YTL fazla olsun da sigortayı boşver denilebilir. Ama şöyle bir düşünmek lazım. Sigortan yatmamış kaza yaptın ne olacak? Hadi patron hastane masrafını karşıladı. Sakat kaldığın anda ne olacak? Ya da eşin, çocuğun hasta oldu. Anan-baban hasta oldu ne olacak? Üç beş YTL fazla yevmiye ne işe yarayacak? O zaman işçi arkadaş işi düşün elindeki tek sosyal güvencendir sigorta.

Bu vahşi sömürü koşullarında ailelerimize bir lokma ekmek götürmek için çalışmıyor muyuz? onlar için değil mi bunca çabamız? Onların iyiliği ve geleceği için bu hakkımıza sahip çıkmalıyız. Açıgözlü patronlara karşı sigorta hakkımız için mücadele edelim.

Madem ki bu yasal olarak hakkımızdır bunun peşini bırakmayalım. O halde örgütlenelim mücadele edelim. 6 ay önce kurulan Tersane İşçileri Birliği Derneği'nin en önemli amaçlarından biri sigortasız çalışmaya son vermektir. Bunun için bir aydır yürütülen “Sigortasız tek bir işçi kalmayacak!” kampanyası çok önemlidir. İşçiler olarak bu kampanyayı destekleyelim çalışmalarına katılalım. Yalnız bu sorun için değil bütün sorunlarımız için gücümüzü dernekte birleştirelim.

Tuzla Gemi'den işçiler
(Tersane İşçileri Bülteni'nin Şubat sayısından...)

Savcı ve yargıçlarımıza açık mektup

BİA- Muhterem savcılarım ve yargıçlarım. Müsaadenizle, bugün size bir ayna tutacağım.

Pankart açıyorlar: **“Hepimiz Samast’ız”**. TCK’nin md.77/1-a bendinde ağırlaştırılmış müebbet hapisle cezalandırılan “İnsanlığa karşı suç”u alenen övüyorlar. Bunun TCK md.215’e göre cezası 2 yıl. **Yargı sessiz.**

İki kişi Iğdır’dan kalkıp İstanbul’a geliyor. Yakalanınca itiraf ettikleri amaç: Hrant’ın cenazesini protesto amacıyla feribot kaçırmak. TCK Md.35’deki “suça teşebbüs” durumu. “Herhangi bir örgüte üye olmadıkları, organize bir eylem planladıkları ve eylemi gerçekleştirmemiş oldukları” için, otobüse bindirilip Iğdır’a uğurlanıyorlar. “Türk’ün Türk’ten başka dostu yoktur” diye bağırır vaziyette (Milliyet online, 13 Şubat 07).

Yargı sessiz.

Neden feribot kaçırmak? Çünkü 27 Ocak’ta bir “Vatansever Türk Fedaisi” Çanakkale’de Sultantepe feribotunu aynı nedenle kaçırdı. İki insanı rehin aldı. “Vatan için yaptım” dedi. Serbest bırakıldı. Henüz hakkında açılan bir dava yok (Milliyet online, 28 Ocak 07).

Mersin’de bir dernek “Türk ana-babadan doğmuş, soyunda dönme olmayan” gençlere Kuran ve tabancaya el bastırarak yemin ettirdi: “Bu uğurda ölmek var, öldürmek var” (Milliyet online, 10 Şubat 07). **Yargı sessiz.**

Ama, Başbakanlık İHDK Yönetmeliği Md.5 tarafından talep edilmiş resmî bir Rapor nedeniyle biz iki profesör Savcılık tarafından hemen mahkemeye verildik. Toplam 5’er yıl istemiyle. Beraat edince bu sefer Ankara Cumhuriyet Başsavcısı temyiz için Yargıtay’a başvurdu. Kararı bekliyoruz.

Arkasından, birtakım insanlar Rapor nedeniyle **bize açıkça** hakaret ettiler. Aşağıda alıntılar yaptığım bu hakaretlere karşı açtığımız davalarda bakınız ne kararlar verdiniz:

1) Aslan Tekin, Yeniçağ: “İhanet şebekelerinin ağaları”, “Bence bu adamlar dövülseydi milletin içi soğurdu. Sevr’ciler tekme tokadı hak etmişlerdi”. “Bölücü, ihanetçi, yalakalar”. “Rapor denen paçavrayı **yırtma hakkı**”. Karar: **“Davanın reddine...”**. Gerekçe: “Kendisi şiddetli eleştiri yapan bir kişi veya kurum, zora başvurulmadığı sürece aynı şiddette ve daha şiddetli eleştirilere katlanmak zorundadır”.

2) Türkiye Kamu-Sen Gn. Bşk. Bircan Akyıldız: “Toprağın bedeli kandır, gerekirse dökülür”. Karar: **“Davanın reddine...”**. Gerekçe: “Davacılar, hazırladıkları Rapordaki görüşlerinin kamuoyunda sert olarak eleştirilmesine katlanmak zorundadırlar”.

3) Kemal Yavuz, Akşam gazetesi: “Bir

avuç zibidi”. “Ekmek yediğin kapıya ihanet etme, sonra **nimet** çarpar”. Karar: **“Davanın reddine....”**. Gerekçe: “Zibidi kelimesi TDK sözlüğünde yersiz ve zamansız davranışları olan kimse olarak açıklanmıştır. Bu Rapor’a imza atılması yersiz ve zamansız olarak nitelenmektedir. Rapor hakkında kamu davası da açılmıştır”.

4) N. K. Zeybek: “Hainler korkak olur derler; peki bunlar niye bu kadar atak?”. “Siz o uydurma azınlıklarınızı alın da gidin **Avrupanıza** sokun”. Karar: **“Davanın reddine...”**. Gerekçe: “Daha önce belli bir kesim tarafından dile getirilen bu görüşler(in) bu defa Raporlarda yer alması nedeniyle sert eleştirilere tabi tutulması da doğaldır”.

5) Özcan Yeniçeri, Yeniçağ: “Tamamen dışarıdan beslenen ve yabancıların Türkiye üzerindeki emellerinin aracı olarak hareket eden bu örgütlü azınlık unsurlar, bu gürül”. “Örgütlü entelektüel çete, şer ittifakı”. Karar: **“Davanın reddine...”**. Gerekçe: “Yazı, eleştiri özgürlüğü çerçevesindedir”.

6) Milletvekili Süleyman Sarıbaş: “Bu kepezelik raporunu hazırlayan entel devşirme takımı zehirli salyalarını akıtmayı başardılar”. “Millet bunları tükürüğüyle boğar”. “Azınlık arayanlar, analarına, babalarının kim olduğunu bir kez **daha sorsunlar**”. Yargıtay kararı: Mahkemenin verdiği tazminat **kararı** yersizdir. Gerekçe hâlâ yazılmadı. Merakla bekliyoruz.

7) Sırrı Yüksel Cebeci: “Bunlara Türkiyeli demek, Türkiyeli yılanlara, kurbağalara ve çakallara **haksızlık oluyor**”. Karar: **“Davanın reddine...”**. Gerekçe: “Raporun hazırlanmasında görev alan kişiler, yazılacak eleştirilere de katlanmak zorundadır”.

8) Selcan Taşçı: “Şu toprağa küfrederek basan var. Hain desen, işbirlikçi desen var. Köpek gibi, bir **kemikle** susan var”. Karar: **“Davanın reddine...”**. Gerekçe: “Kamuoyunu bilgilendirmek amacıyla sert sayılacak nitelikte yazıda kamu yararı bulunmaktadır”. (Yargıtay da onayladı).

Muhterem Savcılarım ve Yargıçlarım. Tablo şudur: Yargımız, bu terör eylemlerini ve hakaretleri yapanlara **karşı** son derece demokrat, bilimsel rapor yazanlara karşı son derece katı bir tavır içindedir.

Bu tavır, ikili bir “ulusal sorumluluk”a denk düşüyor: 1) Kaba kuvvet sahiplerini gittikçe cesaretlendiriyor; 2) Fikir sahiplerinin içteki adalete güveni sarsıldığı için Strasbourg’daki **uluslararası mahkemeyi Egemen TC’nin Temyiz Mercii** haline getiriyor.

Bu aynayı tutmak benim ulusal görevim idi; yaptım. Karar yüce mahkemenindir.

Baskın Oran
(Agos, 20 Şubat 2007)

Soğuk savaş değil ama

Putin’in Münih konuşmasını yorumlama çabaları devam ediyor. Gündemde bir **“Soğuk Savaş”** yok, ama çok daha karmaşık, tehlikeli bir süreç başladı. Putin’in konuşması işte bu, şimdilik daha iyi bir betimleme bulana kadar, **“çok kutuplu dengesizlik”** diyebileceğimiz sürecin dışavurumu.

Çok kutuplu dengesizlik

“Soğuk Savaş”’in ardından, ABD’nin **“Yeni Dünya Düzeni”**, **“tarihin sonu”**, **“Küreselleşme”**, en son aşamasında da **“Büyük Ortadoğu Projesi”** adı altında gerçekleştirmeye çalıştığı tek **“kutuplu dünya”** projesi, hemen her düzeyde karşılaştığı engellere takıldı. **Bush** döneminde bu projeyi askeri üstünlüğe dayanarak ilerletme çabaları, daha önce de işaret ettiğimiz gibi, ABD hegemonyasındaki gerilemeyi daha da hızlandırdı.

Bu sırada, Irak savaşıyla birlikte ABD-Avrupa çatlağının genişlemeye başlaması, Çin ve Hindistan’ın ekonomik, giderek siyasi birer güç olarak yükselmesi, Rusya’nın KGB/Putin yönetimi altında, enerji piyasalarının da yardımıyla toparlanması; Brezilya, Güney Afrika, hatta İran gibi güçlerin dünya ekonomik ve siyasi dinamikleri üzerinde etkili olmaya başlamaları hep **“çok kutuplu bir düzenin”** doğmakta olduğunu gösteriyordu. Ancak ekonomik, özellikle askeri etkenler bize bunun çok dengesiz bir düzen olacağını düşündürüyor.

ABD hala dünyanın toplam çıktısının yaklaşık yüzde 30’unu üretiyor, son yıllarda ekonomik büyümesini finanse ederken devasa cari açık ve bütçe açığı, astronomik iç ve dış borç yarattı. Öyle ki, ABD ekonomisinin riskleri dünya ekonomisinin riskleri haline geldi. Bu nedenle ABD hegemonyasının en önemli ayağı, doların uluslararası konumu tartışılıyor. ABD savunma bütçesi, dünyanın geri kalan tüm ülkelerinin savunma bütçelerinin toplamından daha büyük. ABD’den başka hiçbir ülkenin dünya üzerine yayılmış bir üsler zinciri yok. ABD hegemonyası hızla geriliyor, ama ortada bir *“hegemonya transferine”* konu olacak ya da bir kalıcı denge kurabilecek yeni bir güç yok!

Bu dengesizlik enerjisini, bir taraftan, diğer güçlerin ABD karşısında karmaşık, sürekli değişen ittifaklar, **bloklar oluşturma çabasıyla**, ABD’nin bu **bloklaşmaları engelleme, ittifakları bozma** girişimleri arasındaki çelişkilerden alacak. Aslında iki düzey çelişki söz konusu: Biri blok oluşturmaya çalışanların küresel ve yerel, **ulusal** çıkarları arasındaki çelişkiler. İkincisi de ABD’nin bu ülkelere ve ittifak süreçlerine müdahale ederken harekete geçireceği çelişkiler. Bu, iki kutuplu, nükleer denge ve karşılıklı *“anlayış”* üzerinde yaşayan *“Soğuk Savaş”* düzeninden çok daha karmaşık, tehlikeli bir şekillenme.

Kilit ülke olarak Rusya

Putin’in konuşmasını, bu resmin içine, Rusya’nın ekonomik (enerji dahil), askeri kapasitelerini de düşünerek, yerleştirmeye başlayınca ortaya ilginç bir görüntü çıkıyor. Rusya, askeri gücüne, enerji kaynaklarına rağmen, ekonomisi, bir hegemonya adayını taşıyacak büyüklükte *“ekonomik-artık”* yaratma kapasitesinden, demografik dinamikten yoksun. Buna karşılık Avrupa’nın ve Çin, Hindistan gibi hızla yükselmekte olan güçlerin **bu aşamada** ABD’yle bırakın dengeleme yarışına, polemiğe girmeye bile niyetleri olmadıkları görülüyor.

Halbuki, Avrupa’yla (özellikle Almanya yoluyla) ekonomik ve enerji bağları güçlü, Çin ile ekonomik, teknolojik bağların yanısıra enerji bağlantıları ve **Şangay İşbirliği Örgütü** (ŞİÖ) kapsamında stratejik ilişkileri geliştirmekte olan Rusya özel bir konuma sahip. Üstelik, özellikle yüksek teknoloji alanında uzmanlaşmaya başlayan Hindistan da ŞİÖ’nün çekim alanına giriyor. Münih toplantısının ardından, **Hindistan, Rusya ve Çin** dışişleri bakanlarının Delhi’de biraraya gelerek **“daha demokratik”** (ABD modelinden farklı, yerel sınıflar matrisinin denklemlerine daha uygun demek istiyorlar) ve **“çok kutuplu”** bir dünya kurmak için çalışacaklarını açıklamaları da özellikle anlamlıydı.

Putin’in hemen Münih’ten sonra gerçekleştirdiği Ortadoğu gezisinin gösterdiği gibi, Rusya, Müslüman dünya ile ilişkilerini hızla, üstelik Şii-Sünni çatlağına da düşmeden (emekli diplomak, **M. K. Bhadrakumar**’ın **Asya Times**’daki 16 Şubat tarihli yazısını özellikle öneririm) geliştiriyor. ABD’nin Arap ülkelerinin gözünde tümüyle iflas eden, Ortadoğu politikasının aksine, Putin hem körfez ülkelerini, genelde Arap dünyasını, hem de İran’ı hoşnut edebilecek bir çizgi izlemeyi başarıyor. Alman Dışişleri’nin Putin konuşmasına verdikleri desteğe bakılırsa, AB liderliği de bu politikadan hoşnut.

Özetle, önümüzdeki dönemde Rusya, Avrupa, Uzakdoğu ve Ortadoğu kavşağının, gelecekteki hegemonya adayını doğuracak gruplaşmalarının merkezinde olacak. Umarım, AKP hükümetinin ABD aşkı, bu gelişmelerin yakından izlenerek değerlendirilmesinin önünde bir engel oluşturmaz.

Ergin Yıldızoğlu
(Cumhuriyet, 21 Şubat ‘07)

Mücadele Postası

Kadınım ben

Kadınım ben,
Adımı doğurtkanlığımdan alırım.
Dağlardan yürüyerek gelen gül çiçek baharım ben.
Toprakta buram buram kokan buğday,
Emeğin anasıyım ben.
Yavrumu, toprağı tırnaklayarak doğururum.
Kadınım ben.
Anadolu’nun bir köyünde töre kurbanı
Güldünya’yım ben.
İstanbul’da direniş safında Sibel Yalçın’ım,
Zonguldak madeninde ölen madencinin karısıyım.
Filistin’de kurşunlanan çocuğun anası,
Afrika’da aç bir kadınım ben, kadın!
Kadınım ben
Kimi zaman kocamın arkasında yürürüm
Kimi zaman en önündeyim direniş safının
Vİ-KO’da bir işçi, tarlada ırgatım ben
Kiminin uğruna can verdiği sevdası,
Kiminin cinsel arzusunun tatmini...
Kadınım ben.
Annemin sütünden aldım aklıgımı
Türk’üm, Kürt’üm, Arap’ım
İrlandalı, Kızılderili, Amerikalı
Hindistanlı, Afrikalı, Çeçenim
Her savaşta ben ağlarım oğlumun, kocamın ardından.
Kadınım ben,
Sofranıza çocuklarınızdan sonra oturan,
yatağınıza namusunuzdan bağlı
Kadınım ben, kadın!
Dünyanın doğum sebebi
Adımı doğurtkanlığımdan alırım.

E. Derin/ Bir tekstil işçisi

Zindan’dan mektup....

Yasaklar ve keyfiyet sürüyor

Merhaba sevgili dost ve merhaba sevgili İCİ ailesi;
Mektubunu alalı uzun bir süre oldu. Ancak gelebildim. Biraz da senin tavsiyeni dinledim. Size 19 Aralık kartı göndermiştim. **Ama tamamı sakıncalı bulundu, göndermediler.** Umarım yeni yıl kartım ve yaptığım takvim elinize ulaşmıştır.
Yeni yıl mesajın için teşekkür ederim, çok sağol. Yeni yılı nasıl geçirdiğimizi sorarsan, hücre olarak saat 20.30’da başladık. Hapishane pastası yapmıştık, şarap niyetine de meyve suyu içtik. Daha sonra yan hücre ile türkü programı yaptık, güzel geçti. Asıl program 23.00’te başladı, herkes balkonlara çıktı. Planlı bir program olmadı, herkes istediği gibi içinden ne geliyorsa onu söyledi. Saat 24.00’te ise herkes sırayla kendi sloganlarını haykırdı. Çok güzeldi. Dur ben de sana Karadeniz’den bir türkü söyleyeyim.
Yaylanın çimeninde
Mile oynarım mile
Sarsan seni sırtıma
Yayık ipiyle bile
Yaylanın çimeninde
Gel eşme eşme
Geli bulayım seni
Sığırların peşme...

Biraz bekle de çay doldurayım size de çayla sohbet edelim...

Evet, tekrar merhaba. Biliyor musun cam bardaklarımız geldi, bir su bardağı ve bir çay bardağı. Kırığını vermeden yenisini kantinden alamıyoruz.

Biraz buraların havasından bahsedeyim sana. Birkaç hafta önce bir arkadaş bağırsak tembelliği şikâyetinden dolayı revire çıkmış, aspirin verip göndermişler. Ne komik değil mi, aspirin ne yapabilir ki kanı sulandırmaktan başka? Neyse, arkadaşın o gün hep sancısı tuttu. Bizler de arkadaşın hastalığının ciddi olduğunu, hastaneye gitmesi gerektiğini, aksi takdirde sorumluluğun kendilerine ait olduğunu söyledik. Sorumluluklarının farkında olduklarını, birazdan sevk için doktorun geleceğini söylediler. Sonra sevk oldu, doktor çok gecikmeli geldi. O gece 23.00 gibi ambulans geldi ve götördüler.

Onun dışında Nurcan ve Gökben’i başka hücrelere aldılar. Benim yanımda iki ESP’li arkadaş var. Birinin ciddi sağlık problemleri var. İleri derecede kemik erimesi var. Arkadaşları bu konuda çalışma yürütüyorlarmış dışarıda. Mahkemeleri Mart ayında. Gökçe’ye dedim sen de bir mektup yaz diye, ama yetiştiremedi, başka zaman yazacakmış.

Bir de son zamanlarda mektup problemi yaşıyoruz, mektuplarımız çok geç veriliyor. Geçen gün Nurcan’a 2,5 ay geciken bir faksı geldi.

Kantin problemi yine bildiğin gibi. Kitapları 5 taneden fazla hücrede bulunduramıyoruz.

İki tane kazak sınırlaması.
Bir de arkadaş görüşü var. Telefonda görüşü soranlara haftaya diyorlar, insanlar haftaya geliyor. Bu sefer de geçen haftaydı deyip görüştürmüyorlar. Oysaki o hafta arkadaş görüş haftasıydı. Bu hafta da aile görüş haftasıydı.

Arkadaşların ailelerine ayakkabı araması dayatmışlar.

Benden de geçenlerde müdürle yaşadığımız sorunlar ile ilgili görüşmek için ayakkabımı çıkartıp hücreden çıktığımda gardiyanlardan biri çorabımı çıkartmamı istedi. Çıkartmadığım için de sözlü ve fiili tacizde bulundu. Konu ile ilgili suç duyurusunda bulundum. Soruşturmanın yersiz olduğu cevabı geldi. 15 gün içerisinde itirazda bulunmam gerekiyor. Son zamanlarda koridorlarda bu tür davranışlar oldukça arttı.

Cezalara gelince, Nurcan’ın 10 günlük hücre cezası vardı. Geçen hafta geldi. Bir de ESP’li arkadaş var. Hatta şu an hücrede. Hücrede mektup da gönderemiyormuşsun sanırım, gelen mektupları da vermiyorlarmış.

Buranın atmosferi şu an böyle. Bir de yazı yazdım size Kürt sorunu ile ilgili, ama onu pazartesi göndereceğim. Hem o da bir şeyler yazmış olur.

Yakın bir zamanda yeniden yazacağım. Bu seferlik biraz kısa oldu. Saat de çok geç oldu. Kendinize iyi bakın, sevgilerimle.

Görüşmek dileğiyle...

Ayten Özdoğan

Sincan Kadın Hapishanesi
6 Şubat 2007

HKP’den devrimcilere saldırı!

Bir grup Halkın Kurtuluş Partisi üyesi 19 Şubat günü Cebeci Kampüsü Hukuk Fakültesi’nde devrimcilere saldırarak iki öğrenciyi bıçakladı.

HKP’nin yayın organı olan *Kurtuluş Yolu* gazetesi’nde bir süre önce Hrant Dink’in cenazesi üzerine bir değerlendirme yayınlanmıştı. Bu değerlendirmede Hrant Dink’e ve suikasti kınayan yüzbinlere yönelik hakaretler yağdırılırken, cenazeye katılan ilerici-devrimci siyasetler için “*Sevrci sahte sol*”, “*CİA sosyalistleri*” ifadelerine yer verilmişti.

Bu yazı üzerine HKP’lilere giderek sözkonusu yazıyı sahiplenip sahiplenmediklerini soran SGD’liler “Evet sahipleniyoruz”, “sıkıysa cevap verirsiniz” yanıtını aldılar. HKP’lilerin saldırgan tarzı sonucu tartışma küçük çaplı bir arbedeye dönüştü fakat büyümeden taraflar ayrıldı.

Bu olaydan birkaç saat sonra bir grup HKP’li, bir SGD’li ve bir DGH’li öğrenciye saldırarak bıçakladılar. Saldırganların arasında HKP temsilcilerinin de olduğu öğrenildi.

Ankara Ekim Gençliği

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık 1 Yıllık Yurt içi Yurt dışı 30.000 000 TL 60.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

**Kadınlar
Emperyalizme,
Şovenizme,
Sömürüye,
Ezilmeye karşı
Birleşik
mücadeleye!**

**4 Mart'ta
Kadıköy'deyiz!**

Alinteri, BDSP, BES 1 No'lu Şb., DDSB, DHP, DKH, Devrimci Hareket, DPM Devrimci Komünistler,
Divriği Kültür Derneği, EKD, EHP'li Kadınlar, ESP, HÖC'lü Kadınlar, HKM, Kaldıraç,
Mayısta Yaşam Koop., KÖZ, Odak, Partizan, PSAKD (Marmara Şb.), PDD, Tekstil-Sen, Tüm Bel-Sen 4 No'lu Şb.